

EMPERYALİST KUŞATMAYA,
FAŞİST BASKILARA KARŞI MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM!

Halkın örgütlenmeye ve sorunların özünü anlamaya, bunu mücadeleye çevirmeye çok acil ihtiyacı vardır. Komünistlerin durmaksızın, büyük bir enerji ve güçlü bir bilinçle halkın bu ihtiyacına yanıt olacak şekilde hareket etmesi gerekmektedir.

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

18 EYLÜL - 2 EKİM • SAYI: 170 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMPERYALİSTLERİN SAVAŞ ÇANINA OT TIKAYALIM

EKONOMİ

4

DÜŞÜK ÜCRET GARANTİLİ GÜNCELLENMİŞ OVP HEDEFLERİ

OVP'ler egemenlerin çıkarlarının örgütlenmesi ve gerçekleştirilmesidir, buna karşı mücadele için ilk ve zorunlu şart örgütlenmektir. Egemen sınıfların kurgularıyla, hileleriyle baş etmenin yolu halkın kendi iradesini örgütlemesi ve harekete geçmesidir.

ANALİZ

6

ÇOCUKLAR İNSANDIR-III ÇOCUK CİNAYETLERİ POLİTİKTİR!

Tüm bunların karşısında ağlamayı, yas tutmayı ve izleyici olmayı mı tercih edeceğiz? Kapılarımızı pencerelerimizi kapatıp kendimizi ve çocuklarımızı korumanın yollarını mı arayacağız? Daha önce dile getirdiğimiz gibi yeniden dile getirelim: Hayır, bunları kabul etmiyoruz.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Tarımda Yarı Feodal İlişkilerin Temel Dayanağı: Küçük Üretim-IV

Narin Güran için birçok ilde eylem

Diyarbakır'da kaybolduktan 19 gün sonra cansız bedeni bulunan 8 yaşındaki Narin Güran için ülkenin dört bir yanında halk sokağa çıktı. Ankara, İstanbul, Adana, Antep, Eskişehir, Ankara, İzmir, Antalya, Aydın, Mardin, Batman, Urfa ve Artvin ve diğer illerde eylemler yapıldı.

Diyarbakır'da binlerce kişi katledilen Narin Güran için yürüyüş düzenledi. Polisin engelleme girişimlerine rağmen kitle sloganlarla yürüyüşünü sürdürdü.

Bağlar Oryıl'da bulunan DBP il binası önünde toplanan binlerce kişi yürüyüş düzenledi. Polisin ablukasına karşı halk, "Halka Değil Katillere Barikat", "Narin Zaroka Gelê Me Ye" sloganları attı. "Kuştina Zarokan Politike!", "Destên Xwe Ji Ser Zarokan Bîkşinin!" pankartlarının da taşındığı yürüyüşte "Narin için Adalet" yazılı dövizler taşındı. Narin'in fotoğraflarıyla yürüyüşe geçmek isteyen kitlenin önü çevik kuvvet polisleri tarafından tutuldu. Polis barikatını aşmaya çalışan kitlenin elindeki pankart parçalandı. Polis, biber gazı ile kitleye saldırdı. Polisin saldırısını, kitle alkış ve yuhalamalarla protesto etti. Kitlenin kararlı duruşu ardından yürüyüşe izin verildi. Kitle polis tarafından yırtılan pankartla, "Narin için Adalet, Herkes için Adalet", "Amed Uyuma Narin'i-

ne Sahip Çık", "Halka Değil, Katillere Barikat", "Koruma, Aklama, Hemen Bugün Yargıla" sloganlarıyla Koşuyolu'na yürüdü. Yol boyunca birçok kişi araçlarından korna ile destek verdi. Yürüyüşe yol boyunca her yaşta çok sayıda kişi katıldı.

İstanbul'da Kadıköy, Taksim, Beşiktaş ve Ataşehir'de eylemler yapıldı. PSAKD Ataşehir Şube'de Narin Güran ve kaybedilen, katledilen çocuklar için yapı-

lan açıklamada "Narinlerin Yaşaması için Ses Olalım" şiarlı pankartı açıldı. PSAKD Ataşehir Şube Başkanı Gülsev Kaya, erkek egemen iktidarın devamcısı olan AKP'nin, 22 yıllık iktidarı boyunca af yasası tartışmaları, erkek egemen yargısı, kadın ve çocuk düşmanı yetkilileri ve Diyanet'iyle erkek egemen sistemi pekiştirdiği ifade ederek "Kar-

şımızda çürümüş bir sistem var. Failler işte bu çürümüşlükten, cezasızlıktan güç alıyor." dedi.

Eskişehir Emek ve Demokrasi Platformu, Köprübaşı mevkiinden Ulus Anıtı'na yürüdü. "Narin için Adalet" pankartının açıldığı eylemde Narin'in fotoğrafları taşındı. Platformun açıklamasında "Narin ne yazık ki bu ülkede istismara, kaçırılmalara ve kayıplara uğrayan ilk çocuk değil. Rabia Naz'dan Gülistan

Yargıla", "Narin'in Hesabını Soracağız", "Erkek Adalet Değil Gerçek Adalet" sloganları atıldı. Polis, kaldırımdan değil yolda yürümek istedikleri için kadınların önüne barikat kurdu. Kadınlar yolu trafiğe kapatmak istedi. Polis "yasa dışı" diyerek kadınlara saldırdı. Sakarya Caddesi'ne yürüyüş engellenince kadınlar oturma eylemi başlattı. Bunun üzerine polisler barikatı açtı.

Mardin Emek ve Demokrasi Platformu, yürüyüş düzenledi. İnşaat Mühendisleri Odası Mardin şube binası önünde toplanan kitle "Öfkeliyiz! Çocukları Etkin Koruyamayan Yetkililer Narin'in Ölümünden Sorumludur" pankartı ile Karayolları Parkı'na doğru yürüyüş gerçekleştirdi.

İzmir Kadın Platformu öncülüğünde aralarında Yeni Demokrat Kadın (YDK) okurlarının da olduğu yüzlerce kadın Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde bir araya gelerek ÖSYM binası önüne kadar yürüdü. "Çocuk Cinayetleri Politiktir! Failleri Korumayın, Aklamayın" pankartı açan kadınlar "Katil Hizbullah İş Birlikçi AKP", "Kutsal Aileniz Batsın Çocuklar Yaşasın", "Erkek Adalet Değil Gerçek Adalet", "Jin Jiyan Azadi" sloganları attı.

Maoist lider Ajith için özgürlük çağrısı

13 Ağustos'ta gözaltına alınıp tutuklanan Maoist lider Ajith (Murali) için Devlet Baskısına Karşı Kampanya (CASR) grubu açıklama yayımladı.

CASR, açıklamasında Ajith'in uydurma gerekçelerle ve talimatla tutuklandığını belirtti. Ajith'in tutuklanmasında özellikle bir itirafçının yalan beyanları gerekçe gösterildi. Ev baskınlarında el konulan dijitaler "suç unsuru" olarak sunuldu.

CASR, Ajith'e ve hak savunucularına yönelik saldırıların bir an önce son bulmasını talep etti. Açıklamada Ajith'in gözaltına alındıktan sonra yaptığı konuşmaya da yer verildi. Ajith'in "Yukarıdan bir emir alıyorlar: Bu adamı tutuklayın. Onu parmaklıklar ardına koyun. Böylece sahte bir dava hazırlıyorlar ve bunu yapıyorlar. Şimdi olan

da bu." dediği belirtilen açıklamada kumpaslara dair şu sözlerle tepki gösterildi: "Kayıtlı tarihin başlangıcından bu yana despotik devletlerin ajanları tarafından kullanılan bu taktik son derece özgün bir taktiktir ve bu durumda Brahmanik Hindutva faşizmine karşı yazan ya da konuşan tüm entelektüelleri, insan hakları aktivistlerini, gazetecileri, siyasi, kültürel ve emek eylemcilerini hedef almak ve susturmaya çalışmak için kullanılmaktadır."

Açıklamada son olarak şu talepler sıralandı: "Murali ve tüm demokratik hak savunucularına karşı açılan davaların derhal geri çekilmesi, Ulusal Soruşturma Ajansı'nın (NIA) yürürlükten kaldırılması, Yasadışı Faaliyetleri Önleme Yasası'nın (UAPA) yürürlükten kaldırılması"

Aksa Tufanı'nın 1. yılında Dolmabahçe'ye yürünecek

Filistin Eylem Komitesi, Aksa Tufanı'nın 1. yılı sebebiyle 5 Ekim saat 16.00'da AKM'den (Atatürk Kültür Merkezi) Dolmabahçe'ye yürüyeceğini duyurdu.

İstanbul İnsan Hakları Derneği'nde (İHD) yapılan basın açıklamasında "Gazze'de Filistin halkına karşı sürdürülen soykırımın birinci yılında; soykırım saldırısının derhal durdurulması, işgal devletiyle tüm ilişkilerin kesilmesi, soykırım faillerinin ve suç ortaklarının hesap vermesi taleplerini ve Filistin toprağının özgürleşmesi ve Filistin halkının

toprağına geri dönüş hakkı başta olmak üzere tüm tarihsel haklarına kavuşması için yürüttüğü meşru direnişle dayanışmanın sesini bir kez daha yükseltmek için meydanlara çıkıyoruz" denilerek 5 Ekim saat 16.00'da Taksim'de bulunan AKM'den Dolmabahçe'ye yapılacak yürüyüşe katılım çağrısı yapıldı.

POLİTİK
GÜNDEMEMPERYALİST KUŞATMAYA,
FAŞİST BASKILARA KARŞI
MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM!

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, 13 Eylül'de Ukrayna'nın uzun menzilli silahlarla Rusya'ya saldırması durumunda bunun NATO'nun Rusya ile savaş halinde olması anlamına geleceğini belirtti. Yaklaşık 3 yıldır özellikle İngiliz emperyalizmini; ama ABD'nin de onunla hareket ederek başrolü aldıkları NATO merkezli savaş kışkırtıcılığı Ukrayna'nın Rus emperyalizmi tarafından işgalinden itibaren çeşitlenerek ve dozu artarak devam etmektedir. Rusların göstermelik bir referandum düzenleyerek fiilen Donetsk bölgesini ilhak etmesi çözümü değil uzlaşmazlığı getirmiştir. Rusya'nın kesin üstünlük oluşturarak "anlaşmayı" kabul ettirme stratejisi esas olarak başarısız kalmıştır.

ABD ve İngiliz emperyalizmi Ukrayna'yı çatışma içinde tutmak için bugüne kadar "ısrarlı" bir savaş iradesi gösterdi. Alman, Fransız ve İtalyan emperyalistlerinin yer yer anlaşma girişimleri bizzat ABD ve İngilizler tarafından engellenmiş, bu güçler savaş kışkırtıcılığına mahkûm bırakılmıştır.

Gelinen noktada Ruslar, ağır ama emin adımlarla özellikle Donetsk'i genişletmek üzere işgali sürdürmektedir. Batılı emperyalistler ise Ukrayna siyasetinde kararlı ve güçlü bir ortak yaklaşım geliştiremediler. Ukrayna politikası ve Ukrayna için yapılacaklar meselesinde organize ettikleri bir dizi uluslararası toplantıyla gelişmelere bağlı bir hareket tarzı izlemekteler. Temmuz ayında gerçekleşen NATO toplantısı sonrası, uzun menzilli füzelerin Rusya topraklarında kullanılmasına izin verilmesi tartışması başlamış, F-16'lar Ukrayna hava kuvvetlerine teslim edilerek sahaya sürülmüştür. Kursk saldırısı Ukrayna tarafından gerçekleştirilmişse de arkasında ve özellikle planlanmasında bu güçlerin olduğu bir sır değildir. NATO'nun Ukrayna'ya politik, askeri, ekonomik desteği kesintisiz devam etmektedir. NATO üyeliği gibi savaşın nedeni kabul edilen kritik adımda bir ilerleme söz konusu değilken savaş kışkırtıcılığında tüm olanaklar seferber edilmektedir.

Rusya da bu kışkırtmaya karşılık

sıklıkla NATO'yu işaret eden ve yer yer de tehdit içeren mesajlar vermektedir. ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken "Yoğun bir sonbahar savaş sezonu ortasında, Ukrayna için kritik zamanlar olduğunu" belirtti. Blinken, İngiltere Dışişleri Bakanı David Lammy ve iki ülkenin istihbarat şefleri esasta uzun menzilli füzelerin kullanımı ile ilgili görüşmeleri önce Londra'da sonra da Kiev'de sürdürdüler. "Yoğun sonbahar savaş sezonu" aktörleri bu konuda bir karara varmak için yoğunlaşmış görünüyorlar. Keir Starmer ile Joe Biden'ın 14 Eylül'de gerçekleştirdikleri görüşmede de gündemlerden biri bu konuydu.

NATO'ya ait uzun menzilli füzelerin Rus toprakları içinde kullanılmasında İngiliz emperyalizmi iştahlı gözükürken ABD aceleci değil. Alman, Fransız ve İtalyanların ise temkinli, hatta mesafeli tutumu dikkat çekicidir. Die Welt'in haberine göre, Alman Başbakanı Olaf Scholz daha önce ifade ettiği Rus toprakları içinde uzun menzilli füzelere izin vermeme kararının arkasında olduğunu belirterek "Diğer ülkeler aksi yönde karar verse bile ben tutumuma bağlı kalacağım. Bunu yapmayacağım çünkü bunun bir sorun olduğunu düşünüyorum." dedi.

Özetle Batılı emperyalistler arasında tam bir uyum sağlanamadığı görülüyor.

Rusya kontrollü ve dengeli bir çizgisi ni izlerken NATO savaş oyununa yeni kartlar sürerek sertleşme seçeneğine yöneliyor. ABD ve Rusya'nın henüz doğrudan karşı karşıya gelmeye hazır olmadıkları anlaşılıyor. Aralarındaki yoğun çelişki dolaylı askeri mücadele ile sürmekteyken son günlerde doğrudan karşı karşıya gelme olasılığı daha fazla dile gelmektedir. ABD Başkanlık seçimleri sonrasında bu olasılık netleşmeye yüz tutacağı benziyor. Trump'ın bir miktar soğutma, Harris'in ise savaşı körüklemeye tutumu bu netleşmeyi sağlamak üzeredir.

Rusya'nın Ukrayna'da yenilmesi, Batılı emperyalistler için hayati önemdedir. Zira Fransa Cumhurbaşkanı Macron bunu 27 Şubat 2024'de "Rusya'nın Ukrayna'da yenilmesi Avrupa'nın güvenliği için hayati önemdedir" diyerek ortaya

koymuştu. Rusya'nın yenilmemesi ise emperyalistler arası çelişkiyi keskinleştirecektir. Rusya'nın güçlü bir biçimde içinde yer aldığı bir denklemde Batılı emperyalistler ciddi bir darbe yemiştir. Avrupalı emperyalistlerin "mesafeli" tutumu da bu olası geleceği öngördüklerini işaret etmektedir. Savaş uzadıkça ve Rus emperyalizmi durumu lehine çevirdikçe Avrupalı emperyalistlerin ABD ile ilişkisi sıkılaşmakta, aralarındaki çelişki hafifletmekte, savunma bütçeleri artmakta, güvenlik eksenli düzenlemeler tüm toplumsal yaşamı kuşatmakta, şovenist yaklaşımlara ihtiyaç güçlenmekte, emekçilerin ekonomik kazanımları tırpanlanmakta, göçmenlere yönelik halkı düşmanlaştırma siyaseti öne çıkmakta, bir bütün olarak muhafazakâr bir süreç yürütülmektedir. Emperyalist sistemin yaşadığı ekonomik krizin devam ettiği, enflasyonist süreci frenleyen adımlar sonrası mali sermayenin daha iştahlı pazar arayışına gireceği düşünülürse emperyalist güçler arasındaki çelişki de eşyanın tabiatına uygun olarak keskinleşecektir. Bu süreç aynı zamanda emperyalistlerin iç mücadelelerini de körükleyecektir.

Doğu Avrupa'da durdurulmayan gerginlik Orta Doğu'da da görülmekte, Afrika'da kartların yeniden karılmasına yol açacak müdahaleler yaşanmakta, Kafkasya'daki fay hatlarının harekete geçme potansiyeli belirlemekte, Uzak Asya benzer gerginliklerle anılmaktadır.

Bu tablo kuşkusuz Türkiye gibi emperyalizme bağımlı yarı feodal, yarı sömürge ülkelere de yansımaktadır. Ülkelerin dış politika ve içerideki iktidar mücadelelerinde emperyalist güçler uşaklarını kullanarak etkin roller oynamaktalar. Türkiye'de sürecin hassasiyetine işaret ederek "Milli Birlik" çağrısı yapan Tayyip Erdoğan her toplumsal meseleyi diğer kliğe karşı silaha çevirmekten geri durmamaktadır. Normalleşme seyri "darbe hevesi", "tek parti dönemi özlemi" gibi gündemlerle kayıkcı kavgasına dönüşmüştür. CHP de erken seçim startını vermek çabasıdadır. Bunlar egemen klikler arasındaki mücadelenin tırmanacağına işaret etmektedir. Hiç kuşkusuz bu mücadelede en önemli manivela halkın yaşadığı ekonomik ve

sosyal sorunlardır.

2024 OVP sunumu ile emekçilerin cebindeki elini güncelleyen, ağır faturayı açık şekilde halka keseceğini ilan eden tutum CHP için söz konusu manivelayı değerlendirmesinde büyük bir fırsat olarak kullanılacaktır.

Bu faşist klikler, dayandıkları sosyal temel olan yarı feodal ilişkilerin tipik bir sonucu olarak Diyarbakır'da katledilen 8 yaşındaki Narin Güran için de önce timsah gözyaşı döküp sonra da buradan siyasi rant peşine düştüler. Gerici, feodal, erkek egemen kuşatmanın temelini oluşturan bu durum ne ilk ne de sondur, hatta neredeyse ülkenin rutinidir! Kadın ve çocuk tacizinin ve katliamlarının cemaatlerden okullara, iş yaşamından aile hayatına, sokaktan parlamentoya kadar her alanda açığa çıkan özü ülkemizde gerici feodal kuşatma ve ona da dayanan faşist devlet sistemidir. Devletin tüm mekanizmaları, tüm siyasi özneleri bu gerici sosyal tabana dayanmaktadır. Bu toplumsal gerçeği karartmak için soruna dair başta Kürt ulusuna düşmanlık olmak üzere her türlü magazinsel kurgu üretilmektedir. Bir kız çocuğunun alçakça ve organize bir biçimde katledilmesinde dahi kadın düşmanlığı, gerici ahlak normları, ezilen ulusa düşmanlık üreten bir devlet aklı, felsefesi devreye hızla girmekte, dayanılan gericiğin temeli örtülmek istenmektedir.

Halkın örgütlenmeye ve sorunların özünü anlamaya, bunu mücadeleye çevirmeye çok acil ihtiyacı vardır. Komünistlerin durmaksızın, büyük bir enerji ve güçlü bir bilinçle halkın bu ihtiyacına yanıt olacak şekilde hareket etmesi gerekmektedir. Sistem ve onun tüm dayanakları yozlaşmış, çürümüştür.

Emperyalistler uzun menzilli füze veya nükleer tehdit ile savaş senaryoları için güçlerini hazırlarken aynı anda ağır gericiğin koruyucusu ve temel destekçisidir. Tutarlı ve kararlı bir şekilde; ama mutlaka doğru çalışma tarzı ile öz eleştiri mekanizmasına daha çok sarılarak emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiğe karşı mücadeleyi yükseltelim, kitleleri seferber edelim.

DÜŞÜK ÜCRET GARANTİLİ GÜNCELLENMİŞ OVP HEDEFLERİ

Faşist düzen gerçek yüzünü gizlemekten de yoksun artık. 2024 yılı Orta Vadeli Program’da ortaya konan tablo işçi ve emekçi yığınlar saldırların bu “planlı” ekonomiyle derinleşeceğini gösteriyor. Hemen şunu belirtelim ki onlar buna zorunlular. Her şeylerini, halihazırdaki ekonomilerini, egemenliklerini ve tüm geçmişlerini borçlu oldukları efendilerinin saltanatına kurban adamaya zorunlular. Onlar istiyor, faşist düzenin egemenleri isteklerini yerine getiriyor. Kimisi bunu aynı zamanda bir İngiltere vatandaşı da olan Mehmet Şimşek’in hainliğiyle açıklıyor kimisi de iş birlikçi, “siyasal İslamcı” AKP yönetimiyle. Oysa bu faşist düzenin temeli söz konusu bu ilişkiye dayanıyor. Bugün böyle bir düzen varsa ve devam edebiliyorsa bunun birinci nedeni emperyalizmle daha en baştan kurulu “daimî borçlanmaya ve daimî borç vermeye dayalı” ilişkidir. Osmanlı’nın borçlarının kabul edilip düzenli ödeme şartının kabul edilmesinden bu yana Türkiye halkı emperyalistlere haraç ödemeye mahkûmdur. Tüm üretimin gelirinden esas pay her dönem için emperyalizme gitmiştir. Temelde 5 yıllık planlamalara dayalı bu “borçlanma ve borç ödeme” ekonomisi son yıllarda Orta Vadeli Program (OVP) adıyla yürütülmektedir. OVP’ler 3 yıl için saptanan hedefleri ve bu hedeflere ulaşmanın yollarını, politikalarını içeriyor. Niyet böyle konsa da bugüne kadar belirlenen hedeflere ulaşamadığı yalın bir gerçektir. Buna rağmen son dönemin tüm ekonomi yönetimleri “başarısız” olmadıkları iddiasındadırlar ve hiçbir sorumluluk almadan kimisi gene ekonominin yönetici organlarında görev almaya devam etmişler kimisinin ise bu süreçlerde adı bile anılmamıştır. Sorumlulukları, görev aldıkları süreç bittiği anda bitiyor bu yöneticilerin. Kimse onlardan hesap sorma derdinde değil. Halkın hesap sormasının önünde ise koca devlet engeli var. Bu engel sadece polisi, ordusu, mahkemesi, hapishaneleri değil aynı zamanda halkın örgütsüzlüğüdür.

Halkın yaşam koşullarını ve temel ihtiyaçlarını içermeyen 2025-27 OVP sunulurken de bir önceki programın

başarısızlığı hakkında bir açıklama yapılmadı. Sunumu yapan “Cumhurbaşkanı” Yardımcısı Cevdet Yılmaz dikensiz gül bahçesindeymişçesine bir yeni hedeflerden ve planlamadan söz etti. Örgütsüz halk karşısında bağlı oldukları çıkar çevrelerine açık olmasa belli mesajlar verdi. Özellikle 2025 yılı vergilerinden ciddi artışların gerçekleşeceğini, faiz yoluyla tefecilik icra eden uluslararası mali sermaye gruplarına “diyetlerini” ödemeyi sürdüreceklerini koydukları hedef rakamlarla açık etti.

OVP üç yıllık “planlamaları” içeren sözde ekonomi programları olduğundan bu programda ortaya konan rakamlar ekonomi politikalarının genel karakterini anlamamızda bir veridir. Cevdet Yılmaz’ın sunumunda belki de açık ve tutarlı ve de asıl amacı ortaya koyan tek noktanın uluslararası sermaye gruplarına “borçların” ödeneceğinin garantisini vermiş olmasıdır. Bu “garanti” vurgusu akıllara ülke ekonomisi yönetiminin farklı opsiyonlara ve farklı tercihlere yönelebileceğine sahip olduğu düşüncesini getirir. Oysa biz başından beri uygulanan her ekonomi politikasının icazet içerdiğini ileri sürüyoruz. Bu değişmemiştir. Peki “garanti” vurgusu neden?

Egemen sınıf sözcüleri öyle sunumlar yapmaktalar ki dışarıdan bakıldığında bunların halka hesap vermek ya da halkı ekonomi hakkında bilgilendirmek olduğu düşünülür. Oysa, yukarıda da açıkladık ki bu sözcülerin halka karşı taşındıkları hiçbir sorumluluk bulunmuyor. OVP de halka ve halk için hazırlanmış bir program değildir. OVP’ler uluslararası mali sermayeye taahhütler içeren sunumlardır. Bundandır ki biz ve genel olarak halk OVP’lerde ne türden politikalar uygulanacağını, hangi yollardan gidileceğini, üretim süreçlerinin nasıl planlandığını, belirlenen hedeflere nasıl ulaşılacağını vs. öğrenemeyiz. Bunlar hem ortaya konamayacak kadar halk düşmanı şeylerdir hem de sunumların gerçek muhataplarının zaten bildiği ve sunumdan beklemediği şeylerdir. Sunum hedefleri göstermektedir. Hedeflerden bazıları söz konusu muhataplara verilen taahhütleri içerir. Örneğin cari açık verisi,

kur veya faiz bilgisi bu türdendir. Faizin ne zamana kadar yüksek kalacağı, cari açığın bir dengede kalıp kalamayacağı bilgisi uluslararası sermaye için “yatırım” olanağı bilgisidir. Tefecilik yoluyla sömürü olanağını görmek isteyen büyük çıkar grupları için bu garanti almaktır. Dolayısıyla halka karşı hiçbir sorumluluk taşımayanlar OVP sunumlarında aslında söz konusu gruplara kazanç garantisi sunmaktalar. Bunu ekonomi dair hemen her açıklamada görmek mümkündür. OVP sunumlarına da temelde böyle bakmak gerekir.

Üç yıllık bu programlarda konan hedefler her yıl gözden geçirilmekte ve yeniden tanımlanmaktadır. Türkiye’de bu yeniden tanımlama “kapsamlı güncellemeler” şeklinde gerçekleşmektedir. Bir önceki yıl açıklanan OVP güncellemesinde (2024-26) öngörülen enflasyon yüzde 33’tü. Yıl sonu için bu “öngörü” güncellendi ve yüzde 41,5’a çıkarıldı. Yani 2024 yılı yıllık enflasyon yüzde 33 olarak değil, yüzde 41,5 olarak gerçekleşecek denmiştir. Enflasyon hedeflemesinde hükümet tümüyle başarısız; buna rağmen ve “günceleme”ye rağmen, yani kendilerini yalanlamış olmalarına rağmen bunun özellikle ücretlerde yattığı aşınmaya dair hiçbir düzeltme, bırakalım düzeltmeyi bir açıklama da söz konusu değil. Enflasyonla yaşanan alım gücündeki gerileme halk için yoksullaşma anlamına gelmektedir. Halk ne için yoksullaşmaktadır? Üretmediği, çalışmadığı, keyif çattığı, har vurup harman savurduğu için mi? Elbette değil, halkın yoksullaşmasının nedeni enflasyon yoluyla ülkenin yabancı güçler tarafından sömürülmesidir. Özellikle bizimki gibi ülkelerde yüksek enflasyon sürekli bir sorundur. Bunun temel nedeni ekonomi yönetimlerinin buna olanak sunması, enflasyona neden olan ilişkileri ve bağımlılığı tercih etmesidir. İthalata dayalı büyümenin kaçınılmaz sonuçlarından biridir enflasyon. Kendi üretim dinamiklerine dayanamıyorsanız, bağımlı bir üretim söz konusuysa ya enflasyon çok yüksektir ya da yüksek faiz politikası uygulamak zorundasınız. Yüksek faiz uygulayarak (çünkü uluslararası sermaye için kâr olanağı o dönemde faiz kârıydı) enflasyonu gö-

rece düşürüp sabitleyen; ama elbette yok edemeyen ekonomi yönetimi bir süre sonra yabancı sermaye akışındaki gerilemeden ötürü, mecburen bozulan dengeyi yeniden sağlamak üzere faizi düşürüp enflasyonun yükselmesine sebep oldu. T. Erdoğan’ın diline pelesenk ettiği “faiz neden enflasyon sonuçtur” tezi -ki bu bir tez bile değildir- hiç de ekonomi yönetiminin boş olduğunu bilmediği bir iddia değildir. Faiz ve enflasyon ilişkisi hakkında cahil olmak ülke ekonomi yöneticileri için olasılık dışıdır. Bu “tez” Erdoğan tarafından “halkı yönetmenin” bir aracı olarak kullanıldı sadece. Enflasyonun yükselmesi uluslararası sermayenin işine gelen, çıkarına uygun bir politikadır bu süreçte. Parada para kazanma koşullarında daralma söz konusu olduğunda ürün fiyatlarını artırarak kâr elde etme eğilimi kaçınılmaz olur. Fiyatların kontrolü mekanizmaları olmadığında ya da işlemediğinde -ki bunun tekelci kapitalizm koşullarında devletlerin politikası olamayacağı malum- enflasyon oluşur ve yükselir. Pandemi koşullarında ve sonrasında ABD ve Avrupa’da baş gösteren enflasyon “canavarı” bunun bir örneğidir. Kâr güdümlü enflasyon günümüzün temel özelliklerinden biri olmaya devam edecektir.

Enflasyonun temelinde yatan olgu esas olarak “kâr” güdüsüdür. Bununla birlikte Türkiye gibi ülkelerde ekonomi, dışa bağımlı karakterinden ve borca dayalı olmasından da kaynaklı olarak sürekli yüksek enflasyon koşullarına sahiptir. Görece gerileme yüksek faiz koşullarında, finansal genişleme söz konusu olduğunda mümkündür. Aksi durumda enflasyon temel bir sömürü aracı olarak işler. 2015-19 yılları arasında da hem Türkiye’de hem de genelde sermaye “ana merkezlere çekilme” eğilimindeydi. Bu koşullarda ekonomi politikaları “borçlanma yoluyla” büyümeye yönlendirildi enflasyon da bu sebeple hızla yükseldi. Borçlanmanın kaynağı özellikle uluslararası mali sermayenin kredi kurumlarıdır ve bu kredilerin ödenmesi devlet taahhütlüdür. Bütçeden, hazine neden ödemeler garantiye alınmıştır. Büyümenin kaynağı olan sermaye kredi kurumlarına aittir ve bu yüksek faizli

bu kredilerin ödemeleri devlet bütçesi desteklidir. 2018 yılı içinde bu türden kredi 397 milyar civarındadır. Çeşitli politikalarla bu kredi borçlarının yükü halk kitlelerine taşınmıştır. Bir süredir halkın derinden ve kesintisiz hissettiği yoksullaşmanın belirleyici nedeni bu yükü kaçınılmaz olarak karşılıyor olmasıdır. Tam da bundan ötürü yüzde 4,5'luk "ekonomik büyüme"ye rağmen halk kitleleri bu süreçte özellikle yoksullaşmıştır.

Son OVP sunumunda da öncekilerde de bu yükün bir açıklaması olmamıştır. Dediğimiz gibi söz konusu sunumların böyle bir amacı da yoktur. Aksine Mehmet Şimşek'in göreve yeniden geldiğinde "öngörülemeyen" yüksek enflasyon nedeniyle gündemi yoğun bir şekilde işgal eden "yıl içinde ikinci kez ücret artışına" karşı yaptığı konuşmada olduğu gibi egemen sınıfların sözcüleri esas olarak efendilerine güvence vermek amacındadırlar. M. Şimşek bu konuda ücret düzenlemelerinin bundan böyle hedeflenen enflasyon baz alınarak saptanacağını söylemişti. Bu da ücret artışlarının enflasyona sebep olduğu yanı sıra pekiştirilmişti. Oysa OVP'lerde belirlenen hedeflerin kesinlikle tutmadığı, zaten kurgulanmış bir biçimde düşük belirlenen enflasyon oranlarına göre yapılan ücret artışının açıkça yoksullaştırmak amacı içerdiği ortadadır. Fiyat artışları bakımından şirketlere, vergi zamları veya ek vergiler bakımından ise devlete "kâr oranını" artırmak tümüyle serbestken işçi ve emekçilere ücret artışı "yasak"lanıyor. Bu da enflasyondan kaynaklanan dengesizliğin, üretimde yaşanan tıkanmanın işçi ve emekçileri yoksullaştırma yoluyla "aşma" amacının bir sonucudur. Enflasyondaki güncelleme ile birlikte bu yıl başında ücretlere "enflasyon oranında yapılan zam" şimdi belirlenen hedefin gerisinde kaldı. Hem gerçek enflasyon çok altında bir hedef kondu hem de hedeflenen oranda yukarıya doğru bir artış yaşandı. Böylelikle işçi ve emekçi ücretleri ciddi bir aşınmaya uğradı, yani halk kurgularla, hileli verilerle yoksullaştırıldı. OVP sunumunda bunların bahsi geçmedi.

Güncelleme ile birlikte aynı kurgu ve hile önümüzdeki yıl da gerçekleşecek. Önümüzdeki yıl enflasyon beklentisi yüzde 17,5 olarak açıklandı. Geçen yıl 2025 için enflasyon beklentisi yüzde 15'ti. Yüzde 2,5'luk bir yeniden tanımlama söz konusu. Küçük görünen bu

oran aslında ciddi bir yoksullaştırma verisi. Buna rağmen sorun bu değil. Sorun "küçük" görünen bu yenileme ile egemen sınıfların sözcülerinin işlerini ciddiyetle yaptıkları intibayı uyandırılmasıdır. Oysa aynı OVP'de güncelleme sunumunda bu yılki beklenen oran ile şimdi beliren oran arasında dahi yüzde 8,5'luk bir fark var! Bu gerçek enflasyon ile "beklenen" ve "beliren" enflasyon arasındaki devasa farka rağmen böyle. Kurgunun ve hilenin büyüklüğünü buradan da anlayabiliriz. Önümüzdeki yıl ücretlere zam yeni sunumla hedef olarak belirlenen yüzde 17,5'a göre yapılacaktır. Şimdiden bu hedefe ulaşamayacağı gün gibi açıkken OVP ile halkımıza "planlı-programlı" bir ekonomi sunumu yapılması "aptallara tiyatro oyunu" gibidir... Yeni verilerden hareketle önümüzdeki yıl da yoksullaştırma politikasının devam edeceğini kesinlikle söyleyebiliriz.

Güncelleme ile birlikte aynı kurgu ve hile önümüzdeki yıl da gerçekleşecek. Önümüzdeki yıl enflasyon beklentisi yüzde 17,5 olarak açıklandı. Geçen yıl 2025 için enflasyon beklentisi yüzde 15'ti. Yüzde 2,5'luk bir yeniden tanımlama söz konusu. Küçük görünen bu oran aslında ciddi bir yoksullaştırma verisi. Buna rağmen sorun bu değil. Sorun "küçük" görünen bu yenileme ile egemen sınıfların sözcülerinin işlerini ciddiyetle yaptıkları intibayı uyandırılmasıdır. Oysa aynı OVP'de güncelleme sunumunda bu yılki beklenen oran ile şimdi beliren oran arasında dahi yüzde 8,5'luk bir fark var! Bu gerçek enflasyon ile "beklenen" ve "beliren" enflasyon arasındaki devasa farka rağmen böyle. Kurgunun ve hilenin büyüklüğünü buradan da anlayabiliriz. Önümüzdeki yıl ücretlere zam yeni sunumla hedef olarak belirlenen yüzde 17,5'a göre yapılacaktır. Şimdiden bu hedefe ulaşamayacağı gün gibi açıkken OVP ile halkımıza "planlı-programlı" bir ekonomi sunumu yapılması "aptallara tiyatro oyunu" gibidir...

Öte yandan önceki yıl revize edilmiş büyüme oranları da bu yılki sunumda yeniden tanımlandı ve büyüme oranında yarım puanlık düşüş yapıldı. 2024 yılı büyüme hedefi OVP'nin yeni sunumu itibarıyla yüzde 4'ten yüzde 3,5'e çekildi. Beklenen enflasyon oranı yükseltirken beklenen büyüme oranının düşürülmesi tutarlı bir davranış gibi görünse de hem büyümeden hem de enflasyonun düşürülmesinden söz edilmesinden ötürü

yeni OVP hedeflemeleriyle enflasyon ve durgunluğun aynı anda yaşanacağı itiraf ediliyor. Bu itirafın nedenine de bir açıklık getirmek gerekir. Öncelikle burada sunum "halk için" olmadığından halka dönük bir itiraf söz konusu değildir. Halk karşısında egemen sınıf sözcülerinin böyle bir sorumluluk taşımadıkları malum. Bu itiraf büyüme oranlarına dair uluslararası finans dercelendirme kurumlarının yaptıkları açıklamalardan kaynaklanmaktadır. Söz konusu kurumlar da beklenti açıklamaktalar. Bu verilerin yakın düzeyde olması uluslararası kurumlara yönelik bir mesaj içerir. Yani itiraf gene efendilerine yükümlülüklerinden doğmuştur. Belki de buna bir itiraf değil de "hizaya gelmek" demek gerekir!

Oysa enflasyonda hedeflenen gerileme için bağımlı ve kendi üretim dinamikleri işlemez hale gelmiş bu ekonomik büyümeden değil küçülmeden söz edilmesi gerekir. Dışarıdan sermaye çekerek elde edilecek büyümenin ürettiğinden çok tüketen bir ekonomiye yol açtığını bilmemek mümkün mü? Bunun da zaten enflasyon demek olduğu açık, kâr oranını artırmak güdüsünü asla terk edemeyeceklerden halkı gözeterek düşük fiyat politikası uygulamalarını beklenemeyeceğine göre egemen sınıfların sözcüleri gene aynı sömürü odaklarına mesaj vermektedirler. Onlara sermaye yatırımı için her tür olanağın sunulacağı mesajı verilmektedir. Hem büyüme devam edecek hem de enflasyon düşecek denmektedir. Öteden beri devam eden bu iddianın (Bir önceki MB başkanı da büyümeden taviz vermeden enflasyonu düşürmenin yolunu bulacağız, diyordu) içinin boşluğunu bir kez de bu güncellenmenin başarısızlığı eşliğinde göreceğiz.

Özetle son OVP güncellemesi uluslararası finans kurumlarının beklentilerini karşılamaktan başka bir işlev taşımamaktadır. Bu "program" halkımız için, halkımızı gözetken bir ekonomi politikasının olmadığını göstermektedir. Aksine emperyalist devletlere, kuruluşlara sömürü ve talan için her türlü olanağın sunulacağı duyurulmuştur. Bu duyuru egemen sınıfların sözcüleri tarafından sıklıkla dile gelmektedir. Buna ihtiyaç duyulmasının önemli bir nedeni önümüzdeki günlerde faizlerin düşürüleceği beklentisidir. Fed'in start vereceği bu beklenti ile birlikte sermaye yoksulu ülkelere bir para akışı beklentisi söz konusudur.

Uluslararası finans kurumlarının temel beklentisi bütçede dengedir. Bütçe dengesinde belirleyici faktörlerden birinin dışarıdan sermaye akışının mümkün olmasıdır. OVP'lerde bu en önemli kıstaslardan biridir. OVP bütçede bir denge sağlanacağını garanti etmekte, yani borç ödemelerinde devam edegelen döngünün her türlü baskı ve sömürü olanağıyla devam edeceğini garanti etmektedir. Bunun için uygulanmakta olan yoksullaştırıcı politikalar (vergilerin ağırlaştırılması ve yeni vergi kalemlerinin oluşturulması) ve egemen sınıflara kaynak aktarımı devam edecek ve vergi politikasında bu kesime toleranslı davranılacak ve nihayet borç kaynakları da olan finans kurumlarına servet transferinin güvencesinde tutulacaktır.

OVP'ler egemenlerin çıkarlarının örgütlenmesi ve gerçekleştirilmesidir, buna karşı mücadele için ilk ve zorunlu şart örgütlenmektir. Egemen sınıfların kurgularıyla, hileleriyle baş etmenin yolu halkın kendi iradesini örgütlemesi ve harekete geçmesidir. Her şey gözümüzün önünde gerçekleşirken karşı koyamıyorsak, egemenlerce dikkate alınmıyorsak bunun nedeni örgütlü olmayışımızdır. Mevcut sendikaların ve diğer emekçi örgütlerinin de birer maşa gibi kullandıkları gerçeği bunun başka bir kanıtıdır. Açık sahtekârlık karşısında konfederasyonlar neredeyse sessizliği seçmişlerdir. Bu "neredeyse sessizliğin" nedeni açıkça ve güçlü bir şekilde sorgulanmalıdır. Çıkar ortaklığı nerede ve nasıl gerçekleşmektedir aydınlığa kavuşturulmalıdır.

Sonuçta egemen sınıfların emperyalist kurumlarla iş birliği halinde "örgütlü" ve "planlı" hareket ederken aynı zamanda tutarsız davranmaktalar. Bu onların zayıf noktasına işaret eder. Oysa ezilenler çoğunluktur ve ekonominin tüm yükünü taşıdıkları halde örgütsüz ve gelecekleri hakkında hiç planlı olmadıkları için gelecekle ve ilerlemeyle ilişkileri nesnel olarak tutarlı oldukları halde egemenlerin tutarsızlığı karşısında başarısız kalmaktalar. Egemenlerin üstünlüğünün kaynağı her zaman bu olmuştur. Bu alt edilebilir bir çelişkidir. Bu alt edilebilir çelişkinin varlığının açık ve yaygın sömürü politikaları için yeterli bir olanak olduğunu bilerek meselenin üzerinde duralım...

ÇOCUKLAR İNSANDIR-III

ÇOCUK CİNAYETLERİ POLİTİKTİR!

Son günlerde sık sık karşımıza çıkan bir bilgi var: “TÜİK verilerine göre, 2008-2016 yılları arasında 104 bin 531 çocuk kayboldu.” Bu veri bize birçok şey söylüyor. Örneğin, paylaştığımız en güncel verinin 2016 verisi olması Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) 8 senedir kaybolan çocuklara dair herhangi bir istatistik paylaşmadığı anlamına geliyor. 1 sene içerisinde, 13 binden fazla çocuğun kaybolduğu anlamına geliyor. Bu ülkede, günde 35 çocuğun kaybolduğu anlamına geliyor. Verilere daha yakından baktığımızda karşılaştığımız gerçek ise bize verilerin zaten kayıp çocuk sayısına işaret etmediğini gösteriyor. TÜİK yayınladığı tezip ile şunu ifade ediyor: TÜİK’e adli bilgiler olarak gelen veriler kayıp çocuklar üzerinden değil, bulunup devlete teslim edilen çocuklara dair. Dolayısıyla açık biçimde şunu söyleyebiliriz ki TC devletinin hiçbir kurumu kayıp çocuklara dair bir veri tutmuyor, tutuyor ise bunu halk ile paylaşmıyor. Karşımıza sık sık çıkan bu bilgi ise kayıp değil, kaybolduktan sonra “bulunan” çocukların sayısı.

Bu durumda biz kendi elimizdeki veriler yani toplumsal hafızamız üzerinden konuşalım. Bizim elimizdeki veriler kayıp çocuklara dair verileri paylaşmayan, buna dair bir politikası, gündemi dahi olmayan devletin bizzat kendi eliyle çocukların oldukça sistemli bir biçimde kaybedildiğini/katledildiğini gösteriyor. Bir önceki yazımızda Türkiye’de yaşamakta olan çocukların ne koşullar altında yaşam mücadelesi verdiğini sormuş, bunun yanıtını vermiştik. Bu yazımızda da Türkiye’de yaşam hakkı elinden alınan çocukların durumunu soralım. Bu ülkede ölen çocuklar hangi nedenlerle ölüyor? Elbette buna dair doğru bir veriyi TÜİK’ten beklemiyoruz, kendi verilerimize dönüyoruz. Türkiye’de çocuklar operasyonlar ve saldırılarda, yargısız infazlarda, dur ihbarlarında, rastgele ateş açmalarda, toplumsal eylemlere saldırılarda, alıkonulma yerlerindeki muamelelerde, faili meçhul cinayetlerde, mayın ve çatışma atıklarının patlamalarında ölüyor. Çocuklar bireysel silahlanma sonucunda, ihmal sonucunda, patlama ve bombalı saldırılarda; uyuşturucu kullanımı, gıda zehirlenmeleri, soba zehirlenmeleri

ve ev içi şiddet nedeniyle; gözaltında vurularak, sınırdan vurularak, mayın patlaması ile, zırhlı araç tarafından ezilerek, iş cinayetlerinde, afetlerde ve intiharda ölüyor. Çocuklar, kent içindeki inşaat çukurlarına düşerek, denetlemesi yapılmamış asansör boşluklarında sıkışarak, sıcak havalarda girdikleri ve uyarı levhası dahi olmayan sulama kanallarında yüzerken ölüyor. Burada adını anmak istediğimiz ve ana bileceğimiz binlerce çocuk var, burada hepsini anamayacağız ancak bazılarını anmadan geçemeyeceğiz.

Şırnak’ta 18 aylık Mehmet Aytun’un annesinin kucağındaiken gaz fişeği ile, 7 yaşındaki Miraç Miroğlu kapısının önünde bisiklet sürerken çarpan zırhlı araç ile, cenazesi günlerce derin dondurucuda bekletilen 10 yaşındaki Cemile Çağırğa evinin bahçesinde otururken 3 asker kurşunu ile vurularak, 10 yaşındaki Suriyeli çocuk işçi Ahmet Direk Turan Haskiro Adana’da çalıştığı yerde asansörde sıkışarak, MESEM adı altında çalıştırılan 16 yaşındaki çocuk işçi Eren Dağ Konya’da elektrik akımına kapılarak katledildi.

Hiçbirinin faili cezalandırılmadı.

Urfa’da 12 yaşındaki kayıp Abdülbaki Dakak zorla gönderildiği Semerkand Vakfı denetimindeki medresenin yakınında bir ahırda asılı halde bulundu. Medrese kapatıldı, imam açığa alındı, haberlere yayın yasağı getirildi. Bu yazının yazıldığı günlerde, 2009’da askerlerin attığı gaz fişeğiyle katledilen 18 aylık Mehmet Uytun davasında, 15 yıl sonra olay yeri keşfine karar verildi. Ağrı’da 4 yaşındaki Leyla Aydemir’in ölümünden sorumlu bulunan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılan Yusuf Aydemir, istinaf mahkemesinin “eksik soruşturma” kararıyla “suçsuz” bulundu ve tahliye edildi.

Hiçbirinin faili cezalandırılmadı.

Panzerin altında kalan Yahya, havan mermisiyle katledilen Ceylan, çatışma arasında kalan Mizgin, mayına basan Erdal, Alim-Der yurdunda başı kesilerek katledilen Mehmet Sami Tuğrul, Roboski’de bombalanan 19 çocuk,

yataklarında uyurken evlerine giren zırhlı araçla öldürülen Furkan ve Muhammed, mezarlıkta kendini asan 9 yaşındaki Suriyeli göçmen Vail El Suud ardından, hiçbir fail cezalandırılmadı. Çünkü fail doğrudan devletin kendisidir. Devletin, sistemin devamlılığı için giyindiği “dokunulmazlık zırhı” yine aynı devlet tarafından delinmeyecektir. “Devlet bekası” propagandası ile halkı devletin çıkarlarını korumaya sevk edilmektedir. Bugün ise durum iyidir; çünkü halk doğasını, kadınlarını, çocuklarını, haklarını devlete karşı koruma görevi üstlenmesi gerektiğini farkına varmaktadır.

Şimdi Adalet Bakanı Yılmaz Tunç: “Narin kızımızın ölümünden sorumlu olan ya da olanlar, adalet önünde hesap verecektir.” diyerek karşımıza çıkıyor, biz de diyoruz ki sizin yalanlarınız varsa kitlelerin tarihsel hafızaları ve sağduyuları var; üretim ve sosyal mücadele sürecinde edindikleri deneyimler, yaptıkları gözlemler var. Hatırladıkları ve unutmadıkları var. Siz yukarıda adı geçen ve geçmeyen hangi çocuğun ölümünden sorumlu olanlardan hesap sordunuz da Narin’in katillerinden hesap soracaksınız? Hesabı soracak olan halktır. Hesabı soracak olan biziz ve diyoruz ki hesap soracağız.

“Çocuk cinayetleri politiktir” şiarı gelişigüzel söylenmiş bir belirleme değildir. Peki neden politiktir? TC devletinin gerçekliği ve tarihi, yozlaşma ve çürümenin ortasında ardı ardına kaybedilen, katledilen çocukların tarihidir. Çocukların nasıl bulunacağını herkes biliyor ancak sistem-siyaset kendini tekrar edip duruyor. Bu öyle bir tekrar ki toplumsal hafızada kayıp çocuklara dair “Ayla olmak” diye bir deyim bile var. 1961 yılında, darbe sonrası 1961 genel seçiminden hemen önce her gün gittiği bakkal yolunda kaybolan ve yıllarca aranan 6 yaşındaki Ayla’dan bu yana kendini tekrar edip duran bir sistem bu. Sonucu ise haberler, yükselen reytingler, kayıp arama programları, meraklı seyirciler ve onlarca tartışma.

Narin’in kaybolması ardından da süreç farklı ilerlemedi. Jandarmanın arama sırasında köyde büyük bir cephane

bulması sonrasında ise Narin’in katledilmesine ilişkin haberlere yayın yasağı getirildi, ardından da bu iddialar hiç konuşulmadı.

Narin’in kaybolması ardından herkes parmağını doğrultacak bir suçlu aradı. İlk hedef “Kürtlük” oldu. Kürtler “geri kalmış” gelenek ve töreleri ile bu tür vahşetlerden sorumlulardı (!) Ardından hedef köylüler oldu, yine “geri kafalılığı” ile bu tür durumlara neden oluyorlardı. Şehirlilerin daha güvende hissetmeleri için herkes var gücü ile konuştu. Oysa bunların ortasında görmezden gelemediğimiz gerçekler var, bu gerçekleri dile getirmeden geçmeyelim. Narin Güran cinayeti ile ilgili yürütülen soruşturmada tutuklanan amca Salim Güran’ın bir toprak ağası olduğunu, HÜDA-PAR ve Hizbullah ile ilişkilerde sıklıkla adının geçtiğini ve faşist devletin dostu olduğunu görmemiz gerekiyor. Peki bu neyi gösteriyor? Türkiye’nin egemen sınıfları çıkarlarını korumak için kol koladır. Devletin Türkiye Kürdistanı politikalarında çocuk, kadın, yaşlı, hayvan kısaca hiçbir canlının yaşamının bir değeri yoktur.

AKP’nin Diyarbakır vekili Galip Ensarioğlu çıkıp bir şeyler bildiğini ancak “bizimle” paylaşamayacağını çünkü ailenin “dostu” olduğunu, onları üzecek bir şey söylemek istemediğini dile getiriyordu. Elbette buna şaşırmıyoruz. Çünkü onların kimlerin dostu olduğunu çok iyi biliyoruz. Emperyalistlerin, komprador kapitalistlerin, toprak ağalarının, tarikatların, katillerin dostları halkın dostu olamaz.

Tüm bunların karşısında ağlamayı, yas tutmayı ve izleyici olmayı mı tercih edeceğiz? Kapılarımızı pencerelerimizi kapatıp kendimizi ve çocuklarımızı korumanın yollarını mı arayacağız? Daha önce dile getirdiğimiz gibi yeniden dile getirelim: Hayır, bunları kabul etmiyoruz. Yukarıda adı anılan ve anılamayan binlerce çocuğun hiçbirinin katilinden hesap sormayanlar ne şimdi ne de gelecekte hesap sorabilirler. Hesap soracak olanın biz olduğu bilinci ile öfkemizi isyana çevirelim.

devam edecek...

TC'NİN BRICS HAMLESİ NE İFADE EDİYOR?

Dünya ezilen halklarının büyük acıları çektikleri çatışma ve savaşlar dolaysız anlamda emperyalistlerin içinde bulunduğu ekonomik krizin ifadesidir. Bu savaşlarda milyonlarca insan hayatını kaybetmiş, yaralanmış, on milyonların yaşam koşulları kötüleşmiş, göç etmek zorunda kalmıştır. Süreç ise devam etmektedir. Görünüşte savaşan güçler kimler olursa olsun, bu savaşlar emperyalist güçler arasında yürüyen hegemonya mücadelesinin kanlı görünümleridir. Emperyalistler bu mücadeleyi sadece çıkardıkları savaşlarla değil, uluslararası ittifaklar, ekonomik yaptırımlar, ticari ambargolar, diplomatik tutumlar ile de sürdürmektedirler. Bunlardan bir tanesi de dünya genelinde önemli tartışmalara neden olan BRICS'dir.

BRICS bilindiği gibi ilk olarak 2009 yılında Çin, Rusya, Hindistan, Brezilya tarafından kurulmuş, uluslararası bir iş birliği örgütüdür. Bir yıl sonra üye olan Güney Afrika Cumhuriyeti dışarıda tutulursa, BRICS dünyanın nüfus ve coğrafi yüzölçümü bakımından en büyük ülkelerinin bir araya geldiği bir birliktir. Bu haliyle bile grup dünya nüfusunun yüzde 42'sini, dünya gayrisafi hasılasının da yüzde 27'sini oluşturan bir topluluktur. 2024 yılı başında katılan İran, Mısır, Arjantin, Etiyopya, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri ile nüfus yüzde 46'ya, ekonomik büyüklük ise yüzde 29'a çıkmıştır. Son katılımlardan sonra dünya petrol üretiminin yarısına

yakını (yüzde 43), dünya ihracatının da dörtte biri BRICS tarafından gerçekleştirilmektedir. Bu anlamıyla dünya ölçeğinde önemli tartışmalara ve bazı emperyalist güçlerde endişe gelişmesine neden olması anlaşılabilir.

Dikkat çeken bir nokta dünyanın en zengin kapitalist ülkelerinin topluluğu olan G7'ye karşı kurulmuş olan BRICS içinde yer alan ülkelerin sosyoekonomik yapılarının, ekonomik ve politik güçlerinin birbirinden farklı oluşlarıdır. Bu farklılık oluşumun asıl özünü ortaya koymaktadır. Farklı ülkeler için farklı amaçlar söz konusu olsa da bu oluşumun temel özelliği Çin ve Rusya gibi emperyalist güçlerin Batılı emperyalist güçlerle girmiş oldukları hegemonya mücadelesinde mevzi kazanma çabalarıdır ki bu da asıl kurucularının Çin ve Rusya olmasıyla zaten kendini açıkça göstermektedir.

Çin ve Rusya dışındaki ülkelerin burada yer alma istemleri farklı nedenlere dayanmaktadır. Batılı emperyalist güçlerin Orta Doğu, Afrika ve Asya'da izlediği yıkıcı politikalar bir yandan bu bölgelerin halklarında büyük bir tepkiye yol açarken, bir yandan da bu ülkelerin egemen sınıflarının da çıkarlarını sarsıp zedeleyebilmektedir. BRICS birçok ülkenin egemen sınıflarına da farklı seçenek olarak sunulmaktadır. Onlara ekonomik, politik ve askeri açılardan çıkar sağladığı gibi, BRICS'in "anti emperyalist" olduğu yalanıyla halkların öfkelerini yatıştırma

olanağı da sunmaktadır. Böylece Çin ve Rusya'ya yanaşma eğilimi ortaya çıkmaktadır. Suudi Arabistan gibi başından beri Batılı emperyalist güçlerin yürüngesindeki bir ülke bile BRICS'e katılmıştır. BRICS'e katılmak isteyen ülkeler arasında Bahreyn, Bangladeş, Beyaz Rusya, Cezayir, Endonezya, Fas, Honduras, Kuveyt, Küba, Meksika, Nijerya, Suriye, Tacikistan, Tayland, Tunus, Vietnam ve Yunanistan gibi pek çok ülke de bulunmaktadır. Bu tür oluşumlar Batılı emperyalist güçler tarafından çeşitli yönlerden sıkıştırılan İran, Venezuela gibi ülkeler için de önemli bir çıkış yolu olarak görülmektedir. Ayrıca döviz ve kredi genişlemesinde birbirine yardımcı olmak, SWAP anlaşmalarıyla nakit para havuzları oluşturmak üzere Yeni Kalkınma Bankası (NDB) ve CRA adlı yeni bir rezerv fonunu kurulmuştur. BRICS içinde, Batı'ya alternatif bir para aktarma sistemi (SWIFT benzeri) üzerinde de çalışılmaktadır ki verilmek istenen mesaj, Dünya Bankası (DB) ve IMF'ye mahkûm olunmadığıdır. Yapılan atılımlar özellikle de "Küresel Güney" için yeni bir çekim merkezi olma bakımından önemsiz görülmemelidir.

Bizim açımızdan TC'nin buradaki tutumu oluşumun niteliği açısından oldukça önemlidir. İlk başlarda Türkiye önemli ekonomik çıkarlar içeren bu oluşumun dışında kaldı ve kuyruğu dik tutmaya çalıştı. Başta Erdoğan olmak üzere diğer devlet sözcüleri "Buralar bizden sorulur, Doğu ile Batı arasında bizim olmadığımız

bir ekonomi koridoru düşünülemez" anlamına gelen tehditler savurdular. Fakat geçtiğimiz günlerde Rusya Devlet Başkan Yardımcısı Yuri Uşakov basına yaptığı açıklamada Türkiye'nin BRICS'e tam üyelik başvurusu yaptığını ve bu başvuruyu değerlendireceklerini, aynı zamanda Rusya Lideri Putin'in 22-24 Ekim tarihlerinde Rusya'nın Kazan kentinde yapılması planlanan 16. BRICS Zirvesi'ne Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı davet ettiğini ve Erdoğan'ın bu daveti kabul ettiğini ifade etti. AKP Sözcüsü Ömer Çelik de yaptığı açıklamalarda "BRICS'e üye olmak istediğimiz talebi açıktır. Süreç devam ediyor, somut gelişme olursa paylaşıyoruz. Türkiye'nin BRICS dahil önemli platformlarda yer almak istediğini Sayın Cumhurbaşkanımız ifade etmiştir." diyerek bu gelişmeyi doğruladı. Ömer Çelik'in aslında bu ifadeleri bir gerçeği ifade etmektedir. TC ve Tayyip Erdoğan uluslararası her ekonomik ve siyasi yapıya çeşitli gerekçelerle gerçeklik bağlamı olmayacak şekilde ilgi duymaktadır. Öyle ki Meksika-ABD ve Kanada arasında ticari serbestliği içeren NAFTA'ya dahi zamanında üye olabileceklerini ifade eden bir heves ve gerçeklik yitimine sahiptir.

Türkiye'nin BRICS'e üyelik başvurusu konusunda açıklamanın Rusya tarafından yapılması da bu açıklamanın zamanlaması da dikkat çekicidir. NATO ile Ukrayna üzerinden çatışma halinde olan Rusya'nın, NATO üyesi Türkiye'nin BRICS'e üyelik başvurusunu gündeme

getirmesinin NATO'yu oluşturan güçler arasındaki çelişkileri derinleştirme amacı taşıdığı şüphe götürmemektedir. Ayrıca bu açıklamanın AKP iktidarının ABD, AB ve NATO eksenine daha fazla bağlanma yönünde adımlar attığı bir dönemde yapılması, Rusya'nın her şeye rağmen AKP iktidarı ile ilişkileri bu güçlere karşı kullanma politikasını sonuna kadar zorlamakta kararlı olduğunu da göstermektedir. Çünkü AKP iktidarı, İsveç ve Finlandiya'nın üyelik başvurusunu onaylayarak NATO'nun Ukrayna savaşını "genişleme stratejisi" için bir dayanak olarak kullanma politikasına sadık bir tutum aldı. Yine Doğu Akdeniz'de ABD ile ortak tatbikat yaptı ve İsrail'e destek anlamı taşıdığı açık olan bu tatbikat da Türkiye tarafından değil, ABD tarafından açıklandı. Türkiye'nin son dönemlerde Batı eksenine ilişkin ilişkileri bakımından önem taşıyan bir diğer gelişme de 5 yıl aradan sonra AB Dışişleri Bakanları gayri resmi toplantısına davet edilmesi ve Dışişleri Bakanı Fidan'ın bu toplantıya katılması oldu. Diğer yandan Çin'in Orta Doğu, Afrika kıtasında olduğu gibi yatırımları hızla artmakta, Batılı emperyalist güçleri geride bırakmaktadır. Türkiye'nin Rusya ve Çin ile olan ekonomik ve ticari ilişkilerinin, sadece ikili ilişkiler düzeyinde kalmaması, bölgesel ittifaklarla da pekiştirilmesi, Türkiye'nin bölgede de elini güçlendirecektir. Birçok yarı sömürge ülkenin ve özelde ABD'nin hegemonyası altındaki bu ülkelerin BRICS ilgisi ve yöneliminin siyasi bir yanı da vardır. Birincisi bu birliğin siyasi birliğini inşa etmede bir dolaysız rol söz konusudur, ikincisi ise ABD ile kurulacak ilişkide pastadan daha fazla pay edinme olanakları olarak görülmektedir. Ancak Hindistan'dan Brezilya ve Güney Afrika'ya kadar birliğin parçası olan ülkelerin bu oluşumdaki siyasi ve ekonomik rolleri ABD ve Batılı emperyalistler adına daha etkili temsilcilik oluşturma eksenlidir. Eğer bu özü görmezden gelirsek dünyadaki emperyalistler arası hegemonya mücadelesinde yarı sömürgelerin rollerini gözden kaçırmış oluruz. Türkiye de bu esaslı konumlanıştan azade değildir. BRICS ekonomik bölgeler, özel serbest dolaşım, daha sağlam kalkınma kurumları veya para birimi oluşturmaya başabilirse Türkiye AB sürecinde olduğu gibi, fırsat kaçırmak istememekte, bu da ona BRICS ile ilişkileri geliştirmeye yönelik ek bir motivasyon sağlamakta-

dır. Bu Türkiye'nin Doğu ile Batı'yı ve Kuzey ile "Küresel Güney"i dengeleyen güçlü bir oyuncu olma yönündeki hayaline katkıda bulunacaktır. Özetle Rusya, Türkiye'yi ABD ve AB ile ilişkileri ve NATO içinde olabildiğince problemlili bir noktada tutmak için elinden geleni yapmaktadır.

Türkiye'nin BRICS üyeliği, şüphesiz Türkiye'nin BRICS üyeleriyle ilişkileri yanında, bölgedeki konumunu, Batılı emperyalistlerle ilişkilerini etkileyecek bir gelişme olacağından endişeyle izlenmektedir. Rusya'nın açıklamasından sonra Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi Sözcüsü konuyla ilgili olarak "ABD tüm ülkelerin ilişki kuracağı ülke ve grupları kendilerinin seçebileceğine inanmaktadır. Sizi planları konusunda Türkiye hükümetine yönlendiriyoruz." dedi.

Avrupa Komisyonu Dışişleri ve Güvenlik Politikası Sözcüsü Peter Stano, her ülke gibi Türkiye'nin de nelerin kendisi için daha iyi olduğuna karar verebileceğini, ittifaklar kurabileceğini ve iş birlikleri yapabileceğini kaydederek Ankara'nın AB'ye aday ülke statüsünün devam edeceğini aktarmıştı.

ABD'nin Ankara Büyükelçisi Jeff Flake, Londra merkezli Reuters haber ajansına Türkiye ve ABD ilişkileri hakkında açıklamalarda bulundu. Rusya ile güçlü ekonomik, ticari ve enerji ilişkilerine rağmen Ukrayna'daki savaşın Türkiye'nin NATO ve Batı'ya olan bağlılığını vurguladığını belirten Flake, Türkiye'nin Rus savaş gemilerinin Karadeniz'e geçişini durdurarak ve insansız hava araçları göndererek Ukrayna'nın toprak bütünlüğüne ve egemenliğine verdiği destekte kusursuz davrandığını söyledi. Türkiye'nin Batı'ya sağlam bir şekilde demir attığını ifade eden Flake, "Stratejik ortaklık hiç bu kadar güçlü olmamıştı, iyi bir yerdeyiz" dedi. İsveç'in NATO'ya üyeliğinin onaylanmasının hemen ardından Türkiye'ye F-16 jetleri ve modernizasyon kitleri satılmasının, taraflar arasındaki artan güveni gösterdiğini ve doğrudan yatırımlar konusunda iş birliğinin önünün açılmasına katkı sağladığını ifade etti. Türkiye'nin Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika ve diğerler ülkelerden oluşan BRICS birliğine katılma düşüncesine ilişkin ise, Türkiye'nin BRICS'e katılmamasını umduğunu ancak böyle

bir adımın Batı ile olan uyumunu değiştirmeyeceğini söyledi. Türkiye'nin atacağı bu yönlü hamlelerin stratejik temelli olmadığı, daha etkin rol edinmeye. Dair planlar ve taktik girişimler olduğu bir gerçektir. Yer yer bu olanakları kullanma, ele alıştırma oyun planına sadık kalmasa da nihayetinde son noktada sadık ve etkili bir uşak olarak duracağı yeri bilmektedir.

BRICS kuruluşu, önderlik eden emperyalist güçlerin temel eğilimleri, üye olan diğer ülkelerin durumları, yapılan hamleler vb. BRICS'in anti emperyalist bir oluşum olabileceği, tek kutuplu, çok kutuplu dünya, başta TC gibi ülkelerin eksen kayması yaşayıp yaşamadığı gibi konularda tartışmalara neden oldu ki bu tartışmalar "sol" içinde bile yaşanmaktadır. Yukarıda bahsettiğimiz üzere BRICS de dahil olmak üzere emperyalistlerin her politikası, oluşturduğu her birlik, attığı her adım, emperyalist savaş ve hegemonya mücadelesi kapsamında yaşanmaktadır, tümüyle gerici karakterdedir. İşçi sınıfı açısından bu kapışmalarda herhangi bir tarafı anti emperyalist olarak tanımlayıp taraf olmak hiçbir surette düşünülemez, kabul edilemez.

Yine işçi sınıfının, "çok kutuplu dünya" ya da "tek kutuplu dünya" gibi bir tercihi olamaz. Zira söz konusu kutuplar emperyalist kutuplardır.

Sonuç olarak, AKP iktidarının ticaret yolları rekabeti ve bölgenin yeniden paylaşımı mücadelesinin kızıştığı bir süreçte uşaklık yaptığı emperyalistlerin paylaşım mücadelesinden alacağı payı büyütme için var olan çelişkileri kullanmaya çalıştığı ortadadır. Ancak bu çelişkileri kullanma politikası, asıl olarak emperyalistlerin Türkiye'deki iktidarın yayılmacı emellerini ve Kürt sorunu gibi çelişkilerini kendi politikaları doğrultusunda kullanmalarına ve Türkiye'yi yeni tehditlerle yüz yüze bırakmasına yol açmaktadır. Son tahlilde emperyalistler arası mücadele ve gerginlik sürecinin parçası olma anlamına gelen bu tutumların hiçbir ezilen halkların çıkarına hizmet etmemekte, tam tersi sömürü ve talanı artırma amacı gütmektedir. İşçi sınıfı ve ezilen haklar için en doğru yol anti emperyalist çizgide kenetlenme ve emperyalizm ve iş birliği uşaklarına karşı verilecek mücadeledir.

Sigortası yapılmadığı için tedavisi geciken işçi yaşamını yitirdi

Ankara'da çalıştığı tatlı imalathanesinde merdivenden düştükten sonra hayatını kaybeden İsmail Can Seçkin'in sigorta girişi, kazanın ardından yapıldı.

19 Ağustos'ta Yenimahalle ilçesindeki bir tatlı imalathanesinde meydana gelen olayda tatlı ustası İsmail Can Seçkin, iş yerinde baklava arabası ile 4 metrelik merdivenden düşerek ağır yaralandı. Bilkent Şehir Hastanesi'ne kaldırılarak tedaviye alınan Seçkin, yoğun bakıma kaldırıldıktan 22 gün sonra hayatını kaybetti.

Seçkin'in, kazanın ardından sigorta girişi yapılmaya kadar bekletildiği, sigortası yapıldıktan sonra ambulans çağrılıp hastaneye kaldırıldığı öğrenildi. Seçkin'in sigorta girişinin e-Devlet kayıtlarında da kaza tarihi olan 19 Ağustos'ta yapıldığı görüldü. Kayıtlarda, Seçkin'in 2 yıllık periyotlarla sigorta çıkışı yapıldığı, en son sigorta çıkışının ise geçen mart ayında yapıldığı tespit edildi.

İsmail Can Seçkin'in cenazesi, Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verildi. Seçkin'in ağabeyi Halil İbrahim Seçkin, kardeşinin sigorta girişinin iş kazası meydana geldikten hemen sonra yapıldığını söyleyerek "Düşme sonrasında patronun muhasebeciyi araması, muhasebecinin herhangi bir bilgisayara ulaşması, bu bilgisayarda kayıtlarını girmesi bunlar çok büyük zaman kayıpları. Sigorta ile uğraşmak yerine önce ambulans aransaydı belki kardeşim şimdi hayattaydı. Öldürmeye teşebbüse kadar gidiyor bu durum. Sorumlular suçlu ve cezalarını çekmelerini istiyoruz" dedi.

KLİK DALAŞINDA KILIÇLAR ÇEKİLDİ

Kara Harp Okulu mezuniyet töreni sonrasında bir grup teğmenin bir araya gelip kılıçlarını çekerek 2016'da kaldırılmış yemin ritüelini gerçekleştirmeleri akabinde "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diye tempo tutmaları Türkiye gündemine "yeni" bir tartışma kazandı. "Yeni" diyoruz fakat ilgili tartışma ülke gündemi için, özellikle egemenlik ilişkilerinin tesisinde, Çehov'un sahnede işaret ettiği silahı andırmaktadır. Yani her an patlamaya hazır beklemektedir.

Teğmenlerin bir araya gelip kılıçlarını çekmeleri iktidar tarafından önce itidalle karşılandı. Akabinde iktidar ortağı Bahçeli'nin ilgili olayın hangi maksatla yapıldığına dair uyarısının üstünden birkaç gün geçtikten sonra "İmam Hatipliler Mezuniyet Töreni"nde konuşan Erdoğan, teğmenleri hedefe koyup "O kılıçları kime çekiyorsunuz" diye atarlanıp darbe heveslilerinin ordudan temizleneceğini beyan edince saflar yeniden belirlendi.

İktidar bloku yerel seçimlerde aldığı yenilginin ardından tabloyu lehine çevirmek için bazı hamleler yapmıştı. Erdoğan iktidarı elinde tutmanın en önemli aparatlarından birini kutuplaşma dilini bir kenara bırakıp yumuşama, normalleşme diline sarılmıştı. Normalleşme hamleleri iktidar bloku içinde itirazlarla -MHP'nin tepkileri hatırlanacaktır- karşılanınca yumuşama yerini kutuplaşma diline bıraktı.

İktidar blokunun önemli başarılarından biri kutuplaştırıcı dili etkin kullanma kabiliyetidir. Cumhuriyet egemenlik ilişkilerinin yeniden düzenlenmesinde toplumsal kutuplaşmayı bir manivela

olarak kullanmayı başarmıştır. Bu bağlamda Bahçeli, toplumsal kutuplaşmayı derinleştiren açıklamalarla Cumhuriyet ittifakı içindeki güç paylaşımına dahil olmuştur. Nihayetinde ötekileştirici yani kutuplaştırıcı dili kullanmaktan bir an olsun geri durmamıştır. Erdoğan da iktidarda kalabilmek için aynı dili rıza üretmenin argümanı olarak kullanmıştır. Bahçeli ve Erdoğan hem egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesinde hem de rıza almak için toplumsal gerilimi artıran kutuplaştırıcı dile sarılmakta sakınca görmemektedir. İktidar bu dili kullanıp geniş kitleleri maniple ederek onları kendilerine ait sorunlara diğer bir ifade ile toplumsal, ekonomik sorunlara bir anlamı ile yabancılaştırmaktadır.

Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik tablo kelimenin gerçek anlamıyla bir yıkıma işaret ediyor. Yoksulluk ve sefalet üreten çürümüş bir sistem söz konusu olan. Çürümüşlüğün safında yer alanların nasıl kollandığı herkesin malumu.

Siyasal iktidar ise derinleşen yoksulluk karşısında enflasyonun düşeceği tarihi sürekli güncelleyerek hep başka baharları işaret ediyor. Bahçeli'nin baş belası "matematik" siyasi iktidarın hedeflerine de uymuyor. Tüm bunlar karşısında "ekonomist" Erdoğan'ın ekonomi politikasına dair en önemli çözümü - hatta tek - hamaseti elden bırakmadan sabretmeyi salık vermekten başka bir şey değil. Sorun yalnızca ekonomi alanında işlerin yolunda gitmemesi de değil. Her şey adeta iktidarın ayağına dolanıyor. Bu bağlamda dış politika örnek verilebilir.

Bölgedeki gelişmeler siyasi iktidarı yeniden konum almaya zorluyor. Bir türlü oyun kurucu konumuna ulaşamayan

siyasi iktidar bölgedeki gelişmeler karşısında ya yüksek perdeden atarlanıyor ya da geri adım atıyor. Aslında siyasi iktidarın dış politikasını bu retorikle özetleyebiliriz. Herhangi bir olayda hamasi söylemde sınır tanımayan siyasi iktidar, aynı olayda çok keskin bir geri dönüşe imza atabiliyor. Bu pratik istisnai değil, olağan başka bir ifade ile Türk dış politikasına içkin bir özellik olarak öne çıkıyor dersek durumu abartmış olmayız. Dün söylediğini bugün çok rahat bir şekilde unutabilme hali!

Yalnızca iktidar blokunun değil Türk devletinin dış politikası esas olarak emperyalistlerin çıkarlarını öncelemektedir. Hamasi söylemler içe dönük iken geri dönüşler emperyalistlerin taleplerine uygun konum almanın zorunluluğu olarak ifade edilebilir. Bununla birlikte Türk devlet politikasının tutarlı tek bir özelliği vardır o da emekçi halka ve tabii ki Kürt ulusuna düşmanlık!

Sisi için yalnızca meydanlarda değil uluslararası toplantılarda da söylenen sözler hatırlanacaktır. Ama aynı Sisi bugün resmi törenle ağırlandığıdır. Esad için de benzer bir durum söz konusu. Erdoğan'ın Esad ile görüşmek için girişimlerde bulunduğu ama Suriye'nin talepleri olduğu biliniyor. Esad da Sisi de aynı noktada durmasına rağmen Erdoğan'ı politika değişikliğine iten tek şey bölgede rol kapabilmek için emperyalist efendilerinin çıkarlarına uygun konum alması gerektiğidir.

Yazının başına dönüp toparlayacak olursak teğmenlerin bu yemin çıkışını kuşkusuz kendiliğinden bir olay olarak değerlendirmek naifçe bir tutum olacaktır. Diğer bir ifade ile ortada muhalefet

kanadının dediği gibi doğal, sıradan bir durum da yok. Bununla birlikte iktidar blokunun iddia ettiği gibi teğmenlerin bu çıkışını iktidara karşı bir kalkışma olarak imlemek isabetli olmayacaktır; ama teğmenlerin yemini potansiyel olarak bir darbe özelemine işaret edebilir; fakat hatırlatmak gerekir ki darbecilik ya da darbe heveslisi olmak bu ordunun kodlarında mevcuttur. Ona içkin olan bu heveslilik kuşkusuz onun emperyalizmle kurduğu ilişkinin ona kazandırdığı bir özelliktir.

Kuşkusuz bu gerçeklik tek bir şeye işaret etmektedir. Demokratikleşme sürecini tamamlamış bir ülke gerçekliği dahi söz konusu değil. Bununla birlikte ekonomik ve haliyle siyasi ilişkilerinde bağımlı bir ülkeden bahsediyoruz. Toplamdan hareketle kimilerinin iddia ettiği gibi bağımsızlığın sembolü bir ordu değil, bağımlılık ilişkisinin güvencesi diye rahatlıkla imleyebileceğimiz bir ordudur söz konusu olan. Türkiye askeri darbeler tarihi egemenlik ilişkilerinin diğer bir ifade ile emperyalizmle bağımlılık ilişkilerinin güvencesi olarak hayat bulmuştur. 12 Eylül faşist darbesi "24 Ocak Kararları"nın hayata geçirme kararlılığının diğer bir ifade ile emperyalizme sadakatin iradesi olarak kayda geçmiştir.

15 Temmuz'un bir "darbe girişimi" olarak "akamete" uğraması kesinlikle ABD'nin bütünlüklü desteğini alamamasının sonucudur. Ulusalıcıların gözlerini yarıtan teğmenlerin çıkışı da Erdoğan ve Bahçeli ikilisinin darbe heveslilerine karşı "meydan okuması" da emekçi halkı zerre umursamayan bir refleks olarak kayda geçirilmek zorundadır.

EGEMENLERİN OVP İLE GENÇLİK ÜZERİNDEKİ PLANLARI

5 Eylül günü Orta Vadeli Program (OVP) açıklandı. Tutarsızlıklar içerisinde açıklanan OVP’de halk için daha fazla yoksullaşma ve sömürü var. Bu yazımızda OVP’de açıklanan halk gençliğine yönelik politikaları inceleyeceğiz. Özellikle gençliğe dönük iş gücü kapsamında birçok madde yer aldı. OVP’nin gençlik politikalarında ise sömürü sisteminin ihtiyaçlarına hizmet eden, gençleri ucuz iş gücü olarak konumlandıran uygulamalar genişletildi. OVP’nin bir beklenti sunmayacağı başından beri açıktır. Halk gençliğinin zaten var olan geleceksizlik sorunu derinleşmeye devam edecek!

UCUZ İŞ GÜCÜNE KILIF: MESLEKİ EĞİTİM

Bu başlığımızda özellikle ucuz iş gücü kapsamında gençlik yönelik politikaları inceleyeceğiz. Halk gençliğini özel olarak ilgilendiren bölüm “Büyüme” ve “İstihdam” başlıklarında yer alıyor. Bu bölüm, özellikle ortaokul-lise-üniversite öğrencilerine odaklanıyor. “Makroekonomik Hedefler ve Politikalar” kapsamın bulunan “Beşeri Sermayenin Güçlendirilmesi” başlığında mesleki ve teknik eğitimin “iyileştirilmesi” hedefi yer alıyor. Her ne kadar başlık ve içerik, eğitim odaklı düşününce bir yere otursa da aslında ucuz iş gücünün temeli atılıyor. Bu on yıllardır öğrenci gençliğin staj adı altında sömürülmesinin bir üst boyuta çıkarılması demektir. Bunun altında daha fazla kâr için daha fazla ucuz iş gücü politikası yatmaktadır. Artan enflasyon ve döviz karşısında değer kaybı patronları ucuz iş gücüne yönlendiriyor. Güvencesiz, ağır çalışma koşullarında çalışacak iş gücü içerisinde de göçmenler, kadınlar, çocuklar ve halk gençliği yer alıyor. Programın vaatlerinin arkasında da bu yatıyor. “Mesleki eğitimde kamu ve özel sektör arasındaki iş birliğinin artırılması” ve “özel sektörün daha etkin rol alması” maddelerden biri. Lise ve üniversitelerde “staj” adı altında bu iş birliği süregelen bir uygulamadır. Yeni planlama içerisinde bu sömürünün derinleştirilmesi ve özel sektöre tanılan imtiyazların artırılması söz konusu. Bu yıl içerisinde Mesleki Eğitim Merkezi (MESEM) kapsamında

çalıştırılan çocuk işçilerin “mesleki eğitim”den uzak, ucuz iş gücü olarak çalıştırıldığına tanıklık ettik. Ve bunu iş cinayetlerinden öğrendik! Özel sektör ile geliştirilecek iş birliği, teşvikler ile patronlara ucuz iş gücü sağlanacağı ayan beyan ortadadır...

MESEM projesi ucuz iş gücü ve beden-emek sömürüsünü açıkça ifade ediyor. Çocuk işçiliğinin daha alt yaş gruplarına indirilecek yeni uygulama da yeni açılacak mesleki ortaokullar oldu. 4 ilde açılacağı duyuruldu. 10-11 yaş gruplarına kadar “işçilik okulu” anlamına gelen eğitim süreci başlayacak. Meslek edinim, deneyim açısından daha önce meslek liseleri bu kapsamda kuruldu. Fakat egemen sınıflar için ucuz iş gücünü karşılayacak “sömürü okulu”na dönüştü. Daha az maliyetle daha büyük kârlar elde etmeye çalışan egemen sınıflar için devlet tüm olanaklarını seferber ediyor! “Mesleki eğitim” tek başına halk gençliğinin yaratıcı, eleştirel düşünüşüne de ket vurmaktadır. OVP, halk gençliğini sistemin çarkları arasına hapsedmektedir. Meslek lisesi öğrencileri genellikle “vasıfsız işçi” olarak konumlandırılıyor. Bu konumlandırma beraberinde ucuz iş gücünü ve kötü çalışma koşullarını doğuruyor. Bu durum, gençlerin sömürü düzeninin çıkarlarına göre şekillenmesini meşrulaştıran bir anlayışı ifade etmektedir.

EĞİTİMDE SERMAYE HEGEMONYASI

OVP’nin bir diğer hedefi, eğitim sistemini özel sektörle iş birliği içinde yeniden düzenlemek ve müfredatı piyasa taleplerine uygun hale getirmektir. Bu noktada, eğitimin sermayeye tam anlamıyla teslim edildiğini görmek zor değil. Eğitim sisteminin özel sektörle iş birliği içinde yeniden yapılandırılması, aslında sömürü düzenin ihtiyaçlarına hizmet edecek, onu yeniden üretecek bir mekanizmanın parçasıdır. Devrimci eğitim anlayışı, toplumsal yapıyı değiştirmeyi amaçlayan, eleştirel ve özgürleştirici bir anlayıştır. Bu anlayış, eğitimi sadece bilgi aktarımı değil, bireylerin sınıf bilinci kazanması, toplumsal adaletsizlikleri sorgulaması ve kolektif bir dönüşüm için harekete geçmesi

amacıyla bir araç olarak görür. Ancak OVP’nin özel sektörle iş birliği stratejisi, eğitimi sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirerek bu amacın tam tersine hizmet etmektedir. Gençlerin ucuz iş gücüne dönüştürülmesi eğitim hakkının gasbedilmesini de içermektedir. Gençlerin çalışacağı işlerde pratik-deneyim kazanması, emek bilincini kavraması reddedilmez. Fakat sömürü düzeninde gençler üzerinde beden ve emek sömürüsü yoğun olarak yaşanır. Bizimki gibi ülkelerde egemen sınıfların çıkarları için ucuz iş gücü kategorisinde çocuk ve genç işçiler beden-emek sömürüsüne maruz kalır. TC’de eğitim sistemi ve müfredat egemen sınıfların çıkar ve taleplerine göre şekillenmektedir. Bu durum gençlerin bilgi gelişimini ve toplumsal bilinç kazanmasını engeller. Düşünceyi körelten gerici ve anti bilimsel eğitim sistemi, egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eden bir araç olarak kullanıldığı sürece özgür düşünen bireylerin yetişmesi pek mümkün değildir.

İŞSİZLİĞE ÇÖZÜM: HARÇLIK!

OVP içerisinde ayrıca “İşgücü Uyum Programı (İUP)” ismiyle işsiz ve eğitim görmeyen gençlerin istihdamına yönelik içerik yer alıyor. Görünüş itibarıyla İUP, işsizlik için bir çözüm önerisi olarak sunulsa da amaç ucuz iş gücü yaratmaktır. Egemen sınıfların çıkarı için İUP adı altında ucuz iş gücü ve güvencesiz çalışma koşulları meşrulaştırıldı. Nedir bu İUP? İUP’u devlet şöyle açıklıyor: 18 yaşından büyük işsizlere haftada en az 3 gün çalışma şartı olmak üzere; çocuk bakım işleri, ağaçlandırma geri dönüşüm ve atık imha faaliyetleri, bakım ve onarım faaliyetleri, parkların ve yeşil alanların korunması ve geliştirilmesi, geri dönüşüm ve atık imha faaliyetleri, biyolojik çeşitlilik ve doğal yaşam alanlarının restorasyonu, tarımsal üretim ve hayvancılık, spor ve kültür faaliyetlerinin desteklenmesi alanlarında kamu kurumlarında istihdam sağlanması. Program dahilinde işe alınanlara günlük 566 TL’lik bir “cep harçlığı” şeklinde ödenecek ve sigorta primleri de çalışılan gün sayısı kadar asgari ücret üzerinden yatırılacak. Bir defaya mah-

sus işe alınan işsizler, en fazla 10 ay boyunca çalışacak ve istihdamlarının son iki haftasında özel sektörde iş bulma eğitimi alacak. Egemenler için işsiz gençlere çözüm: “harçlığını çıkarırsınız!” Bu program dahilinde çalışanlara işçi statüsü dahi verilmeyecek. Çalışanların dahil olacağı sigorta başlangıcı emeklilikte dikkate alınmayacak, kıdem ve ihbar tazminatı olmayacak ve sosyal güvenlik kapsamının dışında bırakılmış olacak. Burada ayrıca “esnek çalışma” adı verilen uygulama ile iş tanımlarında belirsizlik söz konusu. İşe başvurup, çalışmaya başlayanlar için iş tanımının içeriği ve uygulanışı kurumların-kişilerin inisiyatifine bırakılacak. İşe başvurup, çalışanlar iş tanımı içerisinde bir statü dahi edinmeyecek. Bu, hak gasplarının önünü açmaktadır. Çünkü çalışanlara ücret değil, “cep harçlığı” verilecek. Şubat 2024 verilerine göre Türkiye’de toplam 3 milyon 98 bin genç işsiz var. Şu ana kadar 358 bin 937 kişinin bu programa başvurduğu belirtildi.

İUP, bu işsizler yığınının bir ucuz iş gücü ordusu çıkarma hedefine girişmiş görünüyor. Bu program içerisinde çalışanlar, bir işçi statüsünde görülmediğinden yaşadığı sorunlar için örgütlenmesi de engellenecektir. Bu durum örgütlenme kapasitesini zayıflatarak sömürü mekanizmalarını derinleştirir. OVP’nin sunduğu bu “esnek çalışma” modelleri, egemen sınıfların çıkarlarına hizmet ederken gençlerin geleceksizliğini daha da derinleştirmektedir. Bu süreç, gençlerin iş gücüne katılımını artırmak değil, onları sistemin birer kurbanı haline getirmek anlamına gelir.

OVP’nin halk gençliğini sömürü düzenine entegre eden politikalarına karşı örgütlü bir tavır sergilemek gerekmektedir. Devrim olmaksızın bu ve bunun gibi politikaların egemen sınıflara hizmet eden bir araç olacağı açıktır. Eğitim, yoksulluk ve bir bütün geleceksizlik halk gençliğinin en yakıcı sorunudur. Yeni OVP’ler, yeni programlar yeniden ve yeniden halk gençliğinin önüne çıkacaktır. Halk gençliği ancak ve ancak örgütlendiği sürece geleceği kuşatabilir ve egemen sınıfların dünyasını sarsabilir.

NEDEN VE NASIL BİR ÖZ ELEŞTİRİ?* -I

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

(....)

Her şeyden önce, şu soruya cevap vermek zorundayız: Öz eleştiriden ne anlıyoruz, nedir öz eleştiri? Bu soruya doğru bir cevap veremezsek, özeleştirisinin anlamını yeterince ve doğru kavrayamazsak, daha işin başında iken tökezleriz.

Öz eleştiri bir karalama faaliyeti midir? Geçmiş inkâr mıdır? Yanlış kararların yerine, doğru kararları geçirmek midir? Sadece bir mahkûm etme veya aklama faaliyeti midir?

(....)

Kısaca öz eleştiri "Bir şeyi, bir olguyu, bir olayı, bir tavrı, bir kararı, onu çevreleyen koşullar içerisinde ele almak, zaman ve mekân kavramını göz ardı etmeden, onların içindeki olumlu ve olumsuz öğeleri ayırtmak, olumsuzları mahkûm etmek, olumluyu soyutlamalarla (genellemelerle) bir bilgi birikimi haline getirmek ve o birikimi bugün ve gelecek açısından kullanmaktır." şeklinde tanımlayabiliriz. Tabii her tanımın içinde belli eksiklikleri taşıyabilir. Doğru ve yanlış, olumlu ve olumsuz soyut kavramlar değildir. Bunlar kendilerini çevreleyen koşullarda ve somut duruma göre ele alınırlarsa gerekli anlamı kazanırlar.

Öz eleştiride iradeci olmak, en önemli yöntem yanlışlarından biridir. İradecilik somuttan kopuk bir istemciliştir; gerçeğin yerine kafalardaki hayali şatoları geçirmektir. Halbuki istemler somut durumla uygunluk arz ettikleri ölçüde gerçeklik kazanırlar, bunun tersi hayalciliktir. Doğrudur, "kendi tasarımlarının, kendi fikirlerinin vb. üreticileri,

insanlardır, ama gerçek, faal kendi üretken güçlerinin ve bunlara tekabül eden ilişkilerinin, alabilecekleri en geniş biçimleri de dahil olmak üzere, belirli bir gelişmesiyle koşullandırılmış insanlardır." (Marks ve Engels, Felsefe İncelemeleri)

Tarihi insanlar yapar, kararları insanlar alırlar, bu kararların hayata geçirilip geçirilmemesi de onların işidir. Fakat bu, sınıf mücadelesinin, iradenin karşısında objektif olarak var olan kararlarından, tecrübeden, belirli bir seviye birikiminden, iç ve dış koşullardan bağımsız olarak da alınamaz. Çünkü "materyalist tarih anlayışına göre, tarihte belirleyici etken, son aşamada, gerçek yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir."

"Tarihimizi kendimiz yaparız ama, başta çok belirli önceller ve koşullar altında. Bunlar arasında en sonunda belirleyici olan, ekonomik olanlardır." (age)

İnsanların bilinçleri, iktisadi koşulun dışında olan fakat objektif olan bir dizi durumla da koşullandırılır. Eğer bütün bunları kavrayamazsak göstereceğimiz iradeci bir yaklaşımla, partinin geçmişini, yaptıklarını, mücadelesini bir çırpıda inkâr eder ve kolaylıkla onun yakasına birtakım anti Marksist yaftalar asıp, inkarcılığa düşebiliriz.

(...)

Böylesine iradeci bir yaklaşım öz eleştiride, olumluların görülmesinin önünde engel teşkil eder ve olumlulukların da olumsuzlarla birlikte mahkûm edilmesine yol açar. Bu da sonuçta, partinin on yıllık bir birikimini gelecek için kullanmamızı engeller. İnkârcı eğilime yataklık eder, bizi silahsızlandırır. Öz eleştiri,

bir karalama ve sadece mahkûm etme derekesine düşürür.

Soruna yalnızca böyle yaklaşmak yetmez. İradeci davranmamak gerekir; ama kendiliğindenci ve kaderci de olmamak lazım. Böylesine bir yaklaşım özellikle bugün ihtiyacını yeterinden fazla hissettiğimiz,

bilincin dönüştürmedeki rolünü inkâr eder ve bizi sorunların ve sınıf mücadelesinin arkasına takar. Hastanın başında dövüne dövüne ağlamaktan öteye hiçbir şey yapmamayı körüklemek, bu da sonuçta bizim, hastanın ölümüne yardımcı olmamız anlamına gelir. Ve bizi "ne yapalım, biz istesek de istemesek de bu hatalar olur" anlayışına götürür. Böylesine bir anlayış ve bakış hataları görmemizi engeller ve partinin önder rolünü inkara yol açar. Özellikle dikkat edilmelidir ki kendilerini aklamaya çalışanlar, bu yöntemle sarılırlar. "Gerçekte, pratik materyalist için yani komünist için sorun, mevcut dünyayı devrimci bir şekilde değiştirmek, bulunmuş olduğu duruma saldırmak ve onu pratik olarak değiştirmektir." (age) Belirleyici olan objektif koşullardır. "Ama siyasal koşullar vb. hatta insanların beyinlerine musallat olmuş gelenek bile kesin son verici olmasa da gene bir rol oynar." (age) Engels daha önceden de şunu belirtmiştir: "...hatta bütün bu gerçek savaşımın, savaşıma katılanların beynindeki yansılar, siyasal, hukuksal, felsefi teoriler, din anlayışları ve bunların daha sonraki dogmatik sistemler halindeki gelişmeleri, hepsi tarihsel savaşımın gidişi üzerinde etki yaparlar ve birçok durumda ağır basarak onun biçimini belirlerler." (age)

"Ama ikinci olarak şu var: tarih, son sonucun her zaman sayısız bireysel iradelerin çatışmalarından açığa çıkması suretiyle gerçekleşir." (age) Engels, sorunun esasını objektif koşulların oluşturduğunu söylerken, bunun diğer öğelerin hesaba katılmaması ve onların inkar edilmesi anlamına gelmediğini, bu objektif durumu, gerektiğinden fazla abartılmaması lazım geldiğini vurgular. "Gençlerin bazen ekonomik yanı ona

uygun olandan daha çok vurgulamaları olgusundan Marks'la benim de kısmen sorumlu tutulmamız gerekir. Hasımlarımızın karşısında, (hasımlar iradecidirler -bn.) onların yadsıdıkları ana ilkeyi özellikle belirtmek altını çizmek gerekiyordu. Ne var ki etkileşime katılan öteki etkenleri onlara uygun ölçüde vurgulayacak ne zaman ne yer ne fırsat bulabildik." (age)

Bu aktarmalardan çıkarılması gereken sonuç, bilincin dönüştürmedeki rolünün kavranması ve objektif koşullarla ilişkisinin açığa çıkarılmasıdır. Somutumuzda ise, öz eleştiri bir değiştirme ve dönüştürme eylemi olmalıdır. Sadece yanlış tespit etmek (önemlidir ama) yetmez. Doğruyu saptamak ve bu minval üzerinde harekete geçip, dönüşümü sağlamak gereklidir. Alternatif sunmak gereklidir.

Geçmişimizi, eleştirel bir yaklaşımla ele alırken her türlü olumsuz etkiden uzak ve objektif olmalıyız. Amaç ne kimseyi karalamak ne de kimseyi temize çıkartmaktır. Esas mesele dürüst olabilmektir. "Ben her şeyde dürüst olmamız gerektiğine inanıyorum; dürüst bir tutum olmadan bu dünyada hiçbir şey başarılamaz." der Mao Zedung ve sorar "Kimler dürüştür? Marks, Engels, Lenin ve Stalin dürüştür, bilimden yana olanlar dürüştür." der. (Seçme Eserler Cilt III, s. 47)

Bizim de özeleştiri de dürüst olabilmemiz için, geçmişimize karşı bilimsel bir yaklaşım göstermemiz lazımdır. Ön yargılarla değil, olayları, tavırları, kararları, gelişme ve geriye gidişleri, Marksizm-Leninizm'in bilimsel süzgecinden geçirmemiz gerekir. Bu dürüstlüğümüzün ve ciddiyetimizin ölçütüdür. Mao Zedung'un söylediklerinden anlaşılacağı gibi soyut bir kavram değildir; bilimsel ve maddidir.

devam edecek...

*Bu yazı Proletarya Partisi şehidi Hasan Hakkı Erdoğan tarafından 1984 yılında kaleme alınmıştır. Bu yazıda yer alan bazı alıntı ve yazım hataları yazının anlaşılmasını kolaylaştırmak için düzeltilmiştir.

Tarımda Yarı Feodal İlişkilerin Tasfiyesi

TARIMSAL NÜFUS GERÇEĞİ

TÜİK verilerinden hareketle 2020 yılında tarım nüfusunun 5 milyon 878 bine düştüğünü (**Esrin Balcı, Emperyalist Tekellerin Kısacasında Türkiye’de Tarım, s.113**) temel alan yazar bunun 1980 yılından başlayarak tarımı tasfiye politikalarının bir sonucu olduğunu belirtmekte, bunu koşullayan toplumsal dönüşümlerden ise gene yüzeysel şekilde bahsetmektedir. Yazarın kendisi de büyükşehir kanunu ile bir gecede 10 milyon köylünün köylü olmaktan çıkarak köylü nüfusunun 16 milyondan 6 milyona düşürüldüğünü (**age, s. 112**) ifade etmişken nüfus değişimlerinin üretim ilişkilerinin toplumsal dönüşümlerinin sonucu olduğunu söylemek durumu açıklamak, anlamak için yeterli değil. 1927 yılında 10 milyondan fazla olan kır nüfusu 2000 yılında 24 milyona yaklaşmış, 2010 yılında 17,5 milyona gerilemiştir. (**Vasfi Nadir Tekin, Zincirin Halkası, s. 114**) 1975 yılında 23,5 milyon civarında olan köylü nüfusu 1980 yılında (yazarın tarım tasfiye politikalarının başlangıç tarihi olarak işaret ettiği dönem) 25 milyona çıkmış, 2000 yılında 24 milyona gerilemiştir. Elimizde sağlıklı veriler bulunsaydı kır nüfusunun TÜİK’in verileriyle ne düzeyde eşleştiğini kıyaslayabilirdik. TÜİK’in manipülatif kıstasları ve hileleri nedeniyle gerçekte köylü olup bu nüfusun dışında bırakılan nüfusun oranını bilme-ölçme olanağımız sınırlı. Gene de mevcut verilerden bazı sonuçlar çıkarmak mümkün. Kır nüfusu 1927’den 1985’e kadar istikrarlı bir şekilde artmış, her 5 yılda bir 1,5-2 milyonluk artışla 25 milyona dayanmış, 1985-2000 arasında yaklaşık 24 milyonda sabitlenmiş, 2020 yılında 16 milyona düşmüş, sonra TÜİK 10 milyonluk nüfusu da yok sayarak nüfusu 6 milyona düşürmüştür. Bu rakamlar 100 yıllık bir süreçte kır nüfusunda anlamlı neredeyse hiçbir değişiklik olmadığını göstermektedir. Kent nüfusunda büyük, belirleyici değişiklikler olmasına rağmen bu kır nüfusunda esaslı bir çözülmenin sonucunda gerçekleşmemiştir. Burada çözülmeden ziyade kırın daha fazla nüfusu artık “kaldıramaması” nedeniyle fazla nüfusun kırdan atılması, nüfus artışının da asıl olarak kentlerde yaşanması söz konusudur. Kır nüfusunun 2000’lere kadar artarak kendini koruması kırdaki mülkiyet ilişkilerinin, toplumsal yapısının güçlü şekilde korunduğunu ve köklü olduğunu gösterir. Kapitalizm kırsal nüfusun azalmasını

koşullamaz sadece bunu ancak kırdaki üretim yapısını-ilşkilerini tasfiye ederek, tarımı kapitalist yönde dönüşüme uğratarak gerçekleştirebilir. Bu aynı zamanda kapitalizmin iki ayağı üzerine dikilip egemen üretim tarzı haline gelmesinin de temel koşuludur. Ancak görüyoruz ki köylü nüfusu tasfiye edilememiştir, tarım kapitalist niteliğe kavuşturulamamıştır. Küçük mülkiyet ve küçük üretim egemenliğini sürdürmektedir. Bu ilişkilerin kendini yeniden üretmesinin koşulları halen güçlü bir şekilde korunmaktadır. Kapitalizm ise kırdaki feodal ilişkileri, üretimi, nüfusu tasfiye ederek başlar; ama sadece kırdaki feodal üretim ilişkilerinin egemen olduğu kentlerde de bu tasfiyeyi gerçekleştirir. Bu iki alanda da ilişkiler tamamıyla emperyalizmin rolü-etkisiyle önemli dönüşümler geçirmesine rağmen bu dönüşüm emperyalizme bağlı, güdük bir kapitalizmin gelişmesi nedeniyle ulusal kapitalizmin egemen hale gelmesini engelleyen belirleyici bir özellik kazanmıştır. Kapitalizm büyük makineli üretime geçişi temsil ettiğinden sermaye bileşimi değişen sermaye aleyhine bir gelişime sahiptir. Kır nüfustaki yüksek oran bu yöndeki gelişimin düzeyinin ne kadar zayıf olduğunu göstermekle kalmıyor mülkiyet ilişkileri de küçük üretime dayalı basit meta üretiminin egemenliğinin bunun önünde güçlü bir engel olmayı sürdürdüğünü gösteriyor. Kır nüfus oranı basit meta üretiminin bu nüfusu soğuracak düzeyde olmasıyla ilgilidir. Tarımın belli bir oran üzerindeki nüfusu barındırma olanağının azalması buradaki ilişkilerin kapitalist dönüşümünün bir sonucu değil tarımdaki üretici güçlerin üretkenliğinin geri olmasından, daha tam ifadeyle kapitalist yönde yeterince gelişememiş olmasındandır. Emperyalizm bütün gericisi ve asalak karakteriyle bu üretimi belirlemekte, Türkiye’deki bu temel üretim sektörünün çürümesindendir. Bu yüzden gerek kırdan akan artık nüfus gerekse de kentlerdeki artan nüfus kapitalizmin iki ayağı üzerine dikilmiş koşulları içindeki bir üretime değil, tamamen emperyalizme bağlı, yarı feodal ilişkiler tarafından kötürümleşmiş bürokrat kapitalist ilişkilere tabi olmaktadır.

TÜİK ne zaman, bir gecede yok sayılan 10 milyon köylü gibi kalan resmî köylü nüfusun da tasfiye edildiğini açıklarsa o zaman yazarın niyeti gerçekleşebilir; ama gerçeklik değişmediği sürece

bu, gerçeklerle yüzleşmeye cesaret edemeyenler için sadece bir illüzyon olacaktır. Toplum, özelde de köylüler o ilişkiler içinde yaşamayı sürdürdükçe buna aykırı hiçbir resmi verinin onlar için bir hükmü olmayacaktır. Toplumsal ilişkilerin esaslı-devrimci dönüşümünün böyle sağlanamayacağını en iyi onlar bilir; çünkü o ilişkiler içinde yaşamaya, üretmeye devam ederler. O yüzden biz bu ilişkileri ne kadar iyi kavrayabilirsek onların dönüşümü için gerçekçi bir yaklaşım oluşturmamız da o kadar mümkün olacaktır. TÜİK verilerinin bizi ulaştıracağı yer bu gerçeklerin ters yüz edilmesidir. Eklektik görüşlerin yol açtığı sonuç tutarlılıktan yoksunluktur. İleriye yürüyen ve yürümek zorunda

icralarda duraksamalar yaratmıştır...” (**Esrin Balcı, Emperyalist Tekellerin Kısacasında Türkiye’de Tarım, s. 60**) gene de tekellerin çıkarlarını gözetken genel strateji (tasfiye) yürürlükte kalmıştır, deniyor.

Birincisi, oy kaygısı ile tasfiyeye ayak diriyor olsa bir gecede 10 milyon köylü tasfiye edilmezdi! Bu kadar büyük, bu kadar cesur bir tasfiye adımı atıldığına göre ya yazarın iddia ettiği gibi bir kaygı duyulmuyor ya da gerçek anlamda 10 milyon köylünün tasfiyesi söz konusu değildir.

İkincisi, köylünün tasfiyesi seçimlerde oya duyulan ihtiyaç nedeniyle ger-

olan toplumlara üretici güçlerin geldiği düzeyden daha geride ve terk edilmesi gereken bir üretim tarzını tarihsel-toplumsal gereklilik, hatta bazılarınca bir zorunlulukmuş gibi çare diye sunmak toplumlara öncülük etme karakteri taşımayanların basiretsizliğidir!

KÖYLÜLÜĞÜN TASFİYE EDİLMEMESİ ÜZERİNE KÜÇÜK BURJUVA YANILGISI!

“...köylünün oyuna duyulan ihtiyaç küçük üreticiliğin tasfiyesine yönelik

çekleştirilmez ki bunun genel nüfus oranı içinde belirleyici olmadığı da savunulduğuna göre iktidar için de bu belirleyici olmamalı.

Söz konusu nüfus, sosyoekonomik yapının belirleyici üretim tarzına dayalı olduğundan ilişkileri de belirlemektedir. Devletin dayanağı olan toplumsal ilişkiler de buna dayalıdır, dolayısıyla bu tasfiye edilmek istenen veya mevcut egemenlerce tasfiye edilebilir bir olgu değildir. Onun desteğine duyulan

Emel Dayanağı: Küçük Üretim-IV

ihtiyaç, iktidar yapısının bunu koşullayan özelliğiyle ilgilidir. İstikrarsızlık mevcut egemen sınıfların, yapının siyasi zayıflığının temel bir sonucudur. Köylülerin, küçük üreticilerin varlığı bu yapıya bağlıdır. Yazarın “sosyalizme karşı” bu sınıflarla ittifak dediği şey Kemalist devrimin toprak devrimine karşı gelişmesinden itibaren toprak devrimini imkânsızlaştırmak için baş vurduğu yoldur. Bu yüzden mesele seçimlerde oy desteği kaygısıyla bu sınıfların ve üretim ilişkilerinin tasfiyesine ayak diremekle değil, mevcut yapının buna dayalı varlığının korunması, bunun da emperyalizme dayanarak komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından sürdürülmesiyle ilgilidir. Oy

yapıdan kaynaklanan istikrarsızlığı, zayıflığı ile ilgilidir. Klikler, kendilerini var eden bu yapının sürmesi için köylülerin desteğini isterken sadece köylülere bu yapıdaki var oluşlarını onaylatmış olmu-yor bu yapının da onların var oluşlarını onaylamasını sağlıyorlar.

Kısaca seçim için destek sadece bir sonuçtur. Bu sonuç toplumsal yapıdan doğmaktadır. Egemen sınıflar bu yapıya dayanmakta, böyle var olmaktadır. O yüzden tasfiye edecekleri sadece bu sınıflar olmayacak kendi dayanakları olan üretim yapısı, toplumsal ilişkiler yani kendileri olacaktır. Bu da tasfiyenin iddia edildiği gibi 10 milyon köylüyü bir gecede köylü olmaktan çıkaran

alandaki emperyalist üretime bağlı olarak geri üretim ilişkileri sürmekte, yaygınlığını korumaktadır. Hayvan mevcudunda, üretiminde, kalitesinde de bu ilişki etkisini göstermektedir. Nüfus 1980’de 40 milyonken 2020 yılında 83 milyona yükselmesine rağmen sığır, koyun, koç ve manda sayısında bir tek sığır sayısı 2 milyon artmış, diğerleri ciddi şekilde düşüş yaşamıştır. (age, s.25) Yazar sorunu büyük ve küçükbaş hayvan sayısının, nüfus artışına bağlı olarak artmasında görüyor. Büyük ve küçükbaş hayvan sayısındaki azalmanın kendisi üretim ve hayvanlar daha nitelikli hale gelmediği/getirilmediği için aslında tarımın kapitalist dönüşümüne uğramadığının göstergelerinden biri sayılmalıdır. Mevcut tarımsal üretim ilişkileri köklü şekilde değiştirilmeden gittikçe artan nüfusun ihtiyacını aynı ya da azalan hayvan mevcudu ile karşılamak mümkün mü? Üstelik hayvanların beslenmesinde, niteliğinde, barınma koşullarında vb. ciddi iyileşmeler olmadıkları sürece sayısı artsa bile artan nüfusun ihtiyacını karşılamada yetersiz olması kaçınılmazdır. Bu yüzden hayvan sayısının artması -neden artmadığı da sorunun nedenine dair önemli başka bir veridir- sorunun çözümü için yeterli olmayacak, üretim yapısının bütün olarak dönüştürülmesi yani hayvan kalitesinin artırılması, toprağı işleme yöntemlerinin, gübrelemenin, yemlenmenin, insanların çalışma ve beslenme koşullarının da iyileştirilmesi, nitelikli hale getirilmesi gerekecektir. Hayvan kalitesi artırılmadığı ve yaşama koşulları (beslenme, barınma vs.) iyileştirilmediği sürece sayısı artsa bile gene nüfusun ihtiyacını karşılamada yetersiz kalacaktır. *“Kapitalizm küçük köylülüğü ebedi eziyete yarsız emek sarfına mahkûm etmiştir; çünkü araç yoksunluğu, yem kıtlığı, kötü hayvan kalitesi, kötü ağıl vs. şartlarında hayvanların en ihtimamlı bakımı yarsız emek sarfıyla eş anlamlıdır.” (Lenin, Seçme Eserler XII, s. 231)*

dolayısıyla devlet bu üretimi daha ileri, nitelikli hale getirecek bir karaktere, amaca sahip ne de küçük üreticilerin bunu sağlayacak ekonomik gücü buluyor. Bu dönüşümü gerçekleştirecek ne alttan ne de üstten bir güç, hareket olunca mevcut olanın korunması emperyalizmin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarıdır. Bu yüzden de bunlar mevcut olanı değiştirmeye yönelik her hareketi ittifak halinde bastırmaya çalışırlar. Köylülerin demokratik hareketini her yola başvurarak engellerler. Ulusal kapitalizmin geliştirilmesi amacı doğrultusunda tarımın bu ilişkilere göre dönüştürülüp kapitalist hale getirilmesinden bahsedemiyoruz. Tam tersine ulusal kapitalizm gelişmediği, gelişimi engellendiği için tarımın geri yapısı da korunmaktadır. Bu nedenle ne sanayinin nitelikli gelişimine katkı sunmakta ne sanayi nitelikli olarak tarım ilişkilerini, üretimini dönüştürebilmekte ne de bunlar birbirinin ve artan nüfusun ihtiyaçlarını karşılayacak yapısal dönüşümlere uğratılabilmektedir. Emperyalizme bağlı kapitalist üretim iki alanda da diğer alanlarda olduğu gibi belirleyicidir. Bu ilişkiler ve üretim tarzı ithalatı zorunlu hale getirmektedir. Egemen sınıfların hiçbirisi bu durumu değiştirme amacında değildir. Çünkü onların varlığı tam da bu ilişkilere bağlıdır. Tarımın bilinen klasik dönüşümü, iki ayak üzerinde durma sürecinin bir parçası olarak bu alandaki ilişkilerin sanayinin gelişimine hizmet edecek tarzda kapitalistleştirilmesidir. Türkiye’de kapitalizmin iki ayağı üzerine dikilmediği için emperyalizme bağlı kapitalizm dışında ne sanayide ne de tarımda ulusal kapitalizmin egemenliği söz konusu olabilmıştır. Bu koşullarda tarımın sanayiye göre geride kalması bu ilişkilerde değişimin göstergesi olarak tanımlanamaz. Sanayide de esas olan büyük ölçekli üretimle beraber yaygın küçük üretimin emperyalist üretime bağımlı özelliği olmasıdır.

Gerçekte bu alandaki üretimin niteliği tarım alanındaki üretimin niteliğiyle benzerdir. Başından itibaren bu alanlarda üretimin de üretici güçlerin de gelişimini engelleyen mevcut üretim ilişkileri, buna bağlı olarak tarımın ve sanayinin de geri karakteri emperyalizme bağımlılık temelinde proleter devrime karşı ittifakın dayanağı olarak belirleyici olmuştur.

devam edecek..

desteği kaygısıyla değil, bu ilişkileri bir burjuva devrimi ile ulusal kapitalizmi egemen kılmak üzere tasfiye etmenin emperyalizm ve onların uşağı egemen sınıfların çıkarına olmamasındandır. Proleter devrime engel olmanın bir yöntemi olarak da küçük üreticilerin tasfiyesi amaçlanmamaktadır. Göz ardı edilemeyecek düzeydeki önemli küçük üretici-köylü nüfusu tasfiye edilmeyen bu yapının-ilişkilerin sonucudur. Bu sınıfların desteğinin seçimlerde önemli bir rol oynaması, egemen sınıfların mevcut

cambazlıklarla olmayacağını gösterir.

NE EKERSEN ONU BİÇERSİN

Tarımsal üretimin gerileyerek üretimden sonra tüketimde de ithalata bağımlı hale gelmesi tarım dahil bütün ulusal üretim yapısının sonucudur ve sadece tarımla da sınırlı değildir. Sanayide de aynı ilişki başından beri belirgin bir özellik olarak vardır. Yani ulusal sanayinin gelişmesine koşut tarımın gerilemesi söz konusu değildir, iki

Köylülerin üretim, yaşam ve beslenme koşullarının düzeyi hayvanların kalitesi, yaşama ve beslenme koşullarını da belirler. Biri ne kadar kötü ise diğeri de onunla eş düzeyde koşullara sahiptir. Çünkü ikisinin koşullarını belirleyen üretim ilişkileridir.

Bu durumda ithalat bir çözüm değil bu ilişkilerin sonucu olarak gerçekleştiriliyor. Çünkü, birincisi ne iktisadi yapı,

KADIN ÇALIŞMALARINDAKİ YANLIŞ DÜŞÜNCELERLE MÜCADELE EDELİM-II

Devrimcilerin, komünistlerin toplumdan bağımsız olmadığını söylemiştik, toplumdaki sınıfsal temelimiz yani hangi sınıfa ait olduğumuz ve bugün hangi sınıfı temsil ettiğimiz, hangi cinsiyet kimliğine ait olduğumuz ve nasıl bir cinsiyet anlayışını temsil ettiğimiz düşüncelerimizin temellerini inceleyeceğimiz yerdir. Sınıflı toplumun içinden çıkıp gelmek ve o toplumun içinde yaşıyor olmak nesnel olarak bizi etkiliyor ve belirliyor olsa bile bunun değiştirilemez, sorgulanamaz görülmesi komünistler için kabul edilemezdir.

Değişimi kendinden başlatarak tüm topluma doğru en güçlü şekilde gerçekleştirebilecek olanlar komünistlerdir. Evet ait olduğumuz sınıflı toplum düşünce tarzımızı, bakış açımızı, kültürümüzü, benliğimizi, kişisel özelliklerimizi, yeteneklerimizi vs. belirler. Cinsiyet ilişkilerindeki toplumsal ve tarihsel edimler de sınıflı toplumlarda oluşmaktadır. Dolayısıyla yaşamın tüm alanlarında ve tabii mücadelede de cinsiyet eşitsizliğini ve bu eşitsizliği ortadan kaldırmanın yöntemlerini sınıflı toplumun verili koşullardaki gerçekliğini, görünümünü kavrayarak çözümleyebiliriz.

DEVİRİMİZ İÇİN KADINLAR

Toplumsal cinsiyet ilişkileri ve rolleri sınıflı toplum ilişkilerinin yani ekonomik ilişkilerin kopmaz bir parçası ve sonucudur. Yaşadığımız Türkiye toplumu yarı feodal, yarı sömürge bir toplumdur; doğal olarak tüm diğer şeylerde olduğu gibi toplumsal cinsiyete dair bakış açımızda, kültürümüzde, değerlerimizde bu yarı feodal ve yarı sömürge yapının yansıması, damgası vardır. Biz kapitalist bir toplumda yaşamıyor, devrimi böyle bir toplumda örgütlemiyoruz. Biz yarı feodal, yarı sömürge bir toplumda yaşıyor ve böyle bir topluma özgü devrimi örgütleyoruz.

Yarı feodal, yarı sömürge üretim ilişkilerine dayanan yani feodal üretim tarzı ile kapitalist üretim tarzının iç içe geçtiği, hem birbirinin karşıtı hem de birbirinin tamamlayıcısı karmaşık

özellikleri barındıran toplumumuzdaki özellikler üst yapının tüm kurumlarında, kültürde, sosyal yaşamda kendini göstermektedir. Bu üretim tarzının içerdiği cinsiyet eşitsizliğini ve ezilenlerin yaşadığı çelişkileri ve yarattığı toplumsal sorunları ortaya koymak bakımından birçok şey söylenebilir. Çeşitli vesilelerle bu konulara dair yorumlar yaptık. Bu yazımızda yarı sömürge, yarı feodal yapıdaki Türkiye’de kadının kurtuluşu sorununun özgünlüğünü açığa çıkaracak belli birkaç gerçeğe yoğunlaşacağız. Bu soruna ilginizin görece zayıflamasının da önüne geçmeyi umduğumuzu belirtelim. Kadın üzerindeki feodal baskının, aynı zamanda kapitalizmden kaynaklanan kendine yabancılaşmanın çok çarpıcı yanlarını işçi ve köylü kadınların yaşamından, toplumsal konumlarındaki çarpıklıklardan çıkarmak, görmek pek mümkündür.

Bakın Türkiye toplumunda aynen şöyle bir durum vardır: Bir yandan kadınlar ücretli emeklerini satabiliyorlar ve bu kapitalist üretim ilişkilerinin varlığını işaret eder. Diğer yandan ise kadının maaş kartı kocasının ya da babasının cebindedir. Bu da feodal üretim tarzının küçük aile ekonomisine bağımlı kadının konumunu gösterir. Tabii Türkiye’de hâlâ kadınların ağırlıklı çoğunluğunun çalışma hakkını kullanmadığını, ancak aile zorunlu durumda bunu kabul ettiği ölçüde üretim süreci içine girebildiğini unutmamak gerekir. Bu yarı feodal, yarı sömürge yapının özgünlüğünü gösteren yansımalarındandır.

Düneye kıyasla kadınların sevgili, nişanlı, erkek arkadaşlarının olması kapitalist üretim ilişkilerinin, bu ilişkilerin içeriğini oluşturan bireyci yaşamın kadınlara sağladığı kazanımların bir yansımasıdır. Evlilik halen kadın üzerindeki feodal baskının güçlü özelliklerini göstermektedir. Örneğin evlilik öncesi “cinsellik yasağı”nın sürmesi, hatta bazı bölgelerde çok katı bir biçimde sürdürülüyor olması feodal toplum kalıntısıdır. Akraba evliliğinin yaygınlığı, çocuk gelinler; bunlar feodalizmin kalıntıları, toprağa dayalı küçük köylü üretiminin tasfiye edilmemesi, kapitalist üretim tarzının gelişmemesinin

yansımalarıdır. Kadınların önemli bir çoğunluğunun okula gidebiliyor olması kapitalizmin dünya çapında gelişmesinin ve bunun bir devamı olarak kapitalist üretim ilişkilerinin ülkemizdeki yaygınlığıyla ilişkiliyken hangi okula, hangi bölüme, okumak için hangi kente gidebileceğine ailenin, hatta aile reisinin karar vermesi ekonomik sebeplere dayanır. Bu sebepler tasfiye edilmeyen feodalizmin yansımalarıdır. Bunu şu biçimde de ifade edebiliriz: Yarı feodal, yarı sömürge toplumlarda da kadınlar dünya çapında gelişen özgürlüklerden ve haklardan yararlanma olanağı elde etmişlerdir. Ne var ki bu hak ve özgürlüklerin niteliğini belirleyen yarı feodal, yarı sömürge ülkenin yukarıda belirttiğimiz özellikleridir.

Bu durum karşımıza şöyle çıkar: Belli özgürlük ve hakları kadınlar için kabul eden ancak bu özgürlük ve hakların sınırlarını erkek ayrıcalıklarını koruyacak, erkeğin egemenliği sürdüreceği biçimde organize eden bir sistem. Elbette bu netleşmiş bir tablo halinde gerçekleşmez. İstanbul Sözleşmesi olayında da tanık olduğumuz gibi kabul edilen hak cemaatlara dayanan bir toplumsal retle karşılaşabilir ve hak berhava edilebilir. İşte bu kadın karşısında birleşmiş ikiye bölü burjuva-feodal sınıfların ortaklığıdır. Bu sistemde örneğin kadının giyinme özgürlüğü “erkeğin izin verdiği, istediği”, yarı feodal toplumun “kaldırabileceği” ile sınırlanmak istenir. Kadının boşanma hakkı erkeğin boşanma isteği, ailenin de onayıyla cendereye alınır. Kadının çalışma hakkı da benzer biçimde feodal ilişkilerle sınırlanır, ücretlerde eşitsizlik çok daha barizdir. Kadının ev ekonomisine bağımlı durumu esas olarak sürmektedir. Kadının konuşma hakkı dahi erkeğin sözünü kesmemesi, yüksek perdeden konuşmaması, sonunda erkeğin dediğinin kabulüyle sınırlanır. Kadının sokağa çıkması erkekle ya da güvenilir insanlarla olmakla sınırlanır. Bunlar ve kadınların yaşamını sınırlandıran diğer şeyler sistematik bir biçimde sürmektedir. Yönümüzü burjuva, küçük burjuva kadınlardan işçi ve köylü kadınların yaşamına yani ezilen milyonlarca on milyonlarca kadının yaşamına çevirirsek bunları çok

daha açık görürüz. Bütün bunlarda görüldüğü gibi kadının toplumdaki konumu erkeğin ayrıcalıklarının hem feodalizme hem de kapitalizme (bürokratik ve komprador) özgü yanları, iç içe taşımaktadır. Bu Türkiye toplumunda kadın sorununun özgünlüğüdür.

KOMÜNİST PARTİ İÇİN KOMÜNİSTLER

Erkek cinsinin üstün, ayrıcalıklı konumu KP’ler içerisinde de varlığını belli biçimlerde sürdürmektedir. Ancak bu komünist anlayışın erkek egemen olmasından değil komünist anlayışın erkek egemen anlayışla mücadelesinin henüz tamamlanmamış olmasındandır. KP’lerdeki durumu sınırlı da olsa somutlaştırmak adına şunlar söylenebilir: KP’lerde kadının inisiyatifi kadınların alanıyla sınırlanabilmekte, kadın önderliği kadınlara önderlik olarak anlaşılabilmektedir. Kadınların ürettiği politikanın kadın kitlelerine yönelik politikalar olması gerektiği düşüncesi vardır. Kadın işin mutfağı dediğimiz alana hapsolürken teori, politika, askeri ve önderlik alanları kadınların eylem alanları olarak görülmeyebilmektedir. Kadınların fikirlerinin sorulduğu konu kadın sorunu olmaktadır; diğer konularda kadının fikrini sormak ihtiyacının çok sınırlı olduğu görülmektedir. Kadınların aldığı kararlara, ürettiği fikirlere, işaret ettiği çelişki ve sorunlara şüpheyle bakmak yaygın bir durumdur. Bu yaklaşımların tamamında erkek egemen düşünce vardır. O halde hem toplumsal hayatta hem de devrimci faaliyette bu anlayışlarla mücadele etmek, bu gibi yaklaşımların üzerine gitmek gerekir. Bu durum günümüz toplumuna özgü hem kadın hem erkek bir devrimci tipi yaratmaktadır. Bununla birlikte nesnel gerçeklik değişmez değildir ve değiştirilmek zorundadır. Değişim için verilen mücadelede ise kadın ve erkekleri ortaklaştıran ve ayıran belli noktalar vardır. Farklı ve yanlış fikirler kadın ve erkeklerin ortak mücadelelerini çok daha karmaşık hale getirmektedir.

devam edecek...

DİRENİŞİN GÜNCESESİNİ DAYANIŞMAYLA DOLDURALIM

TC'nin Irak Kürdistanı'na yönelik saldırısı bölgedeki işgalci varlığını meşrulaştırma ve iş birliğini güçlendirme arayışlarıyla devam etmektedir. TC, iş birliğisi KDP ve Irak hükümeti arasında devam eden görüşmeler Irak ve TC dışişleri bakanlarının 15 Ağustos'ta Ankara'da gerçekleştirdikleri Yüksek Düzeyli Güvenlik Toplantısında imzalanan Askeri Mutabakat Zaptı (güvenlik anlaşması) "ortak iradenin en önemli tezahürü" olarak ilan edildi. Esasta KUH'u (Kürt Ulusal Hareketi) ve Kürtlerin meşru haklarını hedef alan "stratejik anlaşmalar" serisinin bu son mutabakat zaptı tartışmalarına konu oldu. Önce nisan ayında R.T. Erdoğan Bağdat'ta Sudani, Erbil'de Barzanilerle bir araya gelmiş, sonrasında Irak ziyaretinde 27 anlaşma imzalanmıştı. Bunlar basına "sınır hattında 30-40 km derinliğinde güvenli hat oluşturma çalışmaları" olarak servis edilmişti. Bu "çalışmalar", 15 Ağustos'taki güvenlik anlaşmasıyla -şimdilik- noktalanmış oldu.

TC açıklamalarında KUH'un bölgedeki varlığından sorumlu gösterilen Irak hükümetinin Askeri Mutabakat Zaptıyla birlikte KUH'a yönelik gerçek tutumu da açıklık kazandı, işgal saldırılarını kınayan tutumunun özünde sahte olduğu netleşmiş oldu. KDP ile arasındaki çelişkiler ve I. Kürdistanı'ndaki özerkliği boğma arzusu yani ezen ulus egemenliği onun bu tutumunun nedenidir.

TC'nin Irak hükümetiyle yaptığı anlaşmalar iş birliğinin kapsamını ve işgalin olanaklarını genişletmektedir. Son süreçte özellikle Metina ve Zap'ta, teknolojik üstünlüğüne rağmen gerilla karşısında acze düşen TC'nin ve KDP'nin de bu iş birliğine büyük ihtiyacı vardı.

İŞ BİRLİĞİNDE YENİ ÖZNE: IRAK HÜKÜMETİ

Hakan Fidan ve Fuad Hüseyin'in temsil ettikleri görüşmeler sonucunda imzalanan mutabakat zaptı TC ile Irak arasında "tarihi bir anlaşma" olarak duyuruldu. Daha önce ekonomi, ticaret, su, enerji, elektrik ve ulaştırma alanlarında yapılan anlaşmalar bugünkü güvenlik anlaşmasının koşullarını hazırlamıştır. TC

ve Irak hükümeti için en önemli konu öteden beri güvenlikti. Nitekim TC'yi, KDP'yi ve Irak hükümetini buluşturan temel etken KUH'un bu üç gerici gücün bölgesel çıkarlarına engel olmasıdır. Bir süredir teşekkül eden iş birliği güvenlik anlaşmasıyla resmileşmiş ve buna uygun olarak Bağdat ile Başika'da TC ve Irak kurmayı kararlaştırdıkları Ortak Güvenlik Koordinasyon Merkezleri ile kurumsallaşmanın adımlarını attılar. Fidan'ın "Tüm bu merkezler iki ülkenin başta PKK olmak üzere terörle mücadelelerinde ortak çalışmasına imkân sağlayacak." açıklaması, önceki 27 anlaşmanın ve güvenlik anlaşmasının içeriğini net şekilde ortaya koymuştur. TC'nin KDP iş birliğiyle I. Kürdistanı'nda gerilla güçlerine yönelik 5 senedir aktif şekilde sürdürdüğü saldırılar kurduğu üslerle, işgal biçiminde devam etmektedir. Her şeye rağmen gerillanın direnişi kırılmamıştır. Dolayısıyla TC'nin "imkânsız" görevi önümüzdeki süreçte devam edecek, faşist karakterine uygun adımlar atacak, başarısız oldukça daha kapsamlı saldırı planlarını tesis etmenin yollarını arayacaktır. Irak ile yapılan güvenlik anlaşması bunlardan biridir. Irak hükümetiyle yapılan anlaşmalar işgalin uluslararası planda meşru bir zemin kazanmasını amaçlamaktadır.

Kuşkusuz Irak'ın güvenlik anlaşmasına imza atması I. Kürdistanı'ndaki siyasi dengelerle doğrudan bağlantılıdır. Ağustos ayının son haftasında Süleymaniye'nin Germiyan idaresindeki Kuleco bölgesinde yüzlerce araçlık konvoyla Haşdi Şabi milisleri konuşlanmıştır. Peşmergeye göre Haşdi Şabi'nin Kuleco bölgesinde konuşlanmasının nedeni federal polisin kontrolündeki petrol kuyusunun kontrolünü sağlamaktır. Öte yandan KDP kaynakları, Haşdi Şabi'yi bölgeye KYB'nin yönlendirdiğini ileri sürmüştü. KYB'nin, KDP ile arasındaki iktidar mücadelesinde zaman zaman Haşdi Şabi ile paslaştığı bilinmez değildir. Ancak son gelişmelere müteakip KYB tarafından bu iddiayı doğrulayan bir açıklama yapılmamıştır. 2 gün bölgede kalan Haşdi Şabi, sonrasında güçlerini büyük oranda geri çekmiştir. Bu durumu Irak hükümetinin, TC ile inisiyatifli bir ilişki kurmuş olan KDP'ye verdiği bir

mesaj ve güncel siyasi gelişmelerde bölgede baş aktör olarak yer almak isteği olarak okumak mümkündür.

Irak Kürdistanı'nın ilhak etmiş Irak'ın faşist hükümetinin ve ABD emperyalizminin sömürgeci niteliği bu askeri işgali desteklerken aynı zamanda KDP'ye karşı Haşdi Şabi gibi örgütlerle KYB'yi desteklemeye de açıktır. Mao'nun ısrarla vurguladığı gibi "faşizm ve emperyalizm savaşı sürdürmek ister." Zira gerici Irak hükümetinin ve ABD emperyalizminin sürdürmek istediği savaş Kürt ulusal haklarının gaspı ve gerici çıkarlarla karakterize olmuştur. Dolayısıyla iş birliğinin yeni öznesi Irak hükümetinin ilhakçı pozisyonunu güçlendirmek uğruna taktik hamlelerle KUH'a karşı Haşdi Şabi'yi savaşa sürmesi de olasıdır. KYB'nin Haşdi Şabi ile dolaylı ya da dolaysız kurduğu ilişkiler ise KDP'ye karşı verdiği iktidar mücadelesinde meşruluk zeminini sarsmaya devam edecektir.

ÇATIŞMALAR KIZIŞIRKEN...

Öte yandan TC Suriye Kürdistanı'na yönelik saldırılarını sürdürmeye devam etmektedir. Saldırıları son haftalarda Efrîn-Şehba ve Minbic kantonlarına yoğunlaşmış durumdadır. Hava operasyonlarının yanı sıra özellikle MİT-Pa-rastin aracılığıyla düzenlenen saldırıları ENKS (Encûmena Niştîmanî ya Kurdî li Sûriyê- Suriye'de Kürt Ulusal Konseyi) desteklemektedir. TC'ye bağlı çeteler yine bu kantonlarda halka yönelik saldırılar düzenlemektedir. Keza çetelerle aşiretler arasında da sıcak çatışmalar yaşanmaktadır. Bununla birlikte TC'ye bağlı çeteler arasında da yer yer çatışmalar yaşanmaktadır.

Suriye hükümetinin beklentilerine dair TC'den henüz net bir cevap gelmezken eylül ayının başından bu yana Suriye ordusu TC destekli çetelere operasyonlar düzenlemektedir. Dolayısıyla Suriye ve TC arasındaki "normalleşme" diyaloglarının şimdilik askıya alındığını söyleyebiliriz. Bununla birlikte Rus emperyalizminin askeri araçları bölgede sıkça görülmeye başlamıştır. Ukrayna ile meşgul edilen Rus emperyalizminin ise S. Kürdistanı'nda güçlü bir zemin

aramayı sürdürdüğünü söyleyebiliriz.

Gelinen aşamada TC hem I. Kürdistanı'nda hem de S. Kürdistanı'nda hâkimiyet yaratmak için adımlar atmaktadır. Bu adımların önceliği gerici güçlerle iş birliği yaparak Kürt ulusunun kazanımlarını parçalamak ve KUH'u etkisizleştirmektir. I. Kürdistanı'nda işgal zeminine sahip olan TC, S. Kürdistanı'ndaki siyasi dengeler nedeniyle bundan yoksundur. S. Kürdistanı'na yönelik işgal zemininin oluşmasının ABD ile PYD arasındaki ilişkilerin ters yüz olmasına bağlı olduğunun altını çizmek gerekir.

TC'nin Irak ve Suriye'de izlediği politikalar daha şimdiden açmaza girmiştir. Bununla birlikte TC'nin Irak'ta ve Suriye'de açmaza giren faşist saldırganlığının faturası ülke çapında ekonomik ve sosyal krizleri derinleştirmektedir. Gerçek şu ki, gericilerin haksız savaş politikaları bölge halklarına ağır vergi yükleri ve daha fazla baskı ve zulüm olarak geri dönmektedir.

Dört parçada da ezen ulus egemenlerinin her politikası her bir ülkedeki Kürt ulusal kazanımlarının ve haklarının ortadan kaldırılmasına hizmet etmektedir. İlerleyen süreçte emperyalistlerin ve dört gerici devletin Kürdistan coğrafyasında savaş çığırtkanlığını büyüteceği açıktır. Dolayısıyla emperyalistlerin ve ilhakçı devletlerin başta Kürt işçi ve köylüleri olmak üzere Kürt ulusuna vaat edebileceği özgürlük sadece kuşatmanın başka bir biçimidir. Bu noktada biz komünistlere bir görevi de ulusların kendi kaderini tayin hakkı temelinde olduğu derecede KUH'un haklı ve meşru savaşını desteklemek, Türkiye işçi sınıfının çıkarları ve sosyalizm doğrultusunda Kürt ulusal hakları için mücadeleyi yükseltmek, gericilerin maskelerini bir bir düşürmek, halk içerisinde TC'nin işgal saldırılarını teşhir etmek ve demokratik halk devrimi saflarında birleşmenin, ulusal, sınıfsal ve her türden sömürüye karşı halk savaşını yükseltmenin önemi dair çalışmalar örgütlemek gibi görevler düşmektedir. Görevlerimize sarılalım, dayanışmayı büyütelim!

AFRİKA'DA KAOS VAR: EMPERYALİZM ÖLDÜRÜR, DİRENİŞ YAŞATIR! -I

Emperyalistler arası hegemonya savaşı, Dünya'nın emperyalistler arasında yeniden paylaşım ihtiyacı henüz bir dünya savaşına yol açmamış olsa da çeşitli boyutlarda, özellikle yarı sömürgelerde kıyasıya yöntemlerle sürmektedir. Bu durum kimi zaman askeri müdahaleler, kimi durumlarda bölgesel iç savaşlar, kışkırtılan gerici güçlerce gerçekleştirilen darbeler-darbe girişimleri ile ilerlemektedir. Tüm bunlar Dünya'nın bütün coğrafyalarında büyük kaoslara yol açmakta; kuşkusuz emperyalistler arasındaki şimdilik örtülü ve dolaylı süren çatışma, en çok da dünya halklarının yaşamlarına gün geçtikçe büyüyen açlık, yoksulluk ve katliamlar olarak yansımaktadır.

Bu çatışma alanlarının başında da bir önceki sayımızda emperyalistlerin çıkar ve hegemonya dalaşındaki önemine vurgu yaptığımız Afrika kıtası gelmektedir. Emperyalist sistemin hegemonya mücadelesinin yoksulluk, sömürü, açlık ve ölüm taşıdığı Afrika coğrafyasında büyük bir kaos ortamı hâkim durumdadır. Bu durumu elbette tek başına emperyalistler arasındaki hegemonya savaşının yansımasıyla vuku bulan darbeler ve iç çatışmalarla tanımlamak yetmez. Bu tanımlama, bölge halklarının iç dinamiğiyle kendiliğinden gelişen, anti sömürgeci, anti emperyalist mücadelesini; açlığın, yoksulluğun, yoğun sömürü şartlarının ortaya çıkardığı isyan ve direnişlerin karakterini ve gücünü gölgeleyen bir özellik taşıyacaktır.

Nitekim Afrika, yakın tarihin en büyük

halk direnişlerinden birinin işaret fişğinin atıldığı coğrafya olma özelliğini taşımaktadır. Bu direnişler, emperyalistler arasındaki dalaşa bağımlı olarak süren yerli egemen sistemlerin, halkın yaşam koşullarını gün geçtikçe daha olumsuz etkileyen (ki zaten Afrika kıtası ülke halklarının neredeyse kölelik düzeni şartlarında sömürü ve talanla, açlık ve yoksullukla boğuştuğu makus talihi süregelen halde devam etmektedir) koşullarına karşı isyan ruhunun dışa yansıması olmuştur. Arap Baharı olarak tanımlanan isyanların Tunus, Libya ve Asya ile Afrika'nın kesişme merkezi olan Mısır'da başlaması, aynı zamanda emperyalist sömürü ve dalaşın bölge haklarına dayattığı yaşam koşullarına bir isyan niteliği taşımaktadır. Arap Baharı'nın etkisinin Afrika kıtasındaki yansımasını, kendi dalaşlarının kaldırıcı olarak kullanmak isteyen emperyalistler, hegemonya savaşında gerici güçleri kullanarak kendi emellerini hayata geçirme uğraşındadır. Geline aşamada, Afrika'da bir yandan özellikle Batı-Afrika Sahel bölgesinde yoğunlaşan emperyalist hegemonya dalaşı; diğer yandan ise son dört yılda büyüyen, büyüyen gelişen işçi-emekçi grev ve eylemleri ikili karakter taşıyan bir kaos ortamının Afrika'da hüküm sürmesine yol açmaktadır. İlk kaos emperyalist dalaşın gerici karakterinin ürünü olarak halkın sırtına daha ağır bir karabasan gibi çökerken, ikinci kaos var olan koşullara isyan özelliği taşıyan ve tünelin ucundaki aydınlığın bölge halkının kurtuluş ışığı olduğuna işaret eden karakterdedir.

Halkın sömürü ve yoksulluk düzenine karşı gelişen öfke eylemleri ve direnişleri, özellikle Rus emperyalizmi ve Çin sosyal emperyalistlerinin iştahını kabartmaktadır. Bu direnişlerin aynı zamanda ABD ve AB emperyalizminin bölgedeki hegemonyasına karşı gelişen tepkiyi de bağrında taşıması, Rusya ve Çin'in batılı emperyalistlerin bölgedeki hegemonyasını kırma mücadelesinde kendisine bir dayanak olarak görmesine yol açmaktadır.

Özellikle son birkaç yıldır Sahel bölgesinde gelişen darbelerin ana karakteri, emperyalist dalaşın boyunduruğundan kurtulamayan gerici güçler bizzat kullanılarak batılı emperyalist hegemonyanın hedeflendiği; ancak buna karşılık Çinli ve Rus emperyalist güçlerin boyunduruğuna girildiği pratikler olarak hayat bulmaktadır.

Gabon, Nijer, Sudan, Mali, Burkina Faso, Gine-Bissau ve Çad'da arka arkaya gerçekleşen darbelerin tamamında direkt emperyalist müdahalenin olduğunu ifade etmek zor; ancak kimilerinde direkt, kimilerinde dolaylı olarak bir emperyalist müdahalenin varlığı kuşku götürmezdir. Son süreçte gelişen darbeler Rusya'nın açık destek verdiği ABD ve AB'li emperyalistlerce açıktan dillendirilmekte, birçok politik-pratik hamle de bunu desteklemektedir. Elbette burada ABD ve AB emperyalistlerinin Rusya'yı hedef tahtasına koyması emperyalist dalaşın bir sonucudur. Bu emperyalistler arası bir sorundur. Ancak bu dalaşın esas olarak bölge halkları-

nın yaşamına yansıması emperyalist sisteme karşı mücadele gerekliliğinin de en önemli gerekçesidir.

Bugün özelinde, Rusya'nın ABD ve AB'li emperyalistler ile Çin sosyal emperyalistlerinin aksine, bölgedeki nüfuzunun henüz zayıf olduğunu görmek gerekir. Ancak gün geçtikçe büyüyen şekilde bir yöneliminin olduğunu, sahadaki konumlanmasının daha görünür olmaya doğru yol aldığını ifade etmeliyiz.

2020 ve sonrasında gelişen tüm darbelerin özellikle Fransa'nın yarı sömürgelerinde ve kısmen de ABD'nin nüfuz alanlarında gerçekleşiyor olması, Rusya'nın darbelerin arka planındaki etkisini gözler önüne sermektedir. 2019 yılında Soçi'de gerçekleşen "1. Rusya-Afrika Zirvesi" ve 2023 Temmuz'unda gerçekleşen "2. Rusya-Afrika Zirvesi ve Ekonomik-İnsani Forumu"-nın insani çıkarları hedeflemediğini, emperyalist sistemin ana kodlarına baktığımızda anlamak pek de zor olmasa gerek. Özellikle Rusya-Ukrayna savaşında, Ukrayna'ya ABD ve AB'nin verdiği açık desteğin rövanşını Afrika'da alma girişimleri, darbelerin arka planında Rusya'yı işaret etmektedir. Afrika Zirvesi'nde çoğunluğu silah satışı ile oluşan 23 milyar dolarlık borcun silinmesi ve tahıl hibe edilmesi sözü veren Rusya'nın, hemen akabinde Wagner'i sahaya sürerek bölgede etkinliğini artırma girişimleri de Afrika'da yeni bir sürecin darbelerle gelişeceğine zemin sunan karakterdedir. Elbette darbele- rin tarihini bunlarla başlatmak doğru

değildir. Afrika, iç savaş ve darbelerin eksik olmadığı bir coğrafyadır. Dünyü okurken bugünü anlamak bir bütün emperyalist hegemonya savaşını, ama yine de bu dalaşın şu anki öznel koşullarını, değişen güç dengelerini bütünlüklü değerlendirmek önemlidir. Çin'e ayrı bir parantez açmak oldukça önemlidir. 250 milyar dolarlık yatırımı ile daha çok ekonomik hegemonya temelinde ilerleyen Çin politikasının Afrika'daki dengeleri etkileme düzeyi çok büyüktür. Nitekim birçok Afrika yerli egemenlerinin Çin'e yüzünü dönmesi, kaosu besleyen karakter barındırmaktadır.

Süreç tek başına darbelerle ilerlememekte, egemenler arası çatışma aynı zamanda sınır çatışmalarıyla da ilerlemektedir. Sömürgecilik tarihinin çizdiği sınırların yarattığı anlaşmazlıklara, bağımsızlık mücadelesinde bölge ülkeleri arasında sınır kavgalarına ve mücadelelerine de tanıklık edilmektedir. Bu durum Afrika ülkelerinde halklar arasındaki düşmanlığı körüklemek ve böl-parçala-yönet politikasına hizmet eder tarzda kullanılmaktadır. Buna rağmen, gerek tarihsel olarak sömürgeciliğe karşı mücadele, gerekse de günümüzde güdük de olsa anti emperyalist mücadele sahada yansımasını bulmaktadır. Bir önceki yazımızda da belirttiğimiz gibi, başlangıçta "yardım ve kalkındırma" vaatleriyle başlayan Afrika'da sahaya inen Çin'in, gün geçtikçe ekonomik hakimiyetini artırması hem bölge egemenlerinin çıkarlarına hem de Afrika halklarının yaşamlarına sömürü ve talan olarak doğrudan etkisinin hissedilmeye başlanması, Çin sosyal emperyalizmine karşı bir mesafe oluşmasına yol açmaktadır. AB ve ABD'li emperyalistlere yönelik konumlanış da hesaba katıldığında, Rusya'nın politik-askeri-ekonomik konumlanmasına yönelik koşulların olgunlaştığına vurgu yapmak önemlidir. Bölge, emekçiler aleyhine, emperyalist dalaş, bunun yarattığı yıkım, sömürü ve açlık ile buna bağlı gelişen darbelere sahne olmaktadır. Gericı karakterdeki El-Kaide, IŞİD gibi cihatçı örgütlerin özellikle sivilleri hedefleyen silahlı eylemlerine de sahne olan bir coğrafya olma özelliği taşımaktadır. Emperyalistlerin yol verdiği, büyütüp beslediği bu gericı örgütlerin halkın yaşamına olumsuz etkisi küçümsenemeyecek düzeydedir. Bunu ortaya koyduğumuz yerde özellikle Suriye'de IŞİD'e ve Cihatçı örgütlere karşı "mücadele" imajı çizen Rusya'nın bir sempati topladığını ve anti emperyalist

mücadele ve yerli egemen sınıfların "bağımsızlık(!)" hedefini kendi çıkarları için kullanmaktan imtina etmediğini görmek gerekir. Nitekim bunun bir karşılığının olduğunu da darbe ve darbe girişimlerinde taşınan Rus bayrakları, atılan Rus yanlısı sloganlarda görmek mümkündür. Bunun esas rengini verdiğini söylemek doğru olmaz, ancak önemli bir etkinliğinin pratik yansıması olarak okunabilir.

Afrika coğrafyasında kaosa önderlik eden emperyalist dalaş ve hegemonya mücadelesidir. Darbeler, iç savaşlar, gericı karakterdeki örgütlerin hizmet ettiği tam da bu hegemonya savaşının parçası olma eğilimidir. Ancak kendiliğinden gelişen halk hareketleri zayıf da olsa, anti emperyalist mücadele yeni isyan ve direnişlere gebe. Bu hareketlerin emperyalist dalaşın kaldıracı olarak emperyalistler tarafından kullanılmasının önüne geçecek tek şey, halkın bağımsız eyleminin sınıf mücadelesinin kaldırıcı haline getirilmesidir. Afrika'daki sınıf mücadelesi, anti emperyalist mücadele ile iç içe geçmiş özellik taşımaktadır. Bunun örgütlü bir mücadeleye dönüşmesi kendi iç dinamikleri ile mümkündür. Ancak halk hareketlerinin gelişimi, bölgedeki anti emperyalist mücadele eğilimi enternasyonal görevler de yüklemektedir. Paylaşım rekabetine ve hegemonya savaşına karşı gelişen halk hareketlerinin anti emperyalist mücadelelerini desteklemek, sınıf mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği görevlerdendir. "Sömürge ve yarı sömürgelerde anti emperyalizmi herhangi bir emperyalist ülkeyi hedef alarak sınırlamak anti işgalci veya şu ya da bu emperyalist güç karşısında olmak anlamına gelir ama bütünlüklü ve tutarlı olarak anti emperyalist olmakla eşdeğer değildir." (Anti Emperyalist Lig'in ideolojik-politik dökümanlarından)

Kıta coğrafyasında tezahür eden durum budur. Koşulların ortaya çıkarıldığı bu durum, tutarlı ve gerçek anti emperyalist bilinç ve mücadelenin yükselme-gelişme eğilimine zemin sunacak olumlu bir karakterdedir. Ancak "Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin ezilen halklarının emperyalizme karşı giriştikleri devrimci savaşım, onlar için baskıdan ve sömürülmekten kurtulmanın biricik yoludur." (Anti Emperyalist Lig)

devam edecek...

Polonez işçilerinden ters kelepçeli protesto

İstanbul Çatalca'daki Polonez fabrikasında düşük ücrete, mobbinge ve fazla mesailere itiraz eden işçiler sendikalaşınca işten atıldı. 146 işçinin haftalardır sürdürdüğü eylemlerde fabrikaya giriş çıkışlar kapatıldığı bahanesiyle neredeyse her gün işçilere yönelik polis saldırısı gerçekleşiyor. Polis saldırılarının sert olması sonucu birçok işçide yaralanmalar meydana geldi. İşçiler polis saldırılarını protesto etmek için kaymakamlık önünde kendilerine ters kelepçe taktı.

"MUHATTAP ARIYORUZ"

TEKGIDA-İş Sendikası örgütlenme uzmanı Suat Karlıkaya işçilerin polis saldırılarının ardından daha da keskinleştiğini belirtti. Çatalca Kaymakamlığı önünde muhatap aradıklarını sözlerine ekleyen Karlıkaya, "Bizi neden eylem alanı olan fabrika önünden sürüyorlar. Bizim ana-yasal haklarımız var. Onları koruyoruz. Dünyada yaşadığımız gözetim ve ters kelepçe muamelesini de protesto ediyoruz. Muhatap arıyoruz." diye konuştu.

50 İŞÇİYE 300 POLİS

TEKGIDA-İş Sendikası Teşkilatlandırma Sorumlu Genel Sekreter Kemal Köse ise fabrika önünden sürüldüklerini bunu yasal olmadığını belirterek suç işlendiğini kaydetti. Köse, 50 işçiye karşı 300 polis bulundurulduğunu ifade ederken sözün tükendiği yerde olduklarını vurguladı.

"BAŞARIYA ULAŞANA KADAR DEVAM EDECEĞİZ"

Köse, Çalışma Bakanlığı yetkililerinin yaptığı denetimden sonra haklı olduklarının bir kez daha ortaya çıkmasına sessiz kalındığını anlattı: "Çalışma Bakanlığı'ndan yetkililer geldi. İŞKUR Bölge Müdürü geldi, teftiş yaptılar. Haklılığımız ispatlandı. Ancak haksızmışız gibi muamele görüyoruz. İşçiler, sonuçları ne olursa olsun fabrikanın önünü terk etmeyecek. Mücadeleyi başarıya ulaştırana kadar devam edeceğiz."

Fernas direnişi Ankara'ya taşındı

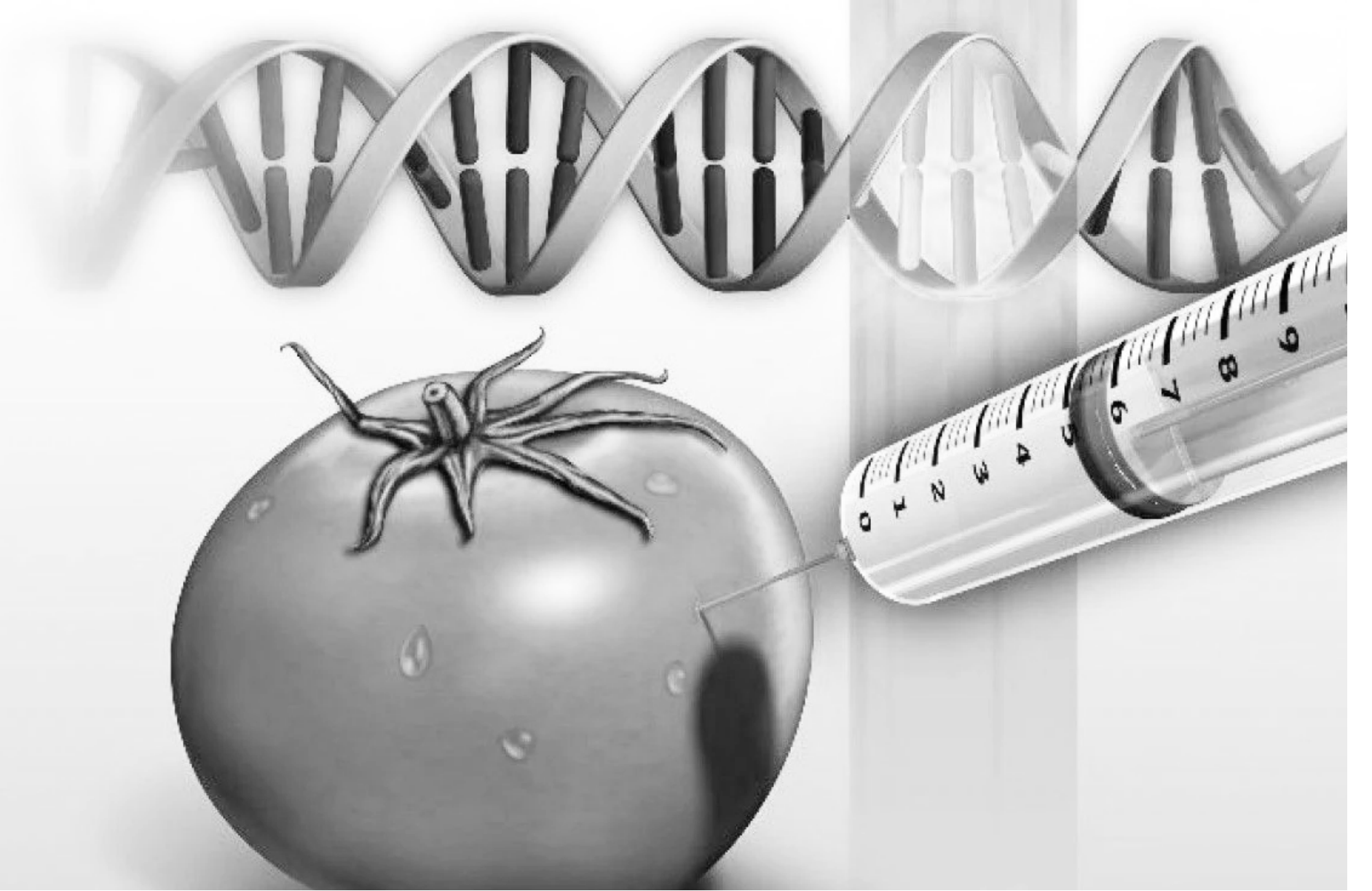
Manisa'nın Soma ilçesinde bulunan ve AKP vekili Ferhat Nasıroğlu'na ait Fernas Madencilik isimli şirkette Bağımsız Maden İş'e üye olduktan sonra işten çıkarılan işçilerin eylemi haftalardır sürüyor. Ankara'ya gelen işçiler, Çalışma Bakanlığı önünde açıklama gerçekleştirdi. Sonrasında Meclis önünde nöbet tutmak isteyen işçiler engellendi. Bunun üzerine işçiler, Yüksel Caddesi'nden Madenci Anıtı önüne yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Fernas İşçisi Köle Değildir", "Gün Gelecek Devran Dönecek Partonlar İşçiye

Hesap Verecek" sloganlarının sık sık atıldığı yürüyüşün ardından Madenci Anıtı önüne gelen işçilerden Erdinç Demirtaş bütün yollarının kapandığını belirterek, "Eylemlerimizi gerçekleştirene kadar Ankara'dan Soma'ya dönmeyeceğiz. Buradan milletvekillerine sesleniyoruz: Soma'dayken sesimizi duymadınız, Ankara'ya kadar ayağınıza geldik sesimizi duyusunuz diye." dedi.

İşçilerin Fernas Genel Merkez önünde sürdürmek istedikleri eyleme de polis saldırdı. Sendika yöneticileri ve işçiler polis saldırısında gözaltına alındı.

GENETİĞİ DEĞİŞTİRİLMİŞ TOHUMLAR KITLIĞA ÇÖZÜM OLABİLİR Mİ?

Tahıl üreticiliği, tarım ekonomisinin en önemli alanı ve genel olarak dünya çapında gıda sektörünün de bel kemiğidir. Tahıl üretiminde yaşanan kesintiler, mevsimsel olumsuzluklar, lojistik sorunlar gibi faktörler genel gıda krizlerine dahi yol açabilmektedir. Bunun en yakın örneğini, Rus emperyalizminin Ukrayna işgali ile birlikte görmüş olduk. Avrupa'nın tahıl ambarı olarak görülen Ukrayna'dan Rus ambargosu sebebi ile tahıl ticaretinin sınırlandırılması birçok ülkede market raflarına yansımış, Türkiye'de de tanık olduğumuz şekli ile birçok ülkede ayçiçek yağı gibi ürünlere günlerce ulaşılamamıştı. Tahıl üretimi, bu sebeple gıda sektörünün temel ve insanlık için vazgeçilmez unsurudur. Lokal denilebilecek bir bölgede yaşanan bir tedarik kesintisi dahi, küresel ölçekte ciddi sonuçlar doğurabilmektedir.

Bu derece önemli bir unsur olması, tahıl üretimi alanında da gerici egemen sis-

temin çok yönlü bir sömürü ve kâr ağı oluşturmasını beraberinde getirmiştir. Tahılın hasadı, taşınması, işlenmesi ve marketlere kadar uzanan zincirin her bir halkası sömürünün ağır biçimde gerçekleştiği ve emperyalist tekellere, onlara uşaklık eden yerli bağımlı diğer sınıflara kâr sağlayan birer talan alanıdır. Ancak talan, bu halkalar ile sınırlı değildir. Ekilen tohum dahi büyük bir pazar ve emperyalist çekişme alanıdır.

2023 yılı itibarıyla tohum pazarının büyüklüğü, dünya çapında 52,06 milyar dolar ölçeğindedir. Tohum pazarını birçok pazar alanından ayıran en önemli özellik, sürekli istikrarlı bir biçimde büyüyor oluşudur. İnsanlığın temel yaşamsal ihtiyaçlarından birine yönelik oluşmuş bir pazar alanı olması sebebi ile büyümede istikrar sağlanırken büyümeye temel olan bir diğer faktör ise tohumlara çok yönlü müdahalenin sağlanabiliyor oluşudur. Tohumlara

yönelik bugün için yapılan en önemli müdahale, bu alanda faaliyet gösteren emperyalist tekellerin konumunu pekiştirecek şekilde ve bu tekellere olan ihtiyacı güçlendirecek biçimde tek sezonluk tohumlar ve genetiği değiştirilmiş tohumların kullanılmasıdır.

GENETİĞİN VE NESİLLER ARASI AKTARIMIN GİZEMİ

Genetik biliminin ortaya çıkışı, Mendel tarafından yapılan deneyler ve ortaya konulan biyolojik kalıplara dayanmaktaydı. Bu dönemde nesiller arası fiziksel özelliklerin aktarımına ebeveynlerin karışımı olarak bakılıyordu. Yani yavru, ebeveynlerin özelliklerinin bir karışımıydı. Mendel, bu fikre tam olarak katılmıyordu. Ona göre, bu aktarım rastgele bir karışım işlemi değildi, belirli kalıplara ve ilkelere dayanmalıydı. Bunun en önemli örneklerinden biri şudur: Elimizde iki adet gül ağacı olsun.

Biri kırmızı, diğeri ise sarı renkte olsun. Bunlar arasındaki tozlaşmanın sonucu, ortaya yine nihayetinde sarı ve kırmızı güller çıkacaktır, ara renklere bir gül çıkması beklenmeyecektir yani beyaz bir gül çıkması için hiçbir sebep yoktur. Ayrıca her zaman, eşit miktarda sarı ve siyah gül de ortaya çıkmayacaktır. Bu olgu, "karışım teorisinin" tam olarak doğru olmadığına işaret ediyordu. Yaptığı bezelye çaprazlama deneyleri ise kalıtımın temellerini oluşturacaktı.

Mendel bu merakının peşinden sürüklenirken elinde çalışmaları için oldukça uygun olan bahçe bezelyesi bitkisi vardı. Bu bitkinin en önemli özelliği kendi ebeveyninden üreyen bir bitki olmasıydı, bu bitkinin çiçekleri tozlaşma tamamlanana kadar büyük ölçüde kapalı kalır, böylece farklı bitkiler ile tozlaşma mümkün olmazdı. Mendel tarafından bu bitkiler baz alınarak çalışmaya başlandı. Odaklanılan noktalar

tohum rengi, şekli, bitki boyu, çiçek rengi gibi özelliklerdi. Mendel tarafından kullanılan çapraz birleştirme yani melezleme tekniği, elle tozlaşma yani küçük bir fırça kullanılarak çalışmalar başlamıştı. İlk çaprazlamadan F1 melez bitkileri elde edilmişti. F1 bitkilerinde önemli sonuçlar ortaya çıkmıştı. Melezlemeye temel olan bitkiler, yeşil ve sarı tohumlara sahip iki ayrı homozigot yani safkan bitkilerdi. Ancak F1 bitkilerinin tümü sarı bezelye tanelerine sahipti. Daha sonra Mendel F1 bitkilerinde gözlenen ve odaklanılan özellikleri not alarak yeni melez nesiller oluşturmaya başlamıştı.

F1 neslinden bezelyelerin birbiri ile melezlenmesi ise oldukça şaşırtıcı bir sonuç vermişti. F1 neslinde tüm bezelyeler sarı olmasına rağmen, F2 neslinde yüzde 25 yeşil ve yüzde 75 sarı bezelye taneleri mevcuttu. Bununla birlikte Mendel, çiçeklerden bitki boylarına kadar birçok özelliği karşılaştırdı. Hepsinde sonuç aynıydı. Farklı özellikteki iki bireyin melezlenmesi ile yavrular bir baskın özelliği taşıyordu, ancak çekinik olan özellik kaybolmuyor, ileri nesillerde yeniden ortaya çıkabiliyordu.

Bu çalışmalar gen biliminin temelini atmıştı. Birçok özelliğimizin sırrı, gen adı verilen, DNA'larımızda dizili biçimde bulunan küçük bilgi taşıyıcılarında gizliydi. Her özellik alel adı verilen bir çift gen ile ortaya çıkıyordu. Mendel deneyleri, tohumlara müdahale edebilmenin, onların belirgin özellikler sergileyebilmesini sağlamanın mümkün olduğunu da ortaya koydu.

Bundan sonra gelişen çaprazlama veya bitki yapısını değiştirme çabaları, artık ya toplumsal ihtiyaçlara göre şekillenecek ya da egemen sınıfın tahakkümünü sağlamlaştırmaya hizmet edecekti. Her iki yöne de hizmet eden çalışmalar tarihsel olarak yapıldı.

TOPLUMUN İHTİYAÇLARINI ÖNCELEYEN TOHUM ÇALIŞMALARI

Bu çalışmaların en önemlilerinden birinin altında Lysenko'nun imzası vardı.

Ekim Devrimi sonrası Sovyet halkı, ciddi bir tahıl sıkıntısı ve kıtlıkla karşı karşıyaydı. Soğuk iklim ve tedarik sorunları, halkın günlük yaşam koşullarını oldukça ağırlaştırmaktaydı. Ekim Devriminin çocuğu ve aynı zamanda argo-teknikçi olan Lysenko, çalışmalarını bu soruna yoğunlaştırmaktaydı. Lysenko'nun

yoğunlaştığı ilk mesele, eldeki mevcut teorilerin yeniden gözden geçirilmesi gerekliliği idi. Mendel, "karışım teorisinin" açıklarına yoğunlaşmış ve nesiller arası değişimde kalıtım unsurlarının hangi kalıplar içerisinde gerçekleşebileceğine dair önemli buluşlar yapmıştı. Her ne kadar Mendel'in çalışmaları büyük bir çığır açmış olsa da, bu teori Sovyetlerin soğuk toprakları için umutsuzluktan başka bir şey vaat etmiyordu. Çünkü Mendel'in teorisinde nesiller arası geçişte tek faktör, kalıtım alelleri idi. Eğer atadan gelen soğuğa dayanıklı genler mevcut değilse, bu yönlü bir melezleme sonucu da ortaya çıkamazdı. Ancak Lysenko, çevresel faktörlerin nesiller arası aktarımda yabana atılamayacak derecede önemli olduğunu düşünmekteydi. Böylece tohumlara yönelik soğuklandırma yöntemini kullanarak onları Sovyet topraklarında yüksek verim verecek biçimde dayanıklı hale getirmeye çalışıyordu. Yani Lysenko'ya göre kalıtsal farklar, yalnızca yalıtık ve izole mutant genler aracılığı ile sağlanmıyordu, bu genlerdeki değişimde çevresel faktörlerin de etkisi mevcuttu.

Lysenko'nun çalışmaları ve prensipleri karşılık vermeye başlamıştı. Ancak kendisinin "sıkı bir Bolşevik olması" onun çalışmalarının ve prensiplerinin sözde burjuva aydınlar tarafından lanetlenmesine yetmekteydi. Öyle ki Sovyetlerde karşı devrimci faaliyetlerde bulunması sebebi ile cezalandırılan Mendelci biyologların dahi Lysenko tarafından kurulan kumpaslar ile hedef haline geldiğinin propagandaları yapılmaktaydı. Lysenko'nun ve kendisini takip eden öğrencilerinin yaptığı çalışmalar ile ortaya çıkarılan birçok tahıl, bugün dünyada en çok üretilen tahıllar arasındadır. Lysenko'nun çalışmalarının temelinde yatan motivasyon, Sovyet halkının yaşam koşullarının iyileştirilmesi idi.

EMPERYALİST TEKELLER VE GENETİĞİ İLE OYNANMIŞ ORGANİZMALAR

Bugün dünya tohum pazarının yüzde 49'unu oluşturan GDO (Genetiği Değiştirilmiş Organizma) tohumlar, esasta tohum üretim maliyetini azaltarak verim ve raf ömrünü uzatmayı hedef alır.

Genetik müdahale yöntemleri ile tohumların genlerinde hastalığa, mevsim koşullarına, parazitlere duyarlı veya dezavantajlı olan unsurlara laboratuvar ortamında müdahale edilmesi ile genetiği değiştirilmiş (GD) tohumlar ortaya

çıkıyor. Böylece klasik ürünlere göre daha dayanıklı, daha fazla raf ömrü olan ve sistem tarafından belirlenen simetrik estetik ölçütlere daha uygun ürünler elde edilir. GD ürünlerinin pazarlanmasında en önemli propaganda verimin artırılmasının ve tarım ilacı, gübre gibi zararlı araçların kullanımının azaltılmasının hedeflendiğidir. Ancak gerçeklik, farklı şekilde karşılık bulmaktadır.

Her ne kadar GDO çalışmaları tahıl ıslahı başlığı altında olsa da GDO çalışmaları birer hibritleme (melezleme) çalışması değildir. Hibrit tohumlar ve GD tohumlar aynı kulvarda değerlendirilse de GD tohumlarının genetik müdahalelerinde yapay yöntemler kullanılmaktadır. Transgenik bitkiler olarak da tanımlanan GD bitkilerde gen değişimi biyoteknolojik olarak iki yöntem ile yapılmaktadır. Bu yöntemlerden biri gen ekleme, diğeri ise gen çıkarma metodudur. Gen ekleme metodunda, bitkinin gen dizilimi içerisinde yer alabilecek bir protein aktarımı sağlanır. Bunun bir örneği, 1993 yılında yapılan δ -endotoxin içeren transgenik mısır üretimi olmuştur. δ -endotoxin; toprakta yaşayan bir bakteriden elde edilen iç toksin özelliğinde bir proteindir, yani zehirdir. δ -endotoxin proteini görünürde bitki için zararsızdır ancak bitki içerisindeki zararlı böceklerde tepkime gösterir. Bitki içindeki böceğin sindirim sistemine giren bu protein burada böceğin sindirim sistemi hücrelerini parçalar ve ölmesine sebep olur. Gen çıkarma veya gen susturma metodunda ise bitkinin istenmeyen geni baskılanmaya çalışılır. Klonlanmış Antisens RNA ters yönde konumlandırılır, böylece genin doğrudan sentezlenmesi engellenir.

Bu müdahalelerin uzun vadede ne gibi sonuçlar doğuracağı bilinmemektedir. Ayrıca bu yöntemlerin verimi artırdığına dair hiçbir kanıt da yoktur. Çünkü bağımsız kuruluşlarca denetiminin yapılması neredeyse imkansız hale gelmiştir. Bu tohumlardan edinen üreticilere kullanım sözleşmesi dayatılmakta, bu yol ile GD bitkilere dair ürün rekoltesi gibi veriler yalnızca tohum üreticisi şirketlerin verilerine göre şekillenmektedir. Market ömrünün uzatıldığı bir gerçektir ancak bunun ne pahasına gerçekleştiği henüz net değildir. İnsan sağlığını, habitatı, toprak yapısını değiştirecek sonuçlar üretmesi ise neredeyse kaçınılmazdır. Bu ürünlerin alerjik ve toksik etkiler oluşturduğuna dair de birçok çalışma açıklanmıştır.

Örneğin, soya üzerinde GDO faaliyet-

lerinin arttığı 1990'ların sonu itibarıyla İngiltere'de soya alerjisinin yüzde 50 oranında artış gösterdiği belirtilmektedir. Zarar yalnızca insan ile sınırlı olmamakta. Bu bitkilerin kullanımının artışı ile arı nüfusunun azaldığı belirtiliyor. Ayrıca insan sindirim sistemindeki yararlı bakterilerin, özellikle gen ekleme yolu ile üretilen GD ürünlerinden olumsuz biçimde etkilenebileceği de yapılan uyarılar arasında yer alıyor.

Ancak tohum üreticisi konumundaki tekeller, bu zararları görmezden gelerek maliyetin kırılması halinde tüm riskleri alabileceklerini ispatlamaya devam ediyor.

Bu tekellerin insanlığa ve tabiata verdikleri zararlar, elbette saymakla bitmeyecektir. Kendilerini tekel pozisyonunda tutmalarının bir diğer yolu da tek kullanımlık tohumlar üretmektir. Yalnızca GD tohumlar değil, hibrit tohumlar da bu sınıfa girmektedir. Çiftçi açısından, daha az gübre, daha fazla mevsimsel dayanıklılık fırsatı sunan bu ürünler oldukça fazla tercih edilmektedir, ayrıca kendi tohumlarını üretmelerinin önüne de geçilmeye çalışılmaktadır. Çiftçi devlet tarafından bu tohumları kullanmaya mecbur bırakılmaktadır. Türkiye de dahil birçok ülkede gerici devletler, çiftçileri emperyalist tohum tekellerine mecbur bırakacak biçimde yasal düzenlemeler hayata geçirmektedir.

Bu düzenlemelere göre çiftçinin kendi tohumunu üretmesine "prensip" karşı çıkılmıyor gibi görünse de üretilen tohumun sertifikalandırılması zorunlu kılınıyor. Bu sürecin ise zaman isteyen, oldukça karmaşık ve maliyetli oluşu, çiftçileri tek kullanımlık tahılları kullanmaya mecbur bırakıyor.

Sonuç olarak; tohumlara yönelik yapılan yapay müdahaleler, ne çiftçinin üretim kapasitesini artırmayı ne de kıtlığa karşı önlem almayı hedeflemektedir. Hedef, tohum tekellerinin maliyetini azaltmak ve pazar yaratılmasının önünü açmaktır. Ayrıca bu alanda birden fazla tekelin faaliyet gösteriyor oluşu, rekabeti kısıtlamaktadır. Artan rekabet ise insan sağlığını hiçe saymak uğruna, tohum genleri ile daha fazla oynamayı da beraberinde getirmektedir. Kıtlık tehdidinin ve gıda erişiminin sınırlı olmasının sebebi tohum azlığı, yetersizliği değildir. Tohum üretimini tekelleştiren gerici sistem, tehlikenin tek sebebidir.

REŞİT KİBAR'IN MÜCADELESİ HEPİMİZİNDİR

içinden geçtiğimiz süreçte cinayetler, hak gaspları, işçilere yönelik saldırılar sıkça gündeme geliyor. Narin Güran'ın katledilmesi, 2 yaşındaki bebeğin cinsel istismara uğraması, Reşit Kibar'ın doğasını savunurken can vermesi, direnişteki Polonez işçilerine yönelik vahşi polis saldırısı... Bu örnekleri elbette çoğaltabiliriz. Zira hemen her gün ülkenin dört bir yanında benzer örnekler yaşanmaktadır. Rastladığımız bu sakil olaylar, yaşadığımız sistemin niteliğini daha net bir şekilde gözler önüne sermektedir. Gerçeklik, karşı koyuşun gerekliliğini her gün daha fazla hatırlatmaktadır bize. Öyle ki Reşit Kibar da doğaya göz diken şirkete karşı koyarken "Bir ağacı ben ölürsem keserler" diyebilme cesaretini göstermişti. Ve günün sonunda sadece bir ağaç kesilmişti...

Reşit Kibar, 3 Eylül'de Artvin'in Hopa ilçesine bağlı Cankurtaran mevkiinde yapılmak istenen "mesire alanı" projesi kapsamında ağaç kesimini durdurmak istediği için katledildi. Reşit Kibar, yaşam hakkını savunurken kendi yaşamı ellerinden alındı. Doğayı, ağacı, toprağı savunmanın bedeliydi bu. Yaşam alanını savunan, ranta peşkeş çekilen toprağına göz dikenlere karşı koyan, hakkını arayanların karşılaştığı devlet-şirket şiddeti, polis jobu ya da hapishane oluyor. Artan hak gasplarına karşı aynı orantıda yükselmeyen karşı koyuştan ve devletin korumasından cesaret alan iş birlikçiler pervasızca halka saldırmaktan geri durmuyor. Hatta işin şiddeti öyle arttı ki bir kişiyi öldürmekten bile çekinmiyorlar. Pervasızlıklarını yaralıların ifadelerinden de anlayabiliriz. Saldırıdan yaralı kurtulan Ersan Koyuncu silahın sahibi olup serbest bırakılan Fikret Merttürk hakkında şöyle ifade verdi: "Arbede sırasında Fikret Merttürk telefonla birini arayarak 'Buralar karıştı, ne yapmamızı istiyorsunuz?' dedi. Daha sonra Muhammet Ustabas araba içinden silahı aldı. 'Ne oldu, bizi mi vuracaksınız?' dediğimizde Fikret Merttürk'ün 'Silah benim, ben kime istersem ona sıkar' dediğini duydum." Görüldüğü üzere silahın sahibi de Reşit Kibar'ın öldürülmesinde aktif rol almıştır. Hatta telefonla birilerinden emir aldığı da görülmektedir. Ancak daha yaralıların ifadesi dahi tamamlanmamışken serbest bırakılmıştır. Sadece silahla ateş eden Muhammet Ustabas

tutuklanmıştır. Bu kısa örnekten bile azmettiricilerin korunduğunu görebiliriz. Organize bir cinayetin suçlusu bir kez daha bir kişinin üzerine atılıp diğer suçlular korunmuştur. İlerleyen günlerde haklı öfkeyle gerçek adaleti arayanlar ise devletin gerçek "adaleti" ile karşılaşmıştır. Reşit Kibar için yapılan eylemlerde konuşan Halkevleri Hopa Temsilcisi Dursun Ali Koyuncu ev baskınıyla gözaltına alındıktan sonra "kamu görevlisine hakaret" ve "kamu görevlisine mukavemet" iddiasıyla tutuklandı. Koyuncu'ya savcılıkta Reşit Kibar'ın öldürüldüğü saldırıda yaptığı konuşma sırasında AKP vekili Faruk Çelik'i, Cankurtaran'a mesire alanı yapmak isteyen Yapısoy Beton'un sahibi Yunus Merttürk'ü, Artvin Valiliği ve Borçka Kaymakamlığı'nı neden suçladığı ile ilgili sorular yöneltildiği öğrenildi. Reşit Kibar'ın katilleri ve sorumlularını ifşa etmek asıl suçtu Türk devleti için. Suç, doğasını savunanların ve hesap soranlarındı. Doğayı talan edip ranta açmak Türk devletinin geleneğiydi dolayısıyla bunu ifşa edenler susturulmaya çalışıldı. Ayrıca Dursun Ali Koyuncu'nun serbest bırakılmasını isteyen Gökhan Genç ifadeye çağrıldı. Silahın sahibi dışarıda rahatça gezerken bunu ifşa edenin tutuklanmasına tepki göstermek bile "rahatsız edici" olmalı.

Daha sonra Reşit Kibar için yapılan eylemler gerekçe gösterilerek 2 kişi daha tutuklandı. 7 Eylül sabahı gözaltına alınan ve aynı gün çıkarıldıkları mahkeme tarafından adli kontrol ile serbest bırakılan Yıllar Kibar ve Mutlu Akyüz için verilen karara savcı itiraz etti. Savcılığın tutuklama yönünde yaptığı itirazın kabul edilmesi üzerine Kibar ve Akyüz "kundaklama" iddiasıyla tutuklandı. Kibar ve Akyüz, Reşit Kibar'ın katili Muhammet Ustabas'ın abisine ait kereste atölyesini "Reşit Kibar Ölümsüzdür!" sloganlarıyla ateşe vermişti. Hopalı gençler halkın adaletini eylemleriyle gösterdikleri için tutuklandı. Görüldüğü üzere azmettiriciler korunurken faillerden hesap soranlar cezalandırılmak istendi.

TURİZMDEN MADENE: ŞİRKETİN TALAN DÖNGÜSÜ

Cankurtaran Tüneli'nin açılması ile 17 hektar ormanlık alan Orman İşletme

Müdürlüğü tarafından ihaleye açılmış ve Yunus Merttürk'ün sahibi olduğu Yapısoy Beton şirketine "Turizm Alanı Kompleksi" yapımı için kiralanmıştı. Bu yılın temmuz ayından beri projeye tepki gösteren köylüler, bölgede mesire alanı değil maden işletilmek istendiğini, mesire alanı adı altında ağaçların kesilerek maden işletmesinin bölgeye gireceğini söyleyerek projeye karşı çıktı. Köylüler, şirket ve şirket çalışanları hakkında çokça kez suç duyurusunda bulundu. Artvin Orman Müdürlüğü'nün de şirketle olan yakın ilişkileri nedeniyle köylüler tarafından şikâyet edildiği de ortaya çıktı.

Ayrıca Yunus Merttürk'ün kardeşi Reşit Merttürk'ün mesire alanı yapılmak istenen alanda daha önce taş ocağı açmak istediği ortaya çıktı. 16 Haziran 2017 ve 23 Ocak 2020'de aynı bölgede açılmak istenen taş ocağı için verilen "ÇED gerekli değil" kararı köylülerin itirazı sonucu iptal edildi. Seneler sonra aynı bölge için köylülerin karşısına mesire alanı projesi çıktı. Köylüler de doğal olarak asıl amacın turizm değil maden arama olduğunu söylüyor. İstatistiki verilere baktığımızda 2021 yılı TEMA raporunda Artvin'in yüzde 71'inin maden şirketlerine ruhsatlı olduğu belirtiliyor. Artvin Valiliği'nin 2023 Çevre Raporu'nda ise son bir yıl içerisinde ÇED kararı olmadan 10 maden açıldığı açıklanıyor.

Şirketin sahibi Yunus Merttürk'ün iktidar bloku ile yakınlığı dikkat çeken noktalardan biri. Yunus Merttürk'ün Kocaeli'nde birlikte iş yaptığı kişilerden biri savunma eski bakanı ve AKP eski vekili Fikri Işık'ın kardeşi. AKP'li Gölcük Belediyesi'nden ihaleler alan Yunus Merttürk, Ilıca Kaplıcaları ile Gölcük Sanayi Sitesi'ni yapan kişi. İnşaat ve hafriyat işleri yapan Yunus Merttürk daha sonra Körfez Belediyesi'ne ait taş ocağı ve mıcır tesisi kiralarak şirketi büyüttü. Ayrıca İzmit Sanayi Mahallesi'nde bulunan Yapısoy Beton, 2018 yılından mühürlendiği 14 Ocak 2023 tarihine kadar ruhsatsız bir şekilde çalıştı. 12 Aralık 2022'de Adil

Altinkaya isimli işçinin iş cinayetinde hayatını kaybetmesinin ardından işletme mühürlendi. Senelerce ruhsatsız çalışan işletmenin mühürlenmesi için illa birinin can vermesi gerekiyordu.

Günümüze geldiğimizde Yapısoy Beton, Reşit Kibar'ın katledilmesinin ardından projeden çekildiğini açıkladı. Ancak önümüzdeki günlerde bölge için ne planlar yapıldığını göreceğiz. Daha fazla kâr uğrunda insan yaşamı ve doğa hiçe sayılırken şirket yaptığı açıklamada "derin üzüntü" duyduklarını iddia etmiştir. Bu ifadelerin gerçekçi olmadığını hepimiz iyi biliyoruz. Reşit Kibar, doğasını savunurken katledilen ilk kişi değildi. 2005 yılında Rize'de Avukat Cihan Eren, Antalya'da Ali Ulvi-Ayşin Büyüknöğütçü, Hopa'da Metin Koyuncu katledildi. Hepsinin ortak noktası yaşamı savunmaktı. Gözünü kâr hırsı bürümüş şirketler talan ve sömürden haz alırken bir yandan buna karşı koyanlar canları uğruna mücadeleye girişiyordu.

Sonuca gelirsek; Dünya genelinde de (daha çok bizimki gibi ülkelerde) doğasını savunan halka karşı benzer şiddet olayları mevcuttur. Örneğin "Şiddetin Tedarik Zinciri" adlı makaleye göre "2002 ile 2017 yılları arasında 50 ülkeden bin 558 kişi doğayı ve kendi topraklarını savunduğu için öldürüldü." Vahşi sömürü düzeni devam ettikçe de bu düzene karşı koyuşlar elbette olacaktır. Sonu ölüm de olsa mücadele bayrağı elden ele dolaşacaktır.

ALMANYA BİR BUZDAĞI GİBİ GERÇEKLİĞİNİ SAKLAMAKTA

Son on yıl içinde Avrupa'da aşırı sağ eğilimler öne çıkıyor. Bu eğilimlere her Avrupa ülkesinde olduğu gibi Almanya'da da rastlıyoruz. Bu bakımdan Almanya özgündür. Geçmiş onu diğerlerinden özellikle ayrı değerlendirmeyi gerektirmektedir.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın (EPS) başlıca sorumlusu olan Nazi Almanya'sından sonrası bu ülkede aşırı sağcı, ırkçı partilerin faaliyetleri yasaklanmış ve bunların hiçbir zaman iktidara gelemeyeceği belirlenmişti. Ancak aşırı sağ partiler tüzüklerinde küçük değişiklikler yaparak faaliyetlerini bugüne kadar sürdürdüler. "Dexit" yani Almanya'nın Avrupa Birliği'nden (AB) çıkması, avrodan vazgeçilerek yeniden Alman markına dönülmesi politikasıyla 6 Şubat 2013 tarihinde kurulan Almanya için Alternatif Partisi (AfD), başından beri aşırı milliyetçi ve ırkçı politikalar izlemektedir. AfD, 2014 Avrupa Parlamentosu seçimlerinde Avrupalı Muhafazakârlar ve Reformcular'ın (ECR) üyesi olarak 7 sandalye kazanmıştı. 2017 Almanya federal meclis seçimlerinde ise 94 sandalye kazandı ve ülkedeki 3. büyük parti ve aynı zamanda en büyük muhalefet partisi oldu. 2021 federal seçimlerinde bu kez AfD beşinci büyük parti konumuna geriledi. 2023'ten bu yana yapılan anketler AfD'yi en popüler 2. parti olarak gösterirken yapılan son seçimde yani 1 Eylül'de yapılan seçimlerde rekor düzeyde oy aldı.

Almanya'da özellikle göçmenler meselesinde giderek sağa kayan ana muhalefet partisi CDU (Hristiyan Demokratlar) haricinde diğer partilerin tamamı büyük bir hezimet yaşadı. Almanya'yı yöneten mevcut koalisyon (Sosyal Demokrat Parti, Yeşiller, Liberaller) ağır bir yenilgi alırken aşırı sağ ve popülist partiler AfD ve Sahra Wagenknecht Birliği (BSW) haziran ayında gerçekleştirilen Avrupa Parlamentosu seçimlerinde yakaladıkları ivmeyi 1 Eylül'de Thüringen ve Saksonya'daki eyalet seçimlerinde de devam ettirdiler.

Geçici resmî sonuçlara göre Thüringen'de AfD oyların yüzde 32,8'ine ulaşarak bi-

rinci parti oldu. Saksonya'da CDU, yüzde 31,9 ile seçimleri kazanırken AfD yüzde 30,6 oy oranıyla ikinci oldu. Yeşiller ise Saksonya'da sadece yüzde 5,1'lik bir oy oranına ulaşırken Thüringen'de Meclis'e girmeyi dahi başaramadı. Sol Parti, Thüringen'de bir önceki seçimlere kıyasla 17,9 puan kaybederek yüzde 13,1'e geriledi. Sol Parti'ye kıyasla, bu partiden ayrılanlar tarafından henüz bu yılın başında kurulan BSW katıldığı ilk seçimlerde, Thüringen'de yüzde 15,8, Saksonya'da ise yüzde 11,8 oy aldı ve önemli bir sonuç elde etti.

Alman mahkemesinin "faşist" denilmesine izin verdiği, Björn Höcke gibi politikacıları içinde barındıran AfD, her geçen gün güçlenirken Sosyal Demokrat Parti (SPD) üyesi Başbakan Olaf Scholz, seçimlerin sonucunu "acı verici" olarak nitelendirdi ve demokratlara "AfD Almanya'ya zarar veriyor. Ekonomimizi zayıflatıyor, toplumu bölüyor, ülkemizin itibarını yıkıyor. Şimdi tüm demokratik partilere düşen görev, aşırı sağcıların yer almayacağı istikrarlı hükümetler kurmak olmalı." diyerek birleşme çağrısı yaptı.

Thüringen ve Saksonya eyaletlerinde, 2. EPS sonrası ilk kez bir eyalet seçiminden zaferle çıkan AfD, tek başına hükümet kuracak meclis çoğunluğunu elde edemedi. Diğer partiler AfD ile koalisyon görüşmelerine girmeyi kabul etmediği için de iktidar yolu şimdilik kapandı. Diğer burjuva partilerin bu ortak tavrı, AfD'ye karşı sistemi korumaya odaklı "güvenlik duvarı" olarak adlandırılıyor. Ancak seçim sonuçları çok net gösteriyor ki aşırı sağ bir zamanlar açıkça horlanırken, çoğunlukla da dışlanırken şimdi kamuoyu nezdinde normalleşmiş durumda.

Bu normalleşmenin birden olmadığı bilinmektedir. Uzun bir süredir hem ekonomik koşulların getirdiği sorunlar hem de bireyciliği kutsayan ve sürekli yabancılaşmayı üreten sistemde aşırı sağ güçlü potansiyel olarak varlığını korumuştur. Bugünkü sonuç söz konusu potansiyelin birileri tarafından harekete geçirilmesinden ibarettir.

Bu süreci kavramak görevlerimizin, bu gibi olgulara karşı tutumumuzun nasıl olması gerektiğini öğretecektir.

AFD KİMLERDEN OY ALDI?

Sözünü ettiğimiz bu yükselişte dikkat çeken noktalardan biri de AfD'nin en çok oyu 18-24 yaş aralığındaki gençlerden alması oldu. Bu yaş grubundaki gençlerin yüzde 38'i oyunu AfD'ye verdi ve bu oran 2019 seçimlerine kıyasla yüzde 15'lik bir artış anlamına geliyor. Berlin Humboldt Üniversitesi'nde görev yapan anayasa hukukçusu Prof. Dr. Ulrich Battis, halkın özellikle mülteci sorunundan kaynaklanan endişelerinin dikkate alınmamasının aşırı sağın yükselmesine neden olduğunu belirtiyor. Birçok siyasetçi, yazar, gazeteci bu gibi çıkarımlarda bulunarak kitlelerin bilincini bulanıklaştırıyor. Aşırı sağın bu ivmesini sadece mülteciler üzerinden değerlendirmemek gerek, at gözlüklerini çıkarıp buzdağının görünen kısmına bakmaktan vazgeçmek gerek; çünkü asıl sorunlar buzdağının altında! 2. EPS öncesi Almanya'sında gelişen durumla bugünün Almanya'sı arasındaki benzerlik tesadüften mi ibaret?

Almanya'da kitlelerde ekonomik ve sosyal sorunlarla baş edemeyen hükümete karşı oluşan güvensizlikler aşırı sağın büyümesinde belirleyici bir rol oynuyor kuşkusuz. Fakat hükümetin sorunlar karşısındaki duruşu ve yaklaşımları bu büyümeyi destekler içeriktedir ve sözünü ettiğimiz potansiyelin harekete geçmesinde özellikle tetikleyicidir; faşizme eğilim egemen sınıfın gerçekleştirmekte zorlanan çıkarlarının kaçınılmaz tezahürüdür ve düzen partileri bu kaçınılmazlığa mahkûmdur.

Emperyalist sistemdeki krizin yansıması olarak Almanya'da bir sorun haline gelen işsizlik, ekonomik durgunluk, emekli maaşın ve kimi hakların kısıtlanması, gelir dağılımındaki bozukluklar halkı "alternatif yönetimlere" itmektedir. Azınlıklara, sığınmacılara yönelik olumsuz algı ve üretilen korku "kişisel güvenlik sorunları" olarak propaganda ediliyor. Özel Müslüman ve Yahudi karşıtlığıyla,

genelde yabancı düşmanlığıyla milli kültürün erozyona uğradığı ileri sürülüyor. Kültürün değişmezliği üzerine bir algı yaratılıyor. Devletin zayıfladığı algısı, merkez "sol" partilerin bu söyleme örtük de olsa destek vermesi ve sol adına güçlü, haklı argümanlar üretmemesi, siyasi yolsuzluklara duyulan öfke, Avrupa entegrasyonuna yönelik olumsuz algı, göçmen dalgasının dünyayı sarmasıyla tetiklenen şovenizm ve popülizm, uluslararası göç dalgası, otoriter ve aşırı milliyetçi ideolojinin güçlenmesi de bunu etkilemektedir. Kitleler belirsizce aslına bu sorunlara çözüm olacak bir güç arıyor.

Alman egemen sınıfının aşırı sağ sistemin bir parçası yapma kaygısına ve yoğunlaşması karşı tutumumuzda belirleyici olmalıdır. En gerici, şoven ve ırkçı özelliklere sahip bu partiyi sistemin kurallarını kabul etmeye zorlamak yanında egemen sınıf daha gerici politikalarını hayata geçirmede bu partiyi bir araca dönüştürme isteğindedir. Almanya ve nerdeyse tüm Avrupa aşırı sağın yükselişini sınır güvenlik politikasını güçlendirme (İnsan ve hizmet dolaşımına fiili sınır getirme ancak ticaret serbestliğini koruma), göçmenlere yönelik yeni düzenlemeler ve hak gasplarının devreye sokulması, polisin yetkilerinin genişletilmesi gibi aşırı sağdan rol kapan düzenlemeler yapılmaktadır.

Ekonomik ve kültürel alanda dizginsiz şekilde tekelleşen mali sermayenin politikalarının getirdiği yozlaşma ve olumsuz etkilerin bertaraf edilebilmesi ve aşırı sağın daha fazla prim yapmadığı bir siyasi hayat için ilerici tüm güçlerin halkların dinamik ruhunu örgütleyerek hareket etmesi zorunludur. Emperyalist sistem kitleleri örgütsüzleştiren, geleceğe dair karamsarlık ören yönelimi ile büyük bir karanlık yaratmıştır. Halkı, kurtuluş bilinci ile donatmaya uygun çelişkiler bugün düne göre daha güçlüdür. Yaslanılması gereken ise bu çelişkilerin sınıf mücadelesi perspektifinden politik bir programla örgütlenmesi ve seferber edilmesidir.

71 yaşındaki tutsak tahliye edileceği gün yaşamını yitirdi

Erzurum H Tipi Hapishanesinde tutulan 71 yaşındaki tutsak Abdülmelik Okyay, tahliye edileceği gün geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Erzurum Araştırma Hastanesine kaldırılan

Okyay, yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Okyay'ın cenazesi Erzurum Adli Tıp Kurumu'na (ATK) kaldırıldı.

Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (DEM Parti) il yönetimi, belediye eş başkanları, ailesi ve yakınları ATK önünde toplandı. Okyay'ın cenazesi ATK'da yapılan incelemelerin ardından aileye teslim edildi. Okyay'ın

cenazesi memleketi Tekman'ın Kırkan köyünde defnedildi.

Okyay'ın yaşamını yitirdiğini sanal medyadan duyuran DEM Parti vekili Meral Danış Beştaş, "Abdülmelik Okyay sosyal medya paylaşımları sebebiyle verilen cezanın infazı için Erzurum H Tipi Cezaevinde bulunuyordu. 2 Eylül'de cezanın infazı tamamlandığı halde Cezaevi İzleme Kurulu toplanmadığı için

tahliye edilmedi. Bugün aile tahliye olmasını beklerken geçirdiği kalp krizi sonucu cezaevinde yaşamını yitirdi. Ailesine ve tüm sevenlerine başsağlığı ve sabır diliyorum. Hapishaneler ölüm evleri oldu derken bunu anlatıyoruz. Yeter artık cezaevlerindeki zulme son verin... Abdülmelik Okyay Erzurum HEP, DEP, HADEP (il başkanı) yönetimlerinde yer aldı. Son olarak HDP il yönetiminde görev almıştı." dedi.

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Saz (Parti Militanı): Proletarya Partisinin Avrupa'daki faaliyetinin gelişmesinde aktif bir şekilde mücadele yürüten Hasan Saz, 22 Eylül 1977 yılında Almanya'da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Ergin Altın (Parti Militanı): 1954 yılında Ardahan'ın Hanak ilçesi doğan Ergin Altın mücadele yürütürken 30 Eylül 1978 tarihinde Ardahan'ın Damal ilçesinde Dev-Yol'cular tarafından katledildi.

AMUTKA ŞEHİTLERİ

Takvim yaprakları 26 Eylül 1983'ü gösterdiğinde Dersim'in Hozat ilçesi Amutka mezrası Ali Karadağ komutanlığındaki Aziz Süer ve Murat Diri'den oluşan profesyonel gerilla biriminin silah sesleriyle yankılandı. **Parti Üyesi Ali Karadağ** ve **Parti militanları Aziz Süer** ile Murat Diri 200 kişilik teçhizatlı, çelik yelekli TC güçlerine karşı "Biz şerefli ölümü seçtik, teslim olmayacağız" diye haykırarak silahlarının son mermilerine kadar savaşarak ölümsüzleştiler. Üç halk savaşçısının ihbarcıları olan Hayri Yıldırım ve Müslüm Yıldırım ise Proletarya Partisi tarafından Ekim 1983'te cezalandırıldı.

Hasan Hakkı Erdoğan (Parti Üyesi): 1960 yılında Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde doğan Hasan Hakkı Erdoğan 1976 yılında Proletarya Partisinin düşünceleriyle tanıştı. Elazığ, Dersim, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'da görev yaptı. İşçi Köylü Kurtuluşu (İKK) yazı kurulunda görev aldı. Elazığ ve Adana'da iki kez yakalandı ve yoğun işkencelerden geçirildi. Tutuklandı, işkencede "ser verip sır vermeme" tavrının takipçisi

oldu. Her seferinde hapishaneden çıktığında hiç tereddütsüz mücadelenin farklı alanlarında yerini aldı. Neşeli, araştırmacı ve ısrarcı yapısı ile yoldaşları arasında

çok sevilirdi.

18 Eylül 1984'te Partiye yönelik bir operasyonda İstanbul'da yakalanan Hasan Hakkı Erdoğan, 30 Eylül tarihine kadar yoğun işkencelerden geçirildi. Ama tavrı netti, hiçbir Parti sırrını düşmanına vermedi. Üzerindeki sahte kimliği de kabul etmeyerek işkencecileri adeta çılgına çevirdi. Son çare olarak işkence timinin başında bulunan Ekrem Yiğit ve diğer işkenceciler çareyi onu katletmekte buldular.

Hıdır Yeter (Parti İleri Militanı): 1963 yılında Dersim'in Hozat ilçesinde doğan Hıdır Yeter, 1982 yılında Halk Ordusuna katıldı. 25 Eylül 1986'da Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü Karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi. Karakol baskını sırasında bir astsubay ve bir çavuş ölürken birçok er de yaralandı.

DUMANLI ŞEHİTLERİ

27 Eylül 1998 tarihinde Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Varzıl köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı Dağı'nda Halk Ordusu gerillaları ile faşist TC güçleri arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışmada **Parti ileri militanları Bahattin Günel** ve **Ümit Güner** ile **Parti militanları Leyla Karakoç** ve **Zeynel Çalpar** ölümsüzleştiler.

Halil Türker (Parti İleri Militanı): 1993 yılında Proletarya Partisi ile tanışan Türker disiplinli oluşu, çalışkanlığı, fedakârlığı ve militanlığı ile kısa sürede gelişti. '97 yılında Özgür Kemal Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerçekleştirilen bir eylemde gözaltına

alınan Halil Türker, iki yıla yakın kaldığı Ulucanlar Hapishanesinde Proletarya Partisinin bilincini daha da yükseltti. Ulucanlar'da devrimci ve komünist değerleri can bedeline koruyan Halil Türker, başından aldığı kurşunla ölümsüzleşti.

ALMUS KADIVAKFI ŞEHİTLERİ

Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Kadivakfi köyünde 27 Eylül 2001'de TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Parti militanları Mehmet Şahin** ve **Cihan Fındık** ölümsüzleşti.

Güzel Şahin: Yaşamı direniş ve mücadeleyle geçen Güzel Ana önce çocuklarını savunuyordu, sonra da onların düşüncelerini savunmaya başladı. Tüm devrimcilerin yoldaşı, Güzel Anası, Partizan emektarı, PŞTA faaliyetçisi Güzel Ana, 20 Eylül 2017'de geçirdiği beyin kanaması sonucu yaşamını yitirdi.

Hatun İldem (Parti Taraftarı): PŞTA'nın da yer aldığı her hafta düzenlenen Cumartesi eylemlerine katıldı. Bu süreçte çocuğu Erol Volkan İldem'in de tutsak düşmesiyle onun dışardaki sesi soluğu olmaya başladı. Proletarya Partisi içinde çıkan bozguncu, hizipçi faaliyetlere karşı her zaman Partiyi sahiplendi. Özellikle Beşler'in kaybı onu derinden etkiledi. Onun gücünü ve direnişini artıran en önemli şey, Parti şehitlerine olan bağlılığıydı. Hatun İldem 3 yıl boyunca mücadeleye katıldı. Kısa sürede Komsomol faaliyetinde öne çıkmayı başardı. 2003 yılında Komsomol üyesi olan Yılmaz, T. Kürdistan Bölge Komitesi'nde örgütlendi ve 2007'de Halk Ordusuna katılana kadar Komsomolun etkin bir kadrosu olarak sınıf mücadelesinde yer aldı. Kısa sürede kitle çalışmasındaki

yetenekleri, cüreti ve ataklığı ile komutanlık basamaklarını hızla tırmadı. Sağ tasfiyeci Parti ve savaş kaçını güruhunun ayrılmasından sonra Parti üyeliği onaylandı. 2015'te Proletarya Partisi içinde boy veren hizipçiliğe karşı etkin tutum aldı. Sağ tasfiyeci güruhunun gerilla alanında gerçekleştirmeye çalıştığı hizipçi çalışmaya karşı aktif bir partili olarak konumlandı. Gerilladaki bozgunculuğa prim vermedi. Yılmaz, kavgada kararlı olduğu kadar sorun çözmede de ıradeliydi. Gerilla Savaşında sorumluluk almaktan asla geri durmadı. Ancak gerillada en fazla öne çıkan yanı; en kötü koşullar içinde gerillanın moralini yükseltmek, kavgaya ve Partiye daha sıkı bağlanmasını sağlamaktı. Yoldaşları onu şöyle bildirdi: Onun olduğu yerde, bulunduğu koşullarda umutsuzluk yoktur. Onun olduğu yerde kitlelerle sağlam ve sıkı ilişki vardır. Onun olduğu yerde yoldaşlarının tereddütsüzlüğü ve sonsuz bir güven hali vardır.

Gökçe Kurban (Parti İleri Militanı): Gökçe Kurban 1997 yılında Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Kacarlar köyünde doğdu. Kurban, devrimci düşüncelerle daha çocuk yaşta tanıştı. Dersim Atatürk Anadolu Lisesi'nde okurken Komsomolun lise faaliyetinde örgütlendi. Kısa zamanda eylemlerin aktif bir militanı haline geldi. Halkın hele de kadınların, çocukların yaşadığı acıları, çelişkileri en derinden hissetti. Sınıf arkadaşı ve can yoldaşı olan Fadime Çakıl'ın ardından "Kimse karanlıklara uyanmasın diye sabahlara güneş olmaya" karar verdi. Fadime Çakıl'ın ilk adımı atmasının ardından 2014 yılının ekim ayında cüretini ve inancını kuşanarak gerillaya katıldı. Kısa zamanda canlılığı ve coşkusuyla gerilla içinde büyük bir yer kapladı. Yanı başında ölümsüzleşen her yoldaşı onun düşmana olan kinini ve hesap sorma bilincini artırdı. Ne sağ tasfiyeci kaçkınının yaratmaya çalıştığı umutsuzluk ne düşmanın yoğun operasyonları ne de yaşanan kayıplar onu geriletebildi.

başlangıcı 24. sayfada...

duk. Birbirimizden güç alıp konuşmaya başlamıştık. O beni tamamlıyor ben onu. Ne güzel bir gündü. Sonrasında ikimizin yüzünde de bir tebessüm, bir şeyler yapmış olmanın mutluluğu vardı. Özlem yoldaş her zaman daha fazlasını yapmak istiyordu. Kadınların mücadeleye katılmalarını, örgütlenmelerini, bağlarından kurtulmalarını istiyordu.”

Özgür, Asmin’e baktığında bir gerillanın

yeni yürümeye başlamış bir çocuk gibi adım adım ayağa kalkmasını ve başta ürkek, düşe kalka, sonra da kendine güvenli adımlarla yürüyen bir çocuğa benzediğini düşündü...

İki yoldaş da Nubar ve Rosa yoldaşların anısına ve yürüttükleri davaya olan bağlılıklarıyla görevlerine sıkıca sarılmış, her adımlarında daha büyük bir sorumluluk ve inançla yürüyüşlerine

devam etti. Düşman, bölgede bulunan TIKKO ve HPG gerillalarına yönelik imha operasyonlarını son hız sürdürüyordu: 1 Ekim’den 4 Ekim’e kadar Ovacık Hacıbirim bölgesinde yoldaşların bulunduğu noktayı savaş uçakları ve helikopterlerle bombaladı. Bombalar şehir merkezinde dahi evlerin camlarını sarsacak yoğunlukta idi. Özgür ve Asmin yoldaşlar bu bombardımanda ölümsüzleşti. “O güzel insanlar o güzel

atlara binip giderken” kulağımızda yankılanan Asmin’in “her şehit, düşmanın saldırılarının çoğalmasıyla aldığımız kayıpların yerinin doldurulması için bir çağrıdır” sözü ve Özgür’ün, “umudumuzu gerekirse kanımızla besleyerek diri tutacağız” deyişi kaldı.

Özgür ve Asmin’in Bir Yoldaşı

ZEYTİN AĞACININ ALTINDA BİR DİRENİŞ: AYŞENUR EZGİ EYGİ

Siyonist İsrail 7 Ekim’den bugüne Batı Şeria ve Gazze’de 41 binden fazla Filistinliyi katletti, yüz binlercesini yerinden etti ve on binlerce kişiyi yaraladı. Sivil, kadın, çocuk ayrımı yapmaksızın saldırılarını sürdüren İsrail Gazze’ye milyonlarca ton bomba attı. Son saldırılarla birlikte İsrail Gazze’ye kişi başına 36 kilogram bomba attı. İsrail’in Batı Şeria kentlerinde baskın ve bombardımanları sürerken uluslararası dayanışma kuruluşları da bölgede bulunuyor. Filistin halkıyla dayanışma için Batı Şeria’da bulunan Ayşenur Ezgi Eygi de bu kurumlarda çalışanlardan yalnızca biriydi. 6 Eylül günü Batı Şeria’nın Nablus kentinde Siyonist İsrail ordusuna mensup bir keskin nişancı tarafından katledildi. Eygi’nin cenazesi Nablus’ta Filistin halkı tarafından düzenlenen törenin ardından Türkiye’ye gönderildi ve Didim’de “devlet erkânı”nın katıldığı bir tören ile toprağa verildi. Burada bir parantez TC devletinin riyakarlığına açmak gerekiyor. İsrail’e ticareti durdurmamayan, petrol ihtiyacını kendi toprakları üzerinden karşılayan, ABD’nin İsrail’i korumak için gönderdiği gemilerle ortak tatbikat yapan, ABD emperyalizminin bölgedeki karakolu olan TC devleti Ayşenur Ezgi Eygi’yi sahiplenemez. Bir taraftan Filistinlilerin üzerine bombalar yağdıran uçakların yakıtını temin ederken bir yandan da başta Erdoğan olmak üzere hamaset nutukları atarak Filistin’e sahip çıktıklarını bas bas bağıyorlar. Filistin’e sahip çıkmanın, Filistin ile dayanışmanın yolu Siyonizm’e ve emperyalizme karşı mücadele etmekten geçer. TC devleti ve yöneticilerinin sözleri demagojiden öte gidemez, emperyalizmin politikaları buna izin vermez.

Aynı zamanda ABD vatandaşı olan

Ayşenur için İsrail “yanlışlıkla” katletmiş olabileceğini duyursa da ABD emperyalizmi İsrail’in sırtını sıvazlamayı sürdürüyor. Biden ve Blinken yaptığı açıklamalarla İsrail’in göstermelik bir cezai süreç yürütmesi gerektiğini “temenni ettiler.” Emperyalizm, Filistin’in yanında olan kendi “vatandaşlarını” da Siyonist İsrail’e kurban ediyor.

İSRAİL’İN TARİHİ, KATLIAMLAR TARİHİ

Siyonist İsrail devleti kurulduğu günden bugüne Orta Doğu’da yüzlerce katliama imza atmış, yüz binlerce insanı katletmiştir. Lübnan’ı, Suriye’yi, Mısır’ı defalarca kez işgal eden İsrail Orta Doğu topraklarında “kendinden” olmayan yüz binlerce insanı katletmiştir. Bu katliamları bazen ABD-NATO bazen de emperyalizmin yerli kuklaları olan bölge devletlerinin iş birliği ile gerçekleştirmiştir. İsrail son katliamlarına da 7 Ekim’den sonra başlamış ve halen durmaksızın sürdürmektedir. Gazze’nin genelinde -okul, hastane, uluslararası yardım kuruluşları, çadır kentleri- gerçekleştirilen bombardımanlarda 41 bini aşkın Filistinli katledildi. Gazze’nin yanı sıra Lübnan’ın güneyine ve Suriye’ye düzenlediği saldırılarda da yüzlerce kişi yaşamını yitirdi. Mahmud Abbas’ın yönetiminde olan Batı Şeria ve Kudüs bölgelerinde İsrail’in düzenlediği baskınlarda 700’den fazla Filistinli katledildi ve on binden fazla Filistinli tutuklandı. Siyonist İsrail bölgede ABD emperyalizminin silah ve bombalarıyla herhangi bir tepkiye ve engellemeye maruz kalmadan katliamlar gerçekleştiriyor.

Ayşenur Ezgi de katledilen 41 bin kişinin arasına, Filistin halkının direniş tarihine yazıldı. Ayşenur gibi bundan

tam 21 yıl önce de Rashal Corrie de “Filistin’in kızı” olarak hafızalara kazındı. Yaşamını Filistin halkının bağımsızlığına ve özgürlüğüne adanmış Rashal Corrie dayanışma için gittiği Gazze’de İsrail buldozerleri tarafından ezilerek katledildi. Filistinliler Rashal için bu cümleleri kuruyor: “Filistinli ailenin evinin yıkımını engellemeye çalıştığı sırada İsrail buldozeriyle ezilerek hayatına son verildi. Ancak Corrie bizim için ölmedi, başta Gazzeliler olmak üzere her Filistinli için bir sembole dönüştü. Tabi ki her insan ölecektir. Rachel de öldü. Ancak bazı insanlar vardır ki ölümler ancak kendilerine halkların kalplerinde yeniden yer bulurlar. İşte Rachel böyle biri. Evet, İsrail’in Rachel’e ve Filistin halkına yönelik zulmü devam ediyor. Ancak Rachel’in ve Filistinlilerin bu zulme karşı mücadelesi devam edecektir.” Evet, mücadele devam ediyor ve edecek, Ayşenur da Rashal gibi Filistin halkının mücadelesinde yaşam bulacak.

Filistin davası sadece Filistinlilerin davası değil, bu gezegende yaşayan her dürüst insanın davasıdır. **(Ghassan Kanafani, 1936-1972)**

Filistinli yazar Kanafani’nin dediği gibi bugün Filistin sorunu kendini devrimci, demokrat, komünist olarak tanımlayanların bir mücadele gerekçesi, bir davasıdır. Filistin’in çok katmanlı ulusal sorunu emperyalizmin sömürge siyasetinin net örneğidir. Emperyalizm ve Siyonizm Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini boğmak istiyor. Bu uğurda niteliği ne olursa olsun Filistin’e ses olan herkesi ve her şeyi imha etmek istiyor. Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında emperyalizme ve dünya gericiliğine darbe vuran ve o

tarihi kesitte objektif olarak ilerici bir rol oynayan her hareket, her direniş yanında enternasyonal proletaryanın ve komünist hareketlerin dayanışma sıcaklığını hissetmelidir. Bu gerçeklik; biz devrimcilerin, komünistlerin kendi ülkemizdeki emperyalizme ve iş birliğilerine karşı savaşmamız gerektiğini değiştirmez. Tüm komünistlerin öncelikli görevi yaşadığı topraklardaki emperyalist güçlere karşı savaşmaktır. Çünkü; her devrim emperyalist-kapitalist sistemin hareket alanını daraltır; dünya ezilen halkların kurtuluşu için bir umut, bir cesaret kaynağı olur.

Yani buradan “Filistin sorununu devrime havale ettik” anlayışını çıkarmamak gerekiyor. Bugün Filistin’de ortaya konan direnişe ses olmak, Siyonist İsrail ve baş destekçisi ABD’nin işgal ve ilhak politikalarına karşı politikalar ortaya koymak görevidir. Türkiye işçi sınıfını ve ezilen halklarını emperyalizme ve Siyonizm’e karşı örgütlemek, TC devleti ile emperyalizmin iş birliğini teşhir etmek görevidir.

ASMIN VE ÖZGÜR'ÜN ÖLÜMSÜZ ANISINA...

// Beni bulamazsan üzülme
Eşyalarımı bulacaksın,
Kestiğim taşları,
Açtığım yolları,
İşlediğim heykelleri bulacaksın.
Ve göreceksin ki binlerce yıl
öteden
Parmak izlerimiz degecek
birbirine..."

3000 yıl önce yazılan bu Likya şiirindeki gibi, o gün de benzer bir hikâye yaşandı...

Nubar (Erol Volkan İldem) ve Rosa (Fadime Çakıl) yoldaşlar, 2020 yılının 6-9 Eylül'ündeki hava saldırısında ölümsüzleşmiş, bu operasyonu araştırmak için Özgür (Ali Kemal Yılmaz) ve Asmin (Gökçe Kurban) yoldaşlar alana gelmişti. Onlara ait her parçayı, onlardan geriye kalan her eşyayı özenle incelerken Asmin'in daha geçen kış yoldaşlarla ilgili yazdığı yazıda kullandığı şu cümleler geldi aklına. "Her yerde bir anımız, her taşta, toprağın her karışında ona karışmış bir beden olur. Yüreğimiz bazen yangın yerine döner gidenlerin ardından... Dilimizde onları anlatan türküler, bilincimizde onların pratiği, namlularımızda sorulacak hesap olur." Her şey ne kadar da yalın ve gerçekti. Daha bir ay önce Nubar ve Rosa yoldaşlarla birlikte Şerzan yoldaşın hesabını sormak için plan yapmışlardı. Yine birkaç ay önce Rosa'yla omuz omuza çatışarak düşman çemberini yarmışlardı. Her şey aynı Tanya şiirinde olduğu gibi "elle tutulacak" kadar yakındı. Çocukluk arkadaşıydı Rosa, sonra yoldaş olmuşlardı. Her görevden

sonra buluştuklarında, mangadan sürekli onların fısıldaşmaları duyulurdu. Herkes bilirdi, Rosa ve Asmin çocukluklarından beri yaşadıkları hiçbir şeyi kaçırmadan birbirlerine anlatmaya söz vermişlerdi. Gerillada da fırsat buldukça yapmaya çalışıyorlardı. Şimdi Asmin, Rosa'nın kaldığı mangada ondan geriye kalanları toparlarken kısıp sesle Rosa'nın fısıltılarını duyuyordu sanki kulaklarında. Yazılarını, şiirlerini yazdığı defter parçalarını eline aldığı bir kez daha tekrarlardı, "dilimizde onları anlatan türküler, bilincimizde onların pratiği, namlularımızda sorulacak hesap..." sözlerini.

Özgür, Asmin'in aklından geçenleri hemen anladı çünkü onu çok iyi tanıyordu. Uzun yıllar birlikte görev yapmışlardı. Her ne kadar hâlâ çocuk yanlarını korusa da o artık 6 yıllık deneyimli bir gerillaydı. Onun bir şey söylemesine gerek kalmadan, "Merak etme yoldaş, yoldaşların hesabını soracağız. Bu topraklarda çok bedel verdik. Bedelini de ödettik. Yine yaparız" dedi. Bölgede ve noktada yaptıkları gözlemler ve görüşmeler üzerinden düşmanın ve yoldaşların hareket tarzını anlamaya, verilen açıkları çözümlemeye çalıştılar.

İkisi için de çok zordu yıllardır her şeylerini paylaştıkları yoldaşlarından geriye kalanları görmek ama ikisi de çok güçlü yoldaşlardı. Özgür yoldaş 12'lerin ardından Ahmet (Yetiş Yalnız) yoldaşın cenazesini bulmak için de günlerce kazı yapan yoldaşların arasındaydı... Bulunduğu ortamın havasını hemen değiştiren, canlandıran yoldaşlardandı Özgür. Ortamda hüznü ve gergin hava

varsa hemen dağıtır, yoldaşları ortak hedefe yönlendirmeye çalışırdı. Her yoldaş dikkatle dinler, onların dünyasına girmeyi başarırdı. Çocuk yaşlarda devrimciliğe başlayan yoldaşlardandı o da. Devrimcilerin yoğun olduğu bir mahallede, devrimci bir ailede büyümenin avantajlarını yaşamıştı. Eylemlerde, toplantılarda, panellerde Partinin genç bir militanı olarak öne çıkıyordu.

Özgür, çok yönlü ve renkli bir yoldaştı; okumayı, tartışmayı ve özellikle konuşmayı çok severdi. Bu özellikleriyle kitle çalışmalarında her zaman öne çıkardı. 13 yıllık gerilla yaşamında Partinin savaş tecrübesinin birikiminde önemli bir rolü vardı. Kendi deyimiyle devrimi önce kendinde gerçekleştirmeyi hedefliyordu. Kendinden önce ölümsüzleşenleri anlattığı yazılarında bunu şu şekilde ifade etmişti: "Kimimiz küçük burjuva, kimimiz köylü, kimimiz lümpen özellikler de taşırız. Ve bunları atmak kendi devrimimizi yapmak demektir. Devrim, devrimcilik deyince hedefi hep dışımızda ararız. Devirecek bir sistem, bir faşizm, burjuvazi, patron-ağa devleti vardır. Fakat bunu yapabilmenin, başarıya ulaşmanın yolu kendimizde bu saydıklarımızdan kalma özelliklere karşı da mücadele etmek, devrimi kendimizde gerçekleştirmekten geçmektedir."

Zora düşen yoldaşların yanında görmek istediği yoldaşlardandı Özgür. Bunu biliyor ve ona göre davranıyordu. Şimdi Asmin'le birlikte omuzladıkları görevin ağırlığının da farkındaydı...

Asmin kavrayışı güçlü, hızlı gelişen,

bulunduğu ortama hemen uyum sağlamaya çalışan bir yoldaştı. Sadece askeri olarak değil teorik olarak da kendini geliştirmesi gerektiğine inanır, kadınların toplumsal cinsiyet rollerinin de etkisiyle dezavantajlı başladıkları bu savaşta kendilerini her konuda donatması gerektiğini söylerdi. Kitap okumayı sever, bulduğu her fırsatta çantasında taşıdığı kitabını çıkarır notlar alırdı. "Yoldaş aldığım notlara baksana, doğru alabilmiş miyim?" diyerek de yanındaki yoldaş okuduğu kitaba dahil eder, sorular sorardı. Ufak tefek yapısı ve sürekli gülen gözleriyle köylülerin hemen dikkatini çekiyordu. Özellikle de köylü kadınların "daha çok küçüksünüz, korkmuyor musunuz?" sorularına gururla silahını göstererek "Biz halkımıza, yoldaşlarımıza, silahımıza güveniyoruz. Düşmanın onca tekniğine karşı bizim arkamızda halkın gücü var." cevabını verir hemen arkasından komutan yoldaşın gözlerine bakardı onay almak istercesine. Komutanın içten gülüşüyle sesi daha gür çıkmaya başlardı. Asmin kitle faaliyetinde de baştaki tutukluğunu pratiğin içine girdikçe atmıştı. Başlarda hiç konuşmayan, köylülerin sorularına "Ben bilmiyorum, ben erzakçıyım, komutan yoldaşa sorun" cevabı veren Asmin, bir süre sonra köylülerin sorularını cevaplamaya başlamıştı. Özlem (Hatayi Balcı) yoldaşla birlikte köylü kadınlarla toplantıda görev almışlardı. O faaliyeti Özlem yoldaş anlattığı bir yazıda şu sözlerle ifade ediyordu: "Bir defasında köylü kadınlarla toplantı yapmıştık. Bir şeyler anlatmak istiyor ama çekiniyor-

devamı arka sayfada...

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

 [yenidemokrasi1](#)

 [ydemokrasi11](#)

 yenidemokrasigazetesi@gmail.com

 [yenidemokrasi](#)

 [yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul **İletişim:** 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20